Trista poveste a Mariei Orska

. . . .

In clipa când intra în scenă, zeci de inimi se opriau din mersul lor. Se făcea o tăcere de mormânt. Trupul Mariei Orska vibra în ondulări de şarpe.. Gesturile erau arcuri întinse. Vocea răsuna metalic, în întunericul sălii. Ochii îi scânteiau, schimbând tot felul de nuanţe. Sute şi mii de priviri se aţintiau asupra ei. Iar când cortina se lăsa asupra ultimului act, flori şi aplauze, strigăte şi felicitări o acoperiau.

Şi Orska reintra în cabina ei. Acolo găsia flori şi cărţi de vizită. Toate dela admiratori. Părăsia mereu tristă scena. Deşi faţa-i zâmbia, înaintea entuziasmului publicului, sufletul ei era trist, abătut. Regisorul, directorul teatrului, veniau plini de bucurie, s'o felicite după fiecare spectacol.

— „Maria, azi ai fost mai minunată ca niciodată!"

— „Şi nici un loc n'a rămas nevândut!"

— „Dar ce entuziasm în public!"

Şi Maria Orska stătea între ei, le privia bucuria. Se bucura poate şi ea. Nu se manifesta însă. Un zâmbet doar, trist în colţul gurii. Un zâmbet care nu trăia decât o clipă. Apoi se stingea.

Dela o vreme, cei cari o înconjurau începură să fie intrigaţi de atitudinea ei. Li se părea că la dânsa lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Altminteri nu se explica starea ei de melancolie, de slăbiciune uneori. Şi aceasta până intra în scenă. Din momentul când regisorul se apropia, cu vorbele:

— „Domnişoară Orska, vă rog în scenă!"

din acel moment era parcă cu totul altă fiinţă. Se transfigura complet, în ochii ei se aprindeau lumini magice. Braţele-i erau încordate. Trupul, sufletul îi vibrau.... Nu numai publicul din sală era fascinat. Actorii cari erau în scenă, cu ea, hipnotizaţi parcă de privirile ei, jucau mai bine. Sufleurul, cu cioc şi ochelari, uita de multe ori, să întoarcă pagina.

După ultimul act când ropotele de aplauze şi uralele nu mai conteniau, Maria Orska reintra în starea sa de tristeţă, de slăbiciune anormală.

— „Bine, dar ce ai tu Maria?"

— „Nu te impresionează succesul?"

— „Nu te bucură, când vezi că atâţia oameni, atâtea suflete, te admiră, te aclamă?"

Nimănui nu-i răspundea, sau dacă răspundea, spunea:

— „A, n'am nimic, sunt puţin indispusă astă-seară"....

Cuvintele-i erau mereu întovărăşite de gesturi domoale şi totuş nervoase.

Maria Orska se închidea imediat, după spectacol, în cabină. Nimeni n'avea voe să intre acolo afară de camerista ei.

Prietenii, regisorul, directorul se uitau după ea, rămâneau singuri, căutând să dea o explicaţie stării ei neobicinuite.

— „Bine dragă, dar ce-o fi cu Maria?"

— „Nu vedeţi că din zi în zi slăbeşte"

— „Şi paloarea care se aşterne tot mai mult peste obrajii ei"...

* * *

O singură fiinţă cunoştea secretul Mariei Orska. Şi fiinţa aceea, pe care nimeni n'o băga în seamă, pe care nimeni n'o întreba nimic, tăcea ca mormântul. Căci dac'ar fi fost să povestiască, ar fi trebuit să spună....

...că stăpâna ei, cum intra în cabină, încuia uşa. Se uita cu un zâmbet de superior dispreţ, la florile şi cărţile de vizită, trimise de admiratori. Işi scotea costumul, cu care fusese în scenă. Acestea toate se petreceau extraordinar de repede. Apoi Maria Orska se adresa cameristei sale, cu vorbele:

— „Dă-mi cutiuţa."

Camerista scotea din lanţul de chei, una. Deschidea un sertar. Şi de acolo lua cutiuţa. Maria se repezia asupra ei.

— „Mai repede, n'auzi?"

Ii smulgea cutia din mână. O deschidea. Şi-şi înfigea seringa în pulpă. In vreme ce lichidul se răspândia în tot trupul, Maria scotea un oftat de bucurie şi durere de plăcere sadică, de slăbiciune. Apoi lăsa să-i cadă cutia din mână. Se asvârlia pe divan, cu picioarele întinse, cu mâinile căzute.

Inchidea ochii.

De multe ori îşi aprindea o ţigară.

Se adresa cameristei:

— „Jeano, stinge lumina!"... şi dacă vrei poţi pleca."

Şi Maria Orska rămânea singură, în cabină.

Morfina îşi începea efectul.

* * *

Acesta era misterul Mariei Orska, pe care pe vremea aceia, nimeni nu-l ştia încă.

Totuş starea ei începu să îngrijoreze pe prieteni. Maria se isteriza din ce în ce mai mult. In scenă, când era i se întâmpla de multe ori să rămână în mijlocul unei fraze, ne mai ştiind cum să continue.

Prietenii începură să se intereseze mai serios de ea. Şi într'o seară, după spectacol, dupăce toată lumea plecase, doi, trei prieteni mai buni, aşteptau la uşa cabinei. La un moment dat eşi camerista. O interogară:

— „Ascultă, ce e cu stăpâna ta?"

— „Nimica, ce să fie."

— „Ce face ea acum?"

— „Doarme."

— „Cum? doarme aci? nu doarme acasă?"

— „Nu, coniţa doarme întâi aci."

Şi apoi, apropiându-se mai mult de ei, ferindu-se să n'o audă nimeni, camerista şopti:

— „Coniţa îşi face injecţii cu morfină...

Şi plecă.

Prietenii Mariei Orska se adresară medicilor. Au spus medicilor că Maria trebuie neapărat salvată. Că este o fiinţă, care se ridică deasupra tuturor celorlalte fiinţe. Că viaţa ei este scumpă scumpă de tot.

Şi medicii au spus că o vor salva. Va trebui să nu joace un timp oarecare şi să stea, incontinuu, sub directa lor supraveghere.

Atunci prietenii s'au dus să vorbiască cu Maria.

* * *

Şi Maria începu tratamentul.

Medicii o sfătuiră să aibă răbdare. Prietenii o încurajau. Trecură astfel ceasuri şi zile, trecură săptămâni.

Şi medicii îi permiseră Mariei Orska să reînceapă repetiţiile. Cu câtă pasiune repeta. Parcă avea 18 ani, vârsta la care a debutat.

Afişe mari trâmbiţau seara premierei Toate ziarele subliniau revenirea Mariei, ca pe un eveniment. Repetiţiile mergeau admirabil. Regisorul îi spunea mereu:

— „Va fi cel mai mare triumf al tău, Maria."

Veni şi seara premierei. Domni în frac, doamne în mare toaletă, ofiţeri, începură să-şi facă apariţia prin staluri şi begnoare.

In vreme ce publicul venia în număr din ce în ce mai mare, Maria intră în cabina ei. In cabina, în care nu mai intrase de mult; în cabina plăcerilor ei trecute. Incepu să se îmbrace. Deodată ochii i se pironiră asupra sertarului. Un fior o străbătu. O luptă grozavă se dădu în ea. Se repezi la sertar ,iar se depărtă ,apoi se aruncă asupra toaletei, sparse sertarul, căci chee nu avea, scoase cutiuţa, îşi înfipse acul în pulpă....

Trei bătăi în uşe....

— „Domnişoara Maria Orska, în scenă".

Şi Maria porni cu paşi nesiguri. Intră în scenă. O linişte de mormânt cuprinse toată sala. Binoclurile se aţintiră asupra artistei. Ochii Mariei Orska luceau în acea seară, mai mult decât oricând. Două lumini stranii se aprinseră sub pleoape. Mâinile se mişcau nervos, isteric aproape.

La un moment dat, în mijlocul unei replici, Maria Orska, se clătină. Ochii nu mai aveau luciri stranii, eşiseră din orbite.

Răcni.

Şi odată cu răcnetul ţâşnită din gură, printre buze, spume.

Cortina se lăsă brusc.

Maria Orska fu dusă, pe braţe, în cabină.

Peste două minute, directorul teatrului eşit la rampă, anunţa publicului:

— „Domnişoara Maria Orska a avut un acces de alienaţie mintală. Spectacolul se suspendă."

Domni în frac, doamne în mare toaletă, ofiţeri, se ridicară tăcuţi, fără o vorbă, de la locurile lor.

* * *

Maria Orska fu internată într'un sanatoriu. Starea sa se agravă enorm. A fost supusă la un tratament serios.

Maria Orska, revenită la stare conştientă — criza nu fusese decât acută — n... putea să-l suporte.

Şi într'o zi, când nimeni n'a observat-o, a fugit din sanatoriu.

Un timp nimeni n'a ştiut unde a fost ascunsă. Acuma s'a aflat. A fost la Würtenberg. Se spune că familia ar fi decis-o să se reîntoarcă la sanatoriu şi Maria Orska a promis că se va reîntoarce.

Se va vindeca ea oare?

* * *

Astăzi numele Mariei Orska nu mai apare în ziare ,la rubrica cronicei dramatice, ci la rubrica telegramelor şi a reportajelor senzaţionale.

Şi astfel, după moartea ei, lumea va putea să spue:

„Maria Orska a fost de două ori celebră!"

Noi, înaintea lumii, spunem acum:

— „Sărmana Orska"...

ION GOLEA

De vorbă cu D-na Marioara Voiculescu

(La ilustraţia de pe copertă)

TEATRUL NAŢIONAL, citadela artei româneşti, prezintă în tot timpul zilei aspectul unui adevărat haos. Pe culoare, lume grăbită umblă forfota încolo şi 'ncoace. Artişti, artiste, figuranţi, maşinişti, o lume pestriţă, care par'că a luat deviza englezilor „time is money".

Intr'un colţ, lângă o fereastră, stau de vorbă cu Marioara Voiculescu. Toţi cei ce trec o salută prietenos şi unii o întreabă despre felurite lucruri la care ea răspunde cu amabilitatea ce o caracterizează.

— *„....şi astfel din cauza celor două corigenţe ale mele, mi-a fost dat ca preparator Zaharia Bârsan, care tocmai îşi luase licenţa în litere şi terminase şi conservatorul.*

Aveam tocmai 14 ani, multe iluzii şi puţină poftă de învăţătură. La lecţii, gândul nu-mi era să ascult frumoasele poveţe ale preparatorului, ci mă ţineam numai de nebunii. Intr'o zi Bârsan se exprimă de faţă cu ai mei:

— *„Ce temperament are această fetiţă şi ce bună artistă ar fi!"*

Vorbele lui mi se intipăriseră în minte şi din acea zi visul meu era să mă fac artistă. Aveam după cum am spus 14 ani când într'o zi ploioasă, de toamnă, după ce preparasem şi declamasem singură de nenumărate ori tradiţionala „La icoană", m'am dus la conservator. Când să mă înscriu însă, mi s'a făcut obiecţia că sunt încă un copil şi că mai bine să stau acasă liniştită. Protestai însă din toate puterile şi fiind primită, am luat examenul, intrând în clasa Aristizzei Romanescu. Fiind încă la conservator, am jucat la Naţional roluri principale ca Ofelia din *„Hamlet",* Julieta din *„Romeo şi Julieta",* Anca din *„Vlaicu Vodă", etc.....*

— „Care a fost prima piesă în care aţi jucat?"

— *„Peste Dunăre", o piesă în care jucam rolul unui copil şi unde aveam de spus exact trei vorbe şi jumătate; însă mă distram în scenă prinzând fulgii ce cădeau.*

De mică aveam trac. Când trebuiam să intru în scenă mâncam din nervozitate fisticuri, alune, etc. şi Gusti mi le smulgea cu forţa din mâini căci, altfel aş fi intrat cu ele în scenă. Până în ziua de astăzi încă am acest trac, bine înţeles că nu se mai manifestă prin consumarea de fisticuri şi alune şi la drept vorbind am convingerea că tracul este unul din argumentele care te fac să-ţi dai toată osteneala mai ales la premieră".

— „Cui îi datoraţi d-v. strălucita carieră *pe care a-ţi făcut-o?"*

— *„Lui Gusti".*

— „Acum vă rog, o amintire din viaţa *dumneavoastră".*

— *„Nu ştiu pentru alţii, dar pentru mine amintirile păstrează, totdeauna, o notă de tristeţe. E drept, în viaţă ai şi amintiri vesele şi triste, am convingerea însă că majoritatea celor vesele se pierd în negura timpurilor, cele triste însă se întipăresc mai adânc".*

— „Totuş, vă rog o amintire veselă."

— *„Eram înainte de războiu, în turneu la Huşi cu Demetriad unde jucam „Romeo şi Julieta". Noi adusesem decorurile din Bucureşti, dar scena fiind rudimentară nu aveam posibilitatea să le montăm, mai ales în scena balconului. După ce ne-am căznit o dimineaţă întreagă, ni s'au adus pe la prânz două butoaie mari de vin pe care trebuia să le aranjăm unul deasupra celuilalt şi pe care urma să mă urc eu la scena balconului. Eu ameţesc foarte repede şi nimic n'a putut să mă convingă să mă urc în balconul improvizat. Forţată de împrejurări însă, am trebuit să mă urc. Butoaiele se clătinau. Eu tremuram de frică şi trebuiam să joc rolul uneia din cele mai îndrăgostite femei. Doamna Mărculescu trebuia să imite la această scenă, cântecul privighetorii, cu un ulcior cu apă din acelea cu care se joacă copiii. Distrată fiind de lucrurile pe care i le povestia o colegă, uitase să înceteze la timp cu „privighetoarea" ei, lucru care mă enerva grozav. Pe atunci se serveau cafele negre, în sala spectacolului şi în momentul cel mai patetic al rolului, cafeaua a dat în foc, la ogeac frigând-o pe cafegioaică: ţipătul ei răsună îngrozitor în sală. Privighetoarea cânta mereu, eu mă clătinam pe butoaie... şi astfel am jucat la Huşi, „Romeo şi Julieta".*

— „O întâmplare tristă...?"

— *„Nu. Intâmplările triste, după cum am spus, se sădesc mai adânc în inima noastră. La ele luăm parte cu tot sufletul şi de aceea amintirea lor se păstrează mult timp. Ele fac parte din patrimoniul nostru sufletesc intim. Credinţa mea e că majoritatea din aceste întâmplări se datoresc mai ales nouă, femeile..."*

— „Care a fost prima d-voastră dragoste?"

— *„Nu m'aţi lăsat să termin. Mi-aţi ghicit gândul şi văd că-l exploataţi. La această întrebare îmi permit să nu vă răspund. Vă pot spune doar că prima dragoste e şi prima durere. O credem că trebue să fie eternă şi frumoasă. Ne facem iluzii şi desnodământul e cu atât mai tragic pentru noi."*

— „Ce proecte aveţi pentru viitor?"

— *„Să fac teatru şi numai teatru."*

— „Cinematograful nu vă atrage?"

— *„Imi place dar nu mă atrage. Teatrul e viaţa mea. Dacă am vre-un regret e că din anumite motive n'am putut continua opera mea făcând să propăşiască teatrul ce-mi poartă şi azi numele...."*

S. B. F.

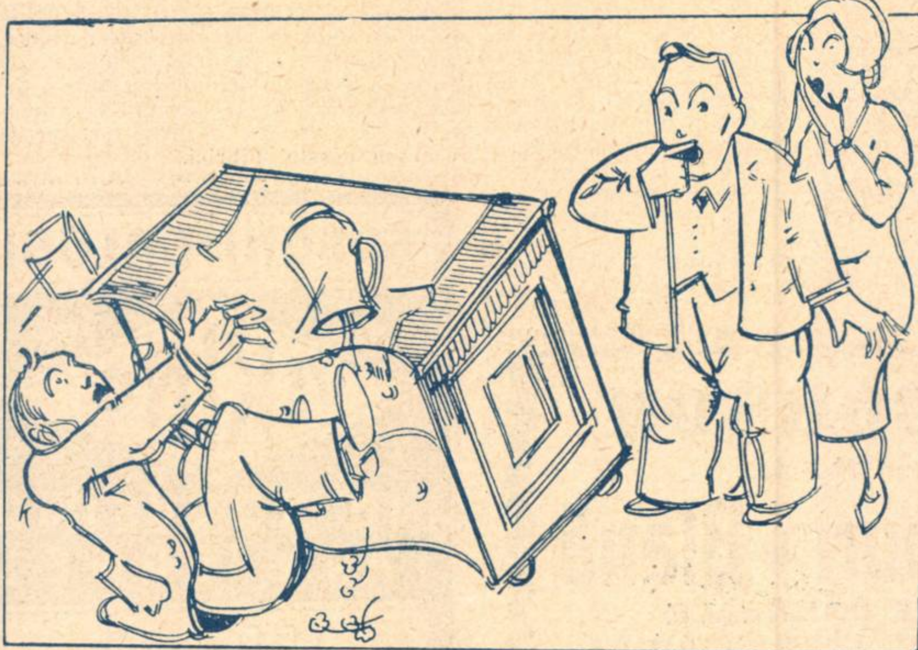
Când trebue să te muţi!

DE CAND m'a luat Dumnezeu în mila lui şi mi-a dăruit un petic de moşioară lângă Pantelimon, locuesc mai mult afară, la ţară. Dar cum tot Marele Stăpân mi-a dat odată cu moşia şi o nevastă, — între noi fie vorba, era zestrea ei, — şi cum nevastă-mea are prietene şi foste colege dela „Notre-Dame de Sion", trebue să avem şi o cameră în Capitală, căci nu şade frumos, ca nişte „proprietari" ca noi, să tragă la hotel.

Aveam o cameră mobilată de noi, în str. Cuţitul de Argint, dar cum madam Cotârceanu se mutase pe calea Moşilor, trebuiam să ne schimbăm domiciliul de urgenţă, în acelaş cartier. Dece? Madam Cotârceanu e cea mai bună prietenă a nevestei şi cum Lenuţa mea suferă de sciatică, nu se poate deplasa prea departe. Şi cum cine se pune cu femeea „se ceartă cu dracu", iată-mă decis să-mi părăsesc cuibuşorul cu care mă obişnuisem.

Nevastă-mea mă avertizase cu două luni înainte, să angajez hamali şi camion şi-i promisesem solemn, că voiu avea grije de toate.

Iată-ne dar în ziua de Sf. Dumitru, eu nevasta şi Mariţa servitoarea — fată la toate, la ţară ca şi în oraş, — aşteptând cu nerăbdare camionul şi hamalii. Adică eu nu eram nerăbdător deloc, căci... uitasem să angajez indispensabilele anexe ale sfinţilor Gheorghe şi Dumitru.

Se auzi un sgomot funebru de porţelan

— „Desigur că domnul iar a uitat" spuse Mariţa într'un târziu.

— „Cum uitat, care uitat, unde uitat?" strigai eu supărat. „Să vedeţi cum viu cu ei într'un sfert de oră!" Şi punând mâna pe pălărie, am şters-o şi m'am dus la piaţă.

Dar ia camioane de unde nu-s. Hamali la fel, căci de când cu „libera tranzacţie", lumea se mută pe capete. Mă 'nvârt încoace şi 'ncolo, dar nu găsiam nimic. Am încercat cu nişte căruţe ţărăneşti în care veniseră zarzavaturi şi ceapă, dar onorabilii erau ocupaţi cu biliardul prin cafenele şi toate ofertele mele insistente au rămas zadarnice, cu toată suma mare oferită.

In materie de hamali, am păţit-o la fel. Unde vedeam un om mai simplu, îl rugam să vie ca să-mi ajute să mă mut. Zadarnice au fost însă toate! Ocupaţi cu devorarea de porumb fiert şi copt, onorabilii nu vroiau să-şi părăsească în ruptul capului nobila îndeletnicire, toate ofertele mele lăsându-i reci. La „Azilul de noapte", unde este oficiul de plasare, am păţit-o la fel. Şi ziarele mai alarmează lumea, că avem şomaj!!!

In faţa primăriei de „Albastru", la „Salvare", văzui un sergent, care se învârtia fără nici o treabă. Mă apropiai de el cu lacrimile'n ochi şi cu un sutar în mână şi-l implorai să vie să-mi ajute la mutat. Dar în faţa ameninţării cu „ultragiu", ne despărţirăm emoţionaţi, eu cu lacrimile şi el cu sutarul.

Am pornit ca un năuc mai departe, neştiind dacă 'n urma acestui insucces va trebui să mă sinucid sau să mă călugăresc. Când iată că-mi apar în cale cei mai buni prieteni ai mei: judecătorul de ocol Stoenescu, profesorul de matematici Echer şi poetul Gălbează. Trei indivizi, trei caractere! Natural, cum le-am făcut propunerea, şi au acceptat-o cu amândouă mâinile, fapt care m'a bucurat grozav, deoarece tocmai de mâini aveam nevoe.

Plecarăm împreună la mine acasă şi s'au arătat foarte drăguţi faţă de sărmana mea soţie. Mai cu seamă poetul Gălbează se arătă foarte îndatoritor faţă de Mariţa, servitoarea mea.

Dar în orice caz hamali de clasa I-a nu erau.

Judecătorul Stoenescu cel puţin, n'avea altceva comun cu un hamal, decât că ambii sunt de sex masculin. El se apleca, cuprinse în braţe un scrin şi căută să-l mişte din loc, ceeace-i reuşi pe deplin, dar prea cinstita mobilă îi dădu un asemenea brânci, că prietenul nostru se prăbuşi pe spate, cu capul într'o scuipătoare şi totuş îmbrăţişând cu ardoare scrinul. Dar dece-l îmbrăţişa? Ţinea cu orice preţ să nu se deschidă uşile. Dar noi auzirăm un clinchet funebru al porţelanului din scrin, care se făcuse praf.

Apoi îi ajutarăm să se ridice. Dar văzurăm că întreaga lui atitudine era schimbată şi părea foarte preocupat de cazul juridic, dacă va fi obligat să ne despăgubiască pentru conţinutul scrinului. Sentinţa conştiinţei lui, l-a condamnat probabil, căci văzurăm deodată pe amicul Stoenescu luându-şi poza marţială din momentele când condamnă la 15 zile închisoare pe un vagabond, salutând scurt şi plecând cu toată viteza.

După plecarea lui, trebuiam să dăm în primul rând afară sofaua pe care dormiam şi în acest scop profesorul de matematici şi servitoarea mea apucară de o parte, eu de cealaltă, nevastă-mea apucă cu două degete de o pernă, iar poetul Gălbează, ca să nu însemne că stă degeaba, apucă şi el cu două degete de... servitoare.

Cu un strigăt de victorie ridicarăm sofaua pentru ca s'o scoatem afară, dar fui împins în perete, în asemenea mod, încât ţipai de durere.

Profesorul Echer căzu imediat pe gânduri, începu să măsoare lăţimea şi lungimea sofalei, deschizătura uşii şi pereţii. Apoi se aşeză la o masă, şi începu să calculeze. Umplu astfel trei coli mari de împachetat şi o testea întreagă de hârtie de corespondenţă, pe ambele feţe. Apoi declară sentenţios:

— „Este imposibil de a scoate această sofa din cameră".

Profesorul Echer

— „Dar pentru Dumnezeu!!! cum a intrat atunci aci?" strigai eu.

Matematicianul Echer măsură şi calculă încă odată; apoi spuse:

— „Este absolut imposibil, ca această sofa să fi intrat vreodată aci!".

Atunci îmi pierdui răbdarea, apucai pe matematician de umeri, îi dădui un picior şi urlai după el, în timp ce se prăvălia pe scări:

— „Din camera asta eşi foarte uşor, dar de intrat nu vei mai intra niciodată!".

Era şi natural, din moment ce mă mutam.

Poetul Gălbează a fost singurul care ne-a ajutat într'adevăr în mod efectiv la mutat. El luă un ghiveci cu flori şi o şterse urgent de tot.

Dar nu la noua noastră locuinţă. După cum am auzit mai târziu, i l-a făcut cadou unei mătuşi de ziua ei.

Incepuse să se întunece. Soţia mea aprinse o lampă de petrol. Noii locatari veniseră de mult şi-şi cereau cu insistenţă locuinţa.

Incuiarăm uşa şi ne trântirăm într'o semi-apatie, pe sofa. Servitoarea se aşeză şi ea lângă noi, dar cum locul devenise prea îngust am rugat-o să se scoale şi să ne lase în pace.

Poetul Gălbează

Deodată îmi veni o idee:

— „Ia ascultă-mă Mariţo, tu n'ai în definitiv, vre-un amorez?".

— „De conaşule, ştiu şi eu, am mai mulţi, nu unul".

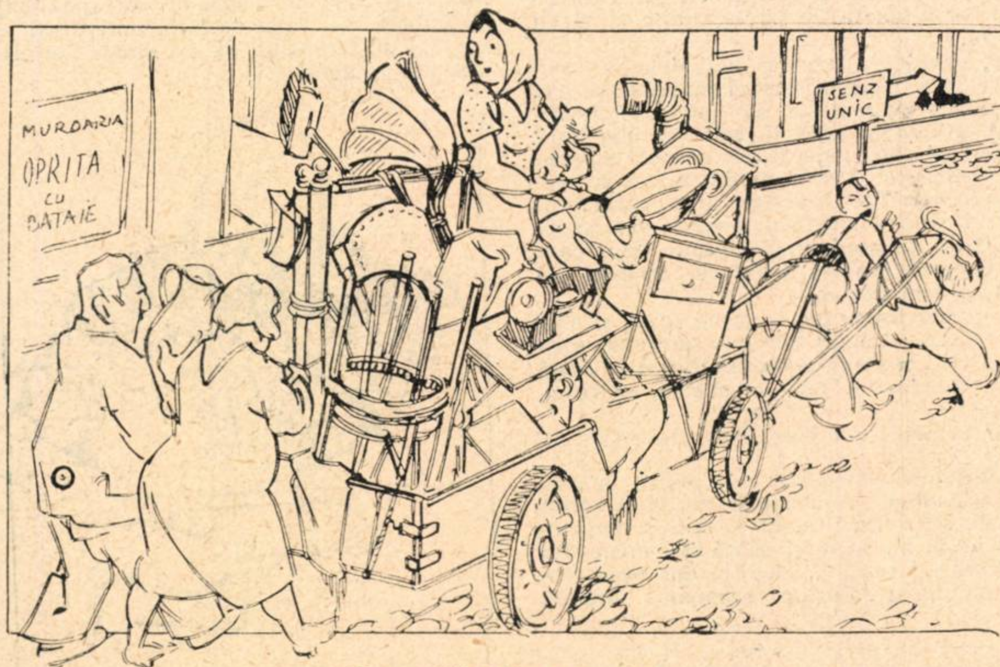
— „Păi atuncea dă fuga şi cheamă-i la iuţeală, ei ne vor ajuta să ne mutăm!".

— „Păi vedeţi conaşule asta nu merge, pentru că se duşmănesc între ei".

dărie era strânsă şi încărcată în camion. Pentru ei, a fost o simplă joacă.

Incet, încet, am ajuns în Calea Moşilor: Mariţa pe camion, deasupra mobilei, nevastă-mea şi cu mine după ei, ea cu lampa arzândă în mână şi eu cu periile de dinţi. Ba nevastă-mea mai servi pe drum câţi-va domni, cari îşi aprinseră ţigările la lampă.

După ce ne-am instalat în noua noastră

Şi pornirăm după camion

Insă eu şi nevastă-mea insistarăm atât de mult, încât fata se decise şi peste o jumătate oră ne pomenirăm cu vre-o 7 haimanale de clasa întâia, indivizi cari trăgeau după ei un camionaş de mână, din cele cu care se transportă lemne, sau provizii pentru restaurante.

Este o mare diferenţă între oameni şi oameni.

In cinci minute, întreaga noastră gospolocuinţă, hamalii noştri improvizaţi nu voiră să primiască, — probabil din demnitate — nici cel mai mic bacşiş, dar când Mariţa eşi afară ca să le mulţumiască personal pentru ajutorul dat, se încinse o probă de bătae între ei, cum rar s'a văzut în acel cartier.

In consecinţă, mutatul meu s'a terminat cu o anchetă poliţienească.

L. M.

Se poate, oare, cunoaşte vârsta unei femei, după aparenţa ei ?

Desigur că nu! Cine n'a citit povestea plină de haz a cunoscutului scriitor german Hans Heinz Ewers, despre omul care s'a îndrăgostit de propria sa bunică, care, întrebuinţând mijloacele rafinate ale cosmeticei, i-a apărut ca o fetiţă de 17 ani şi l'a legat de gard. Oricât de plin de fantezie ar fi Hans Heinz Ewers, un grăunte de adevăr această poveste tot conţine. Desigur că mulţi bărbaţi chiar însuraţi (să mă ierte d-lor) cari urmăresc o femee, a cărei figură elegantă îi încântă, rămân desiluzionaţi, constatând, când îi văd faţa, că ar putea să le fie cel puţin mamă. Or, această femee care şi-a păstrat figura elegantă şi tinerească, păcătueşte împotriva simţului estetic, fiindcă nu ştie să dea şi feţei înfăţişarea tinerească, cum a înţeles-o bunica din povestea lui Ewers. Şi cu atât mai mult, o poate face astăzi când ştiinţa cosmetică este atât de desvoltată.

Iată că renumita fabrică de parfumerii Lady, a cărei reclamă plină de gust o puteţi admira în pag. 4-a, a scos un săpun de toaletă în mirosurile cunoscute „Perle de Paris" „Jockey Club" şi „Corso" şi a cărui consistenţă, într'adevăr, se bazează pe ultimele rezultate ale ştiinţei. Compunerea grăsimilor alese pe care le conţine, fac ca după o întrebuinţare regulată, faţa să devină catifelată, dându-i acea aparenţă tinerească dorită de toate femeile. Este interesant de relevat că, cu toată calitatea excelentă, fabrica de parfumerii Lady, a fost în stare să pună la dispoziţia publicului acest săpun cu preţuri foarte moderate, adică cu lei 20 bucata (săpunul, dublu lei 35), aceasta datorită producţiei enorme a acestei fabrici.

Interview cu Sf. Dumitru

Dumitre, prea Sfinte,
Multe-aş vrea să ştiu
Am o rugăminte:
Cer un interview.

Cronica rimată
Trebue s'o dau;
Sarcina-i ingrată......
Să-mi răspunzi pe şleau:

Pe-unde-ţi calcă paşii,
Sfântule grăbit,
Bleastem' chiriaşii,
Că i-ai pedepsit,

Ca să-şi mute Larii
Cu căţel, purcel?
Iar proprietarii
Fac şi ei la fel.

Când nu dă năvală
Lumea şi-un sezon
Şade casa goală
După-al său patron?

*

Vai dragă dudue,
Care mi-e păcatul?
Necăjit Sfânt nu e
Cum e subsemnatul

Ce sunt eu de vină
Toţi de mă grăbesc?
Vezi, mi-am luat maşină
Ca să dovedesc,

Să cutreer ţara
Intreagă 'n lung şi 'n lat.
Să scap de povara
Cu „de'nchiriat"

Ce vor toţi cu mine?
Ai putea să-mi spui?
Sfânt sunt, dar îmi vine
Să-i dau dracului!

Tot alerg ca vântul:
Ţiu neapărat,
Ca pe Gheorghe Sfântul,
Să-l ajung odat',

Şi să-i spun:
— „Frăţioare, de'nchirieri să scap,
Vezi un mijloc doar e:
Ia-le tu pe cap!

Ia-le tu pe toate —
Sunt un moş sărac
June eşti, socoate:
Tu le vii de hac!

Sufletu-ţi de aur
Va primi precis
Şi-apoi pe balaur
Dacă l-ai ucis,

Ce să-ţi fie teamă
De-un chiriaş-măgar
Sau că te reclamă
Vre-un proprietar?"

★

Jalea mea se curmă
Dac'aş da de el
Să-l ajung din urmă
Vai, nu-i chip de fel!

De nu-l prind — am planul
Ca să scap de chin:
Merg cu aeroplanul
Sau c'un Zeppelin.

DUDUIA GRĂDINĂRIŢA

O scenă caracteristică a mutatului

Reclama de Sf. Dumitru a magazinelor

EDIFICII MODERNE

Un „building" construit numai în câteva luni

In centrul Capitalei a răsărit din pământ, pe neaşteptate şi s'a înălţat vertiginos, o măreaţă clădire cu 9 etaje — două etaje sub sol şi şapte etaje deasupra — construită în beton armat pe deaîntregul, datorită utilajului modern de construcţie, şi unei organizări desăvârşite.

Cine trecea astă vară pe Calea Victoriei — după Athenée Palace — nu-şi putea închipui că, în dosul unei simple uluce, se desfăşura atâta activitate umană şi mecanică, care să dea posibilitatea realizării unui întreg etaj pe săptămână.

In timpul construirei celor două etaje sub sol, dl. Ing. Prager, constructorul acestui impozant edificiu, a utilizat toate mijloacele mecanice, cele mai moderne, pentru a putea realiza, în aşa scurt timp, această nouă podoabă a Capitalei, pe baza planurilor întocmite de d-nii arhitecţi Nenciulescu şi Negoescu.

Iată stadiul construcţiei la 20 Iulie 1929

Din simpla confruntare a acestor două vederi cu datele corespunzătoare, răsare o sugestiune: cât s'ar putea face în această Capitală, şi cât de repede s'ar putea transforma ea!

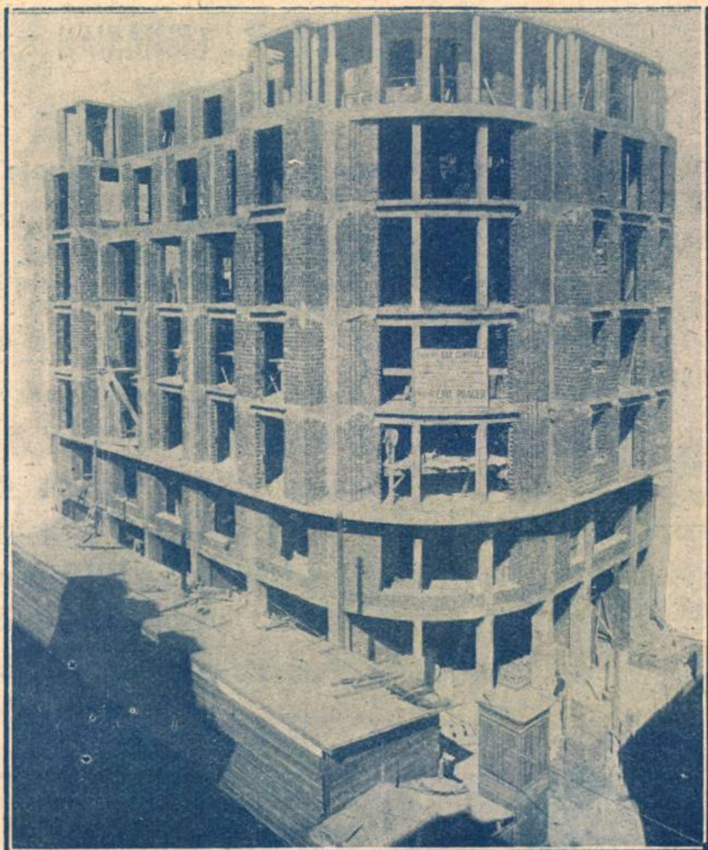
Din informaţiunile luate am aflat că Societatea de asigurare „GENERALA", proprietara acestui imobil — care a construit multe frumoase clădiri, atât în Capitală cât şi în oraşele mari din ţară — şi-a propus să doteze noua clădire cu toate instalaţiile cele mai moderne, astfel încât confortul să fie desăvârşit şi să egaleze, în totul, ultimele perfecţionări din occident.

Faţadele, ţinute într'un stil sobru şi de un modern bine ponderat, vor fi îmbrăcate, până sub etajul II, în marmoră de Carrara; la fel vor fi intrarea şi scara principală.

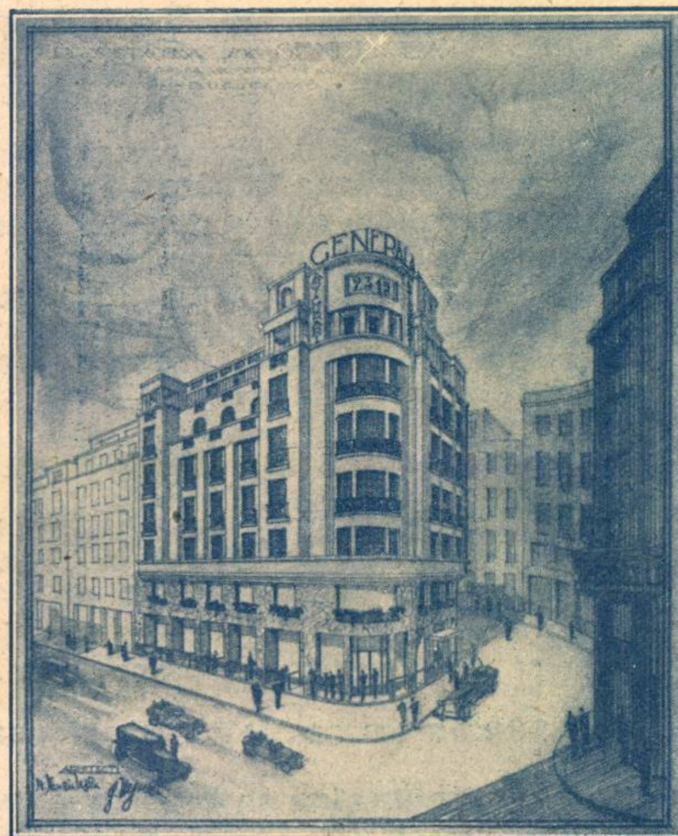
In locul acoperişului obişnuit va fi o terasă, de pe care se va putea admira priveliştea atât de variată a Capitalei. O instalaţie centrală de Radio, va putea deservi fiecare apartament. Ascensoare electrice de persoane, de serviciu şi pentru ridicat mobile. Crematoriu pentru arsul gunoiului, atât de necesar unui mare imobil. Spălătorii şi uscătorii mecanice. Nu mai vorbim despre încălzirea centrală, apă caldă, etc., intrate aproape în uzul comun.

Şi toate acestea realizate numai în câteva luni, căci, de n'ar fi fost rigoarea iernei, ce împiedică activitatea în construcţie, totul ar fi putut fi terminat la finele acestui an. Totuşi, în Aprilie, toate prăvăliile şi birourile vor putea fi ocupate, iar apartamentele de locuinţă cu două luni mai târziu.

Iată ce se poate face când este organizare şi dorinţă de investiţiuni serioase.

Iată acum şi stadiul construcţiei la 4 Octombrie 1929

Opera terminată

SUPERSTIŢII

Vioara de argint a lui Sarasate. — Inelul din vesta lui Paderewsky. — Amulete regale. Superstiţii în secolul civilizaţiei.

IN cercul bărbaţilor şi femeilor, care prin exercitarea profesiunii lor au ajuns la avere şi celebritate precum şi în familiile domnitoare, există credinţa în supranatural şi că un anumit obiect, purtat asupra lor, amulete sau talismane, îi fereşte de loviturile soartei sau de nenoroc.

Celebrul violonist *Pablo de Sarasate*, purta asupra sa o amuletă, o vioară de argint, în miniatură, imitând vioara Guarnerius a lui Paganini. Fără această amuletă, *Sarasate* nu îndrăsnia să dea vre-odată un concert, sau să cânte, căci după spusa lui, de câte ori o uita undeva îi pleznia câte-o coardă, în mijlocul execuţiei.

Paderewsky, marele pianist şi fost preşedinte al republicei polone, poartă un inel-talisman, dar nu pe deget ci atârnat cu un

lanţ de gât şi introdus într'un buzunar interior al vestei, de-asupra inimei.

Inelul a aparţinut primei sale soţii şi are o istorie tragică. Soţia lui Paderewsky a murit la naşterea primului său fiu, în chinuri groaznice, tocmai când soţul său începuse să fie cunoscut în lumea artistică.

Grija de fiul său şi de viitorul lui, l-a făcut pe marele pianist, să lucreze cu mai multă râvnă şi astfel a ajuns la celebritatea şi averea de care se bucură.

Ultimul ţar poseda un inel, care avea ca ornament, în loc de piatră, o aşchie din lemnul sfânt al crucei pe care a murit Christos. Monarchul rus nu eşia niciodată fără acest talisman, căci era încredinţat că-l fereşte de orice rele. Pe de altă parte, ţinea foarte mult, la un ceasornic de aur, care trebuia întors şi îngrijit cu foarte multă atenţiune, căci în momentul când acesta ar fi stat, s'ar fi abătut o serie întreagă de nenorociri asupra familiei imperiale.

Cu trei luni înaintea prăbuşirei imperiului, ambele talismane au fost pierdute.

Intâmplare sau destin?

Răposatul rege *Eduard* al Angliei, purta o brăţară, de care nu se despărţia niciodată.

Ea aparţinuse împăratului *Maximilian*, al Mexicului şi după executarea acestuia, brăţara a trecut în posesiunea regelui englez.

Actualul rege *George V*, îşi crede destinul legat de o statuetă de alamă, reprezentând

„Britania", Figura are o înălţime de 10 cm., şi este montată în loc de buşon la maşina regală, deasupra radiatorului. Statueta reprezintă o femee tânără ţinând în mâini o coroană iar la picioarele ei, şade culcat un leu. Fără ea, regele nu face nici o plimbare cu maşina, şi în ultimul timp, când suveranul a plecat la mare, spre a se întrema de boala suferită, amuleta a luat şi ea parte la călătorie.

Regina Mary a Angliei nu este atât de superstiţioasă. Totuşi are şi ea două talismane de care nu se desparte niciodată: un căţeluş de fildeş, care i-a fost dăruit acum câţi-va ani de un australian şi o brăţară de chihlimbar, pe care a găsit-o în capela palatului regal din Windsor.

Fostul cancelar al Austriei, Monsegniorul Seipel, are un lanţ de ceasornic, un lanţ obişnuit de nichel, purtat în genere de lucrători sau oameni mai săraci. Acesta l-a găsit într'o zi în catedrala Sf. Ştefan din Viena şi de atunci nu s'a mai despărţit de el. Monsegniorul a afirmat într'un cerc de cunoscuţi, că marele succes pe care l-a avut în viaţa politică post-belică a Austriei, o datorează acestei amulete.

Mareşalul Pilsudsky nu merge niciodată

cu trăsura. Aceasta din cauză că la o plimbare pe care a făcut-o în Kattowice, a fost răsturnat în şanţ, de un cal pe care-l prevăzuse nărăvaş. De atunci, nu mai are încredere în nimeni, în ceeace priveşte recomandaţiile în materie cavalină.

Prinţul de Walles, moştenitorul tronului englez, nu ia parte la cursele hipice de gentlemeni, decât cu o şapcă care a aparţinut pe vremuri jockeului său, Iacob D. Williams, care a murit fiind răsturnat de calul

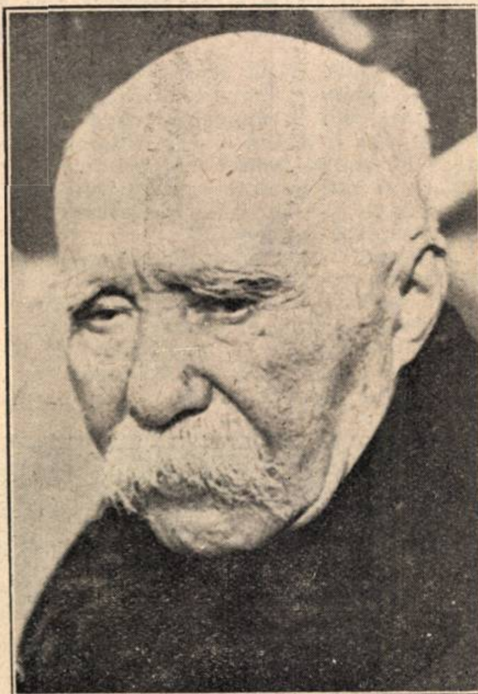
pe care-l pilota într'o cursă de obstacole. Nu se ştie dacă acest talisman îi poartă noroc, căci Principele Edward a fost răsturnat şi el de câteva ori, după urma cărora a suferit câteva luxaţii, fiindu-i şi viaţa odată în pericol.

Fostul moştenitor al tronului habsburgic, arhiducele Rudolf nu se despărţia niciodată de un medalion de aur, incrustat cu pietre preţioase, medalion în care erau fixate fotografiile împăratului Franz Iosef şi a so-

ţiei sale, părinţii săi. Medalionul era o lucrare originală, provenit dintr'un templu siamez şi se credea că ocroteşte viaţa principelui. Să fi fost oare aşa? Căci în momentul în care a isbucnit scandalul cauzat de relaţiunile sale cu baroneasa Vecsera, în urma unei certe violente cu împăratul, tatăl său, arhiducele a scos medalionul dela gât. Peste patru zile, a fost găsit asasinat sau sinucis, — nu se ştie nici până azi precis, care a fost cauza morţii lui, — în castelul de vânătoare dela Meyerling.

George Clemenceau, părintele victoriei aliaţilor, are un toc de scris, pe care-l întrebuinţează de 40 ani. Acest toc are o poveste tristă. Pe timpul când „tigrul" profesa avocatura la Tours, a salvat dela pedeapsa cu moartea printr'o pledoarie magistrală, pe

fiul unei văduve, acuzat de crimă dovedită. Drept răsplată pentru asistenţa sa judiciară, a luat din casa condamnatului un toc negru, pe care acesta îl găsise în gârliciul unei pivniţe. De atunci, tocul l-a însoţit pe fostul preşedinte de consiliu francez, în întreaga lui carieră, şi se afirmă că parte din memoriile „tigrului", care au fost redijate personal de el, au fost scrise cu acest toc.

George Bernard Shaw, cel mai celebru scriitor şi autor dramatic contimporan are câteva manii în ceeace priveşte superstiţia. El nu trece niciodată pe sub o scară rezemată de vreun zid; se înapoiază din drum,

dacă-i ese înainte vre-un preot sau cineva cu un vas gol în mână; în ziua de 13 ale fiecărei luni, stă închis în casă şi de preferinţă doarme; la curse însă sau la ruletă, pontează de trei ori pe numărul 13, declarându-se apoi mulţumit. Nu se urcă niciodată într'o maşină care are cifra 13 cuprinsă în număr.

O amuletă care este pusă în legătură cu multe cazuri de moarte, este vestitul *inel cu opal* al casei domnitoare spaniole.

Acest inel, a fost dăruit regelui Alfons al XII-lea, de contesa de Castiglione. In timp ce regele era în exil, i-a promis contesei că o va lua de soţie când va reocupa tronul strămoşilor săi.

Dar după ce s'a urcat din nou pe tronul

Regele Alfons XIII **al Spaniei şi** M. S. Regina Maria **a României, vizitând expoziţia din Barcelona**

Spaniei, nu şi-a mai ţinut promisiunea, şi s'a căsătorit „din înaltă raţiune de stat", cu principesa Mercedes. Contesa, în realitate deziluzionată de această „trădare", se arătă indiferentă şi dărui regelui un inel cu opal, care după unii, purta un blestem, aducând moartea aceluia care-l avea în deget.

Regele dărui inelul soţiei sale, care era foarte entuziasmată de darul primit, dar peste câteva luni era un cadavru. Inelul fu purtat apoi de bunica şi de sora regelui, care avură aceeaş soartă. După aceasta, bijuteria intră în posesiunea Ducesei de Montpensier, care muri în scurtă vreme; purtat apoi de însuş Regele Spaniei, inelul îi fu şi lui fatal, căci închise ochii în acelaş an.

După aceste triste experienţe, Regina Christina luă fatala bijuterie, o prinse de un lanţ de aur şi o atârnă de gâtul statuiei „Fecioarei din Almadena", care este plasată în centrul Madridului, într'un parc foarte vizitat. Oricât ar fi inelul de preţios şi de ispititor, nici cel mai curagios hoţ al Spaniei n'ar îndrăsni să-l fure.

In familia Bonaparte, exista un talisman, care data dela *Napoleon I.* Acesta era un inel, care feria pe purtător de o moarte prematură. *Napoleon al III-lea* l-a purtat şi el în cursul domniei, dar cum fiul său n'a voit să-l ia în posesiune, s'a atribuit moartea sa violentă (a fost asasinat) lipsei acestui inel-amuletă, din patrimoniul său.

Napoleon al III-lea mai ţinea asupra sa un obiect, purtător de noroc. Anume: păstra într'o cutiuţă de aur, încrustată cu diamante, o bucăţică de pământ francez, pe care a săpat-o cu briceagul în anul 1840.

Talismanul regilor italieni, este o cameră încuiată. Se crede că s'ar abate cea mai mare nenorocire asupra familiei regale, dacă cineva ar schimba mobilierul din camera favorită a predecesorului regelui în viaţă timp de două generaţii dela moartea suveranului precedent.

Din această cauză, camera favorită a fostului rege Humbert, este încuiată, iar a predecesorului acestuia, regele Victor Emanuel, este accesibilă numai membrilor familiei regale şi nu se mişcă sau schimbă nimic din mobilier.

Bătrânul miliardar american, John D. Rockefeller, poartă asupra sa o tabacheră de nichel, de care nu s'a despărţit dela vârsta de 18 ani. Cei iniţiaţi, spun că această tabacheră l-a ferit de mari încercări în viaţă. Ce este drept, tabacherea are aspectul unui obiect de muzeu, căci de când o are, miliardarul nici n'a şters-o măcar vre-odată. Dar există o dispoziţie testamentară a bătrânului John, ca după moartea sa, tabacherea să fie acoperită cu pietre preţioase şi donată Episcopiei catolice din New-York.

L. MIR.

Morfina, cafeina şi nicotina, neotrăvitoare

Un învăţat german, profesorul Hans Much din Hamburg, a reuşit de curând să descopere un procedeu biochimic, cu ajutorul căruia poate nimici efectul otrăvitor al morfinei, nicotinei şi al altor substanţe vegetale toxice. Această metodă s'a dovedit atât de eficace, încât substanţele tratate pe această cale pot fi consumate în cantitate înzecită, faţă de cea obişnuită, fără să exercite cea mai mică influenţă vătămătoare, asupra organismului omenesc.

Procedeul profesorului german nu răpeşte de altfel nici una din însuşirile binefăcătoare ale acestor substanţe.

De fapt, nu se „extrage" şi nu se „scoate" nimic din ele; operaţia constă numai într'un tratament, care reuşeşte să anihileze unele efecte secundare toxice. Cafeina, tutunul şi morfina conservă, chiar în urma acestei transformări, proprietăţile lor stimulante pentru organism, fără însă să mai exercite o acţiune vătămătoare asupra sistemului nervos şi circulator. Pe de altă parte, morfina continuă să rămână un calmant al nervilor şi încetează de a fi stupefiantul, cu urmările dezastruoase, cunoscute din examenul cazurilor de morfinomanie.

Vârsta la care au debutat marii artişti

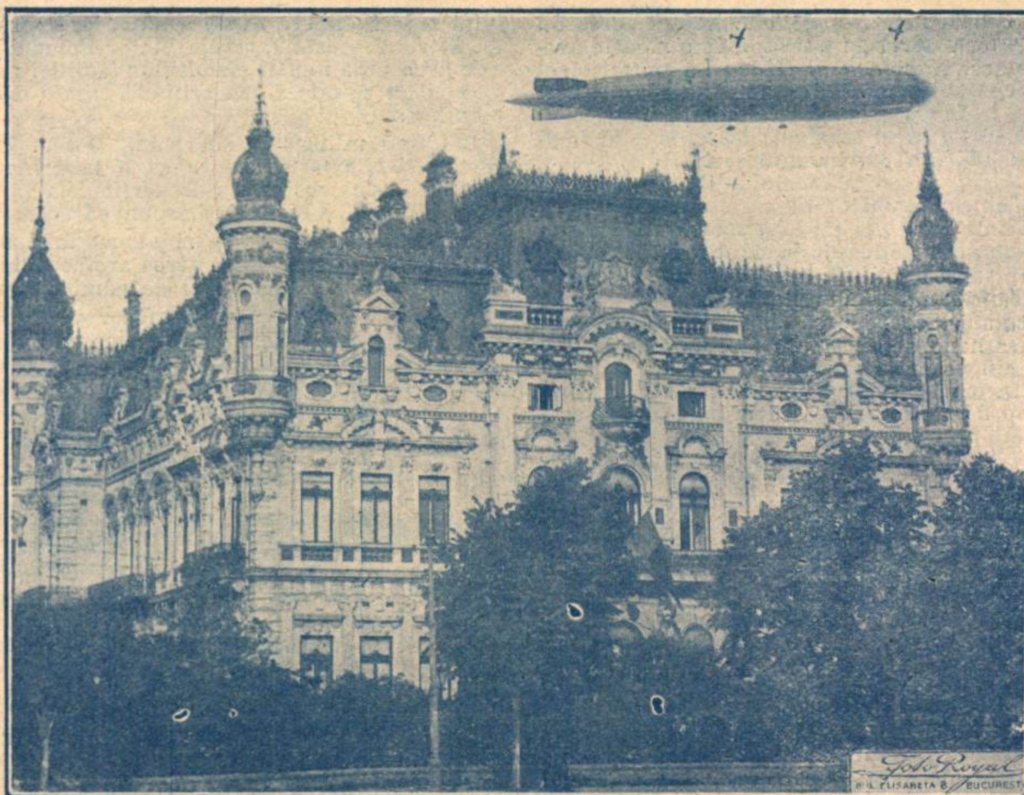
DACĂ ar fi să judecăm după succesul pe care îl au stelele, care fac cinematografie din vârsta lor fragedă ar trebui să credem că este preferabil pentru un actor de cinema să-şi înceapă cariera de timpuriu.

Cei mai buni actori de cinema sunt pilde vii ale acestei constatări.

Mary Pickford n'avea decât 14 ani când a debutat; **Lilian Gish** avea 15 şi **John Gilbert** nu avea încă 20, când a fost văzut pentru prima oară pe ecran. Debutase de altfel în teatru la vârsta de doi ani!!

Lon Chaney şi-a început cariera dramatică, pe care apoi a părăsit-o pentru ecran la 12 ani. **Buster Keaton** a fost un copil fenomen şi apărea pe scenă împreună cu părinţii lui, dela vârsta de 6 ani.

Actorii tinerei generaţii cinematografice îşi încep cariera de vreme. **Lorette Young** n'are decât 17 ani, **Marceline Day** şi sora ei, **Alice**, au jucat roluri principale la 15 şi 16 ani.

Dirijabilul D. C. Z. 127 „Graf Zeppelin", de-asupra ministerului de externe

ZEPPELINUL DE-ASUPRA CAPITALEI. Fotografia noastră reprezintă uriaşa aeronavă, plutind de-asupra Universităţii. (stânga) **Singura doamnă de pe bordul Zeppelinului, lady** Drummond-Hay, **a cerut imperios comandantului să ancoreze la aeroportul Băneasa, pentru a-şi putea procura câteva modele de ciorapi** „Monica" **dela marile magazine** „Solavici", **str. Lipscani 37. Doctorul Eckener, comandantul Zeppelinului s'a opus însă, în primul rând pentrucă aeroportul Băneasa n'are coloană de ancorare şi'n al douilea, pentrucă ciorapii** „Monica" **sunt universali, astfel că pot fi găsiţi şi la Breslau sau Friedrichshafen.**

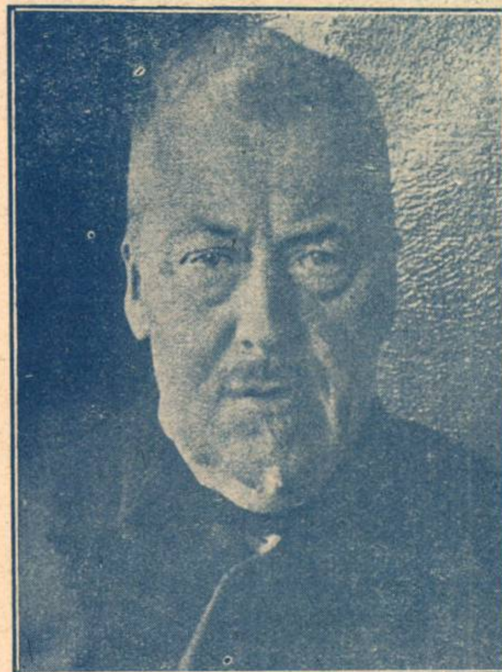
Sborul Zeppelinului descris de

Articol exclusiv trimis di aterisarea

In urma unei convenţiuni, cu unul di suntem în măsură să publicăm, pen le-au cules pasagerii dirijabilului în la aterisarea în Breslau, corresponde avionul, stabilind astfel pentru „Rea

BRESLAU 17. — Am aterisat chiar acum; am încă în urechi simfonia celor cinci motoare, care ne-a însoţit ca un imn al supermaşinismului, în turneul nostru balcanic. Vă scriu de lângă hangarul monstrului, deşi suntem asaltaţi de mulţimea entusiastă.

Belgrad, Sofia, apoi un şarpe leneş de argint, deasupra căruia am mai trecut: Dunărea. Eram la masă, când însuşi d-rul Eckener, bine dispus din cauza dimineţei splendide şi a succesului desăvârşit al raidului, ne anunţă:

Dr. Eckener, **comandantul Zeppelinului**

— Intrăm în România. Unul din ajutoarele sale, cu şapcă de ofiţer de marină şi monoclu, desfăcu o hartă.

Câmpia de sub noi se întindea fără sfârşit, cu monotonia pustelor. Firele subţiri de ape, păreau nervurele unei frunze uriaşe.

Un grup, în care Lady Drummond Hay scotea exclamaţii, se formase în jurul unei puternice lunete de bord. Ei urmăriau un punct, ce se vedea cu ochii liberi, alb, ca o gânganie ciudată: era un om care utiliza un plug mic cât o lamă de ras, tras de doi boi.

Descifrarăm pe hartă numele minusculelor localităţi din „Câmpia Valachă": Turnu-Măgurele, Alexandria, Roşiori... Curiozitatea românilor a fost extraordinară; văzurăm de sus dealuri întregi acoperite de mulţime, iar acoperişurile erau înţesate de lume.

Bucureşti a fost pentru noi una dintre cele mai vii surprize. E cea mai originală aşezare omenească din câte văzusem. Nici Belgradul ca un corn, nici Sofia cu geometrice pieţe centrale, nu au farmecul exotic al Bucureştilor. Mai întâi, din cauza întinderii acestui oraş, cele două ocoluri ce făcurăm deasupra lui, fură destul de vaste.

— Din ce cauză sunt la Bucureşti mai multe grădini, decât case? întrebă d. Selter.

In adevăr, oraşul acesta e mai mult verde şi auriu, decât cenuşiu. Lângă parcuri vaste, cimitirul dela Sud; în fine, centrul, cu multe cupole rotunde, ca nişte geamii, fără minarete, e o inimă de piatră înconjurată de nenumărate oaze, de toate nuanţele, între

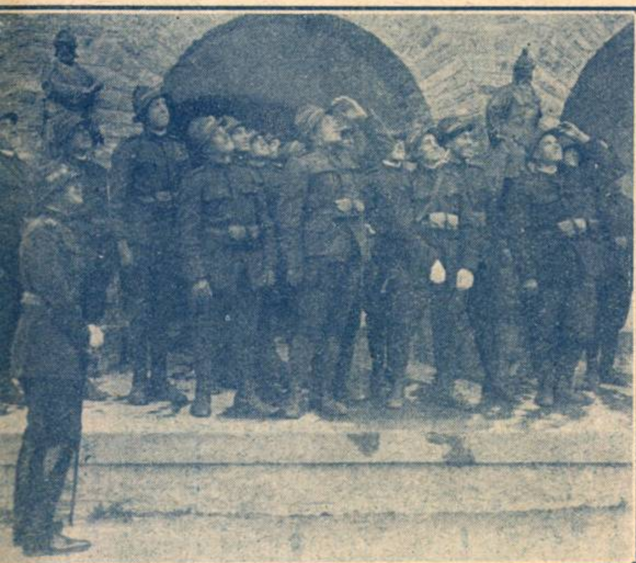
galben ş veţi la B Privim loc, încr de aur cu alee — Das ţerul de — Ro mijlocul In ade parcuril castelul coresporn lui. Aceiaş locuitori tru. Stra lee, forn bile, pe

Zeppeli

deasupra României,
un călător

ı Germania, imediat după
aeronavei

n călătorii depe bordul „Zeppelinului", ru cititorii noştri, impresiile pe care sborul lor deasupra României. Imediat ntul nostru ne-a expediat articolul cu litatea Ilustrată" un record american.

Sus: **Zeppelinul, sburând de-asupra Capitalei. Fotografia prinsă la statuia I. C. Brătianu;** jos: **Uriaşa aeronavă, plutind pe deasupra oraşului Sinaia.**

Stânga mijloc: **Garda castelului Peleş, urmărind evoluţiile aeronavei**

verde. Câte parcuri şi grădini aucureşti?

cu o adevărată încântare, acel ıstat ca un mic safir, în montura veluzelor îngălbenite de toamnă, repte şi partere de flori roşii.

ist der Tschismidju! *ne spuse ofimarină cu monoclu.*

nânii şi-au aşezat Versaille-ul în oraşului? întrebă Lady Drummond. păr, Capitala Românilor avea toate în cuprinsul oraşului. Chiar şi Cotroceni, unde aruncarăm sacii cu denţă, nu e afară din raza oraşu-

curiozitate inteligentă din partea or, ne urmări în tot drumul nosla centrală se prelungeşte cu o aând o reptilă neagră, de automocât de golaşe sunt bulevardele paralele cu această arteră, pentru care bucureştenii au desigur o deosebită predilecţie.

Marile palate occidentale, înconjurate de acele oaze de deşert oriental, rămân în urmă. Luăm direcţia nord, dealungul aleei negre de lume; jos, vedem câmpul aerodromului şi mai departe un ciudat patrulater verde cu cinci cupole. Ne chinuim mult să ghicim ce este acest bizar monument. Se fac pariuri:

— E un monument funerar!

— E o construcţie preistorică...

— E crematoriu...

Ofiţerii de pe bord ne lămuriră: e un fort vechi, din cele ce apărau odinioară linia de centură a oraşului...

Indată, ajunserăm deasupra unui alt oraş indicat pe hartă sub denumirea Ploeşti. Sub noi, terenul se reliefa. Variaţia lui, avea să ne procure o oră de surprize.

Ştiam că de acum începe regiunea petroliferă şi schimbarăm reflecţiuni asupra bogăţiilor extraordinare ale României. Auzisem chiar că undeva, în această regiune, arde o sondă de câţiva ani. Să fi fost punctul luminos ca un bec de lampă de buzunar, de lângă Câmpina?

— Sinaia! ne anunţă doctorul Eckener. Se spune că e una dintre cele mai frumoase localităţi din Europa Centrală; aci stă micul Rege al României... De acum, trecem munţii Carpaţi...

Pădurile de brad par hlamide negre şi ondulate, pe umerii munţilor. Crestele pleşuve se reliefează, cu o precizie uimitoare, în seninătatea splendidei zile de toamnă.

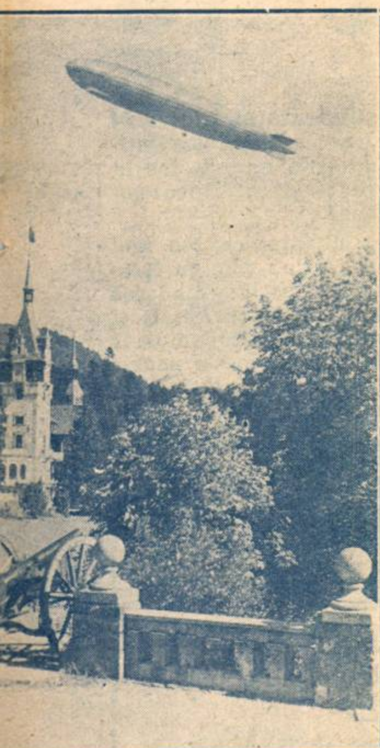
Am lăsat în urmă regiunile de aur şi rugină, pădurile de esenţe variate şi brădetul sumbru. La 300 de metri înălţime, trecem peste vârfurile Carpaţilor; zăpada se vede în văile abrupte ca nişte lanţuri neregulate de gheţari. Fâşii de negură plutesc pe alocuri, se sfâşie, o cruce enormă apare pe ascuţişul unui pisc...

Deosebim un oraş cu acoperişuri roşii, cu case în stil german. E o altă arhitectură, aci. Pe hartă citim: Braşov. Pieţele, stradele, acoperişurile, sunt negre de lume.

— Un mic Nürenberg...

La Cluj şi Oradea Mare, reintrăm însă în cenuşiul Occidentului. Purtăm totuş pentru totdeauna în minte, asociaţia: România-ţară de aur...

I. M.

nul de-asupra castelului Peleş

O POVESTE DIN WITHECHAPEL

(urmare din pag. 3-a)

care trăi timp de o zi visul minunat de a fi stăpânul lumii?".

— „Yes", răspunse flegmatic Sinclair, „visătorul tocmai trece colţul".

— „Te înşeli, e o visătoare, fiindcă e o femee".

— „Cel puţin nu va fi o copie", strigă milionarul foarte însufleţit, în cazul cel mai bun o variantă, însă nu e beată, Fledge...

— „Avem o batistă şi ceva chloroform, răspunse preţiosul prieten, asta modernizează un pic gluma.

— „Allright", încheie Sinclair, ca orce engiez serios... şi sparseră de-asupra unei batiste, foarte subţire, o fiolă cafenie, din care eşi un miros groaznic.

— „Ei, Fledgemill, cred că acum ar putea să se deştepte...

Priscilla Malverton zăcea fără vre-o mişcare pe divanul japonez.

O rochie regească din catifea închisă, pe care Miss Grace, ultima locuitoare a inimei lui Charley, uitase să o ia cu ea, îi dădea mai puternic paloarea adâncă a feţii.

— „Cred, zise Sinclair rar , cred că ceeace facem aici nu e cum-se-cade.

— „Hm!"

— „Poţi să împodobeşti astfel un beţivan din Bagdad... dar să desbraci şi apoi să îmbraci din nou o tânără femee, asta nu e frumos! Mie nici nu-mi mai place jocul acesta!"...

— „Pe fata asta nu poate s'o jeneze prea mult", zise Fledgemill, deoarece în situaţia asta trebue să se afle de mai multe ori pe zi şi cu ajutorul unor oameni mai puţin bine decât noi.

— „Oricum", vorbi Sinclair, e totuş, o femee.

— „Deocamdată nu se trezeşte".

Masa strălucea de cristaluri, argint şi porţelan fin; lămpile aruncau niagare tăcute de lumină roşie şi trandafirie. Fructe de cristal pictat ardeau sub un soare electric care înlăuntrul său lucia pe o tipsie de jad.

Orchidee nesăţioase adulmecau mirosurile unor brule-parfumuri.

Priscilla nu se trezi însă.

Când căzuse pe sărmanul ei chipşor, încremenit de frig, batista din belşug îmbibată cu narcotic, nu scosese decât un ţipăt slab şi trupul ei minat de foame şi boală căzuse numai decât în braţele lui Sinclair.

— „Ah!" exclamase el, pe când o privia, acum îmbrăcată în catifea, „ce ochi va face la trezirea ei?".

Deocamdată făcea el însă ochi mari, deoarece Priscilla rămânea nemişcată, ţeapănă, iar paloarea dădea micului ei chip de cocotă ceva ciudat de maiestos.

— „Charley", murmură Fledgemill, „nu-i mai simt inima..."

— „Fledgemill", răspunse Sinclair simplu, dacă această femee nu se mai deşteaptă, mă împuşc şi dacă..."

Ridică însă imediat receptorul telefonului şi chemă medicul.

—„Şi dacă... „întrebă Fledgemill, după ce Sinclair închisese telefonul.

— „Şi dacă îşi revine, jur în faţa lui Dumnezeu, că mă însor cu ea".

Abia acum observă că Priscilla era frumoasă.

Acolo sus, în palatul mare şi albastru, unde îngeraşii cântă veşnica prea mărire a Domnului, se ridică un glas melodios de-asupra cerurilor divine.

Şi aceea, care plânge toate femeile ce cad şi care a mântuit lumea cu lacrimile ei, după cum divinul ei fiu a mântuit-o cu sângele său, se rugă lui Dumnezeu.

— „O, dulce Maria", vorbi marea voce a bunătăţii, „aşa să fie deci..."

Şi pe aripi imense, de aur, scobori un arhanghel pe pământul înceţoşat.

Nici Sinclair nici Fledgemill nu au ştiut-o. Priscilla Malverton o visă, însă.

Nu vă voi descrie trezirea Priscillei. Citiţi dragile şi vechile poveşti ale lui Galland, cam astfel trebue să fi fost..., şi nu aşteptaţi ceva mai bun de la un biet băutor de Whisky, care sunt.

Priscilla se trezi însă şi Sinclair se ţinu de cuvânt.

O mare iubire, născută dintr'o mare milă, poate să şteargă dintr'odată cu o singură rază de lumină un întreg trecut de murdărie...

Charley iubeşte pe Priscilla şi Priscilla îşi adoră bărbatul...

Nu ar trebui oare să se termine astfel toate poveştile, chiar atunci când eroina lor e o mică Girl din Whitechapel, care nu a trăit în vremurile străvechi, ci aproape azi...? *In româneşte de O. G.*

Concursul de frumuseţe

pentru alegerea unei „Miss România 1930"

Organizaţia din Galveston, perfect satisfăcută de modul cum am ştiut să instituim concursul, de stricteţea cu care am urmat prescripţiile lor reglementare, de faptul că am ştiut să alegem o frumuseţe caracteristic românească, ne-a autorizat să alegem pe concurenta viitorului concurs din Galveston, pe *„Miss România 1930"*.

Spre a evita gerurile mari, care sunt la noi prin luna Februarie şi plănuind pentru viitoarea *„Miss România"*, o călătorie încă şi mai frumoasă decât aceea de anul acesta, aşa ca itinerariul să cuprindă şi principalele oraşe ale Europei, începem concursul nostru mai de timpuriu. Dorim ca în primele zile ale lunei Ianuarie, să putem proclama pe „Miss România 1930".

In consecinţă, invităm de pe acum, pe toate domnişoarele, care vor să candideze la acest titlu, să trimeată câte o fotografie pe adresa redacţiei noastre, şi să completeze datele din buletinul publicat în această pagină.

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internaţional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, întrucât pe baza fotografiilor, noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". **Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi orice corespondenţă adresată nouă, relativ la concurs.**

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . No. . . . .
Comuna . . . . Judeţ . . . .
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

ROMANȚĂ PRINCIARĂ

A STÂRNIT vâlvă în toate straturile societății londoneze, știrea recentă, care anunță că atât Italia cât și Jugo-Slavia, fac intervențiuni, pe lângă guvernul englez, ca să ridice la rangul de lord, pe Mister William Wegner, un simplu agent de poliție, sau „policemann", cum li se zice, în țara lui John Bull.

Cu toată stăruința ce se depune — și fără îndoială că interese importante dictează aceasta — pare totuș foarte problematic ca guvernul labourist, al d-lui MacDonald, să satisfacă cererea celor două țări amice.

Motivul pentru care se cere un titlu de noblețe policeman-ului Wegner, are un substrat destul de romantic. Spre marea uimire a întregului occident, în afară de cele trei națiuni direct interesate, s'a aflat de curând că polițistul William Wegner este tatăl frumoasei prințese Violeta, soția exprințului de coroană al Muntenegrului și cumnata reginei Elena a Italiei.

O adevărată consternare a cuprins familia regală a Muntenegrului, această mică țărișoară, despre care nu s'a mai auzit vorbindu-se de când, după războiul mondial, a fost complet absorbită de Jugo-Slavia. Nemulțumită este și familia regală italiană, pentru că regina Italiei este o fiică a fostului rege Nichita, al Muntenegrului. In Italia, polițiștii, și mai ales „copoii" englezi, nu se prea bucură de mare stimă. Iar întrucât îi privește pe locuitorii munteni, ai micului stat din Balcani, dânșii nici nu-și dau seama, dacă un polițist poate avea vreo importanță. Faptul a oferit deci un bun prilej inamicilor dinastiei muntenegrene, pentru ca să se brodeze tot felul de glume și ofense. Iată cum o dragoste princiară poate da naștere, în aceste vremuri democratice, de dictatură și de bolșevism, la o problemă atât de serioasă, încât să preocupe și să îngrijoreze trei țări.

Se pare, că dacă Anglia se va decide să confere tatălui principesei, un titlu de noblețe, totul se va aranja cu bine. In definitiv, nu-i vorba decât de o foarte mică favoare și Anglia, atât de amabilă totdeauna, se va grăbi să servească printr'un singur gest, fără mare importanță, pe cele trei amice.

S'a aflat însă, că deși primul ministru britanic MacDonald, s'ar fi declarat gata să supue Majestății Sale regelui Angliei decretul pentru numirea unui nou număr de nobili, printre cari să intre și mister Wegner, extrema stângă a partidului său, ar fi opus un categoric „veto" acestei intențiuni.

Grupa stângă a partidului labourist cuprinde pe radicali și pe agitatorii muncitorimei, oameni de felul „împăratului" Cook, acela care a condus dezastruoasa grevă minieră. Acestor cetățeni, oarecum neastâmpărați, nu prea le plac ochii polițiștilor. Și fără îndoială, câtă vreme vor avea un cuvânt hotăritor, nu vor îngădui vechilor lor dușmani, să se instaleze în casa lorzilor.

Și poate că greșesc, pentrucă principesa Violeta este pe atât de bună și virtuoasă, pe cât este de frumoasă. Iar tatăl ei, William Wegner, nu-i decât un onorabil policeman, care chiar acum de curând, a fost înălțat în grad, fiind numit sergent, al unei echipe de detectivi. La Londra, lucrul acesta are oarecare însemnătate. In Balcani însă, faptul nu prezintă vreun interes.

Idila romantică a început încă de pe la sfârșitul războiului. Era cu neputință ca părul de aur al Violetei, expresia minunată a feței și corpul ei svelt, să n'o aducă pe scenă, în admirația publicului. Și așa, în vreme ce tatăl ei bătătoria zi și noapte ulițele Londrei, în căutarea spărgătorilor și criminalilor, Miss Violeta cânta și dansa, pe scenele principalelor orașe și stațiunilor climaterice din Europa. Peste tot era însă însoțită de mama ei. Intr'o bună zi, primind o veste tristă din Paris, anume că o prietenă se găsește în pragul morții, plecă în grabă, ca să stea la căpătâiul nefericitei. La patul muribundei întâlni o persoană necunoscută. Un bărbat în uniformă militară, cu înfățișarea demnă și simpatică.

Acest bărbat era prințul Petru al Muntenegrului, fratele mai mic al prințului Danilo, acela care a inspirat faimoasa operetă „Văduva Veselă", a compozitorului Franz Lehar.

Când Violeta s'a întâlnit cu prințul Petru, fratele său Danilo era de fapt moștenitor presumtiv al tronului. Dar micul lor regat fu înghițit de Jugo-Slavia, regele Nikita muri în exil, iar tronul fu vândut la licitație, unui comerciant din Cettinge.

Pentru familiile regale detronate, rămâne însă totdeauna posibilitatea unei rechemări. De nenumărate ori istoria a dovedit că acest lucru se întâmplă. Așa că, dacă Danilo ar reocupa tronul Muntenegrului, prințul Petru ar fi urmașul său, cel mai apropiat. Soția lui ar putea deci deveni regină peste cei 500.000 locuitori, munteni, ciobani și comitagii, ai Munte-Negrului.

Dela început a fost vorba de o dragoste pură. Prințul Petru se grăbi s'o ceară în căsătorie. Violeta se declară de acord. Mama fetei, însă, prevăzătoare, îndemnă perechea să mai aștepte. Dânsa și-a dat de îndată seama că o căsătorie de felul acesteia, făcută pe ascuns, ar putea să complice lucrurile.

Guvernul Jugo-slav, care a detronat familia regală a Muntenegrului și i-a confiscat toate proprietățile, a admis în cele din urmă s'o despăgubiască. In acele momente, prințul Petru se găsia într'o mare strâmtorare bănească. I se promisese însă o despăgubire de vreo 200 milioane lei. Și doamna Wegner socoti că mai înțelept ar fi să-și primească mai întâi banii și apoi să se facă nunta. O căsătorie precipitată putea să deslănțue scandal și să dea motiv pentru retragerea despăgubirei.

Au trecut ani, fără ca prințul îndrăgostit să-și poată primi banii cuveniți. Era nevoit să trăiască, destul de greu, cu suma de 100.000 lei pe lună, pe care i-o punea la dispoziție vărul lui regele Alexandru al Jugo-Slaviei. In acelaș timp, frumoasa Violeta continua să-și câștige existența, în mod onorabil, refuzând cu desăvârșire orice daruri pe care bogătașii și nobilii voiau să i le facă.

Lunga așteptare dispera însă pe îndrăgostit. Și atunci, recurse la un gest, dela care nădăjduia salvarea. Intrebă guvernul jugo-slav dacă acesta ar fi gata să-i verse imediat jumătate din suma cuvenită și dânsul să se considere astfel achitat. Răspunsul veni prompt și afirmativ. Dar după ce a semnat, la Belgrad, diferite hârtii, care conțineau aranjamentul, guvernul i-a spus, în esență, următoarele:

„Acum vă datorăm numai 100 milioane, în loc de 200 milioane. Și ne legăm că vi-i vom plăti. Nu vom proceda așa cum au procedat bolșevicii, cu bunurile marilor lor duci".

Și de atunci și până astăzi, prințul Petru încă nu și-a încasat datoria...

Acum cinci ani, văzând cum stau lucrurile, Petru și Violeta, ajunseră la convingerea că o căsătorie nu ar mai putea agrava situația lor financiară. Și de aceea se căsătoriră la Paris, în cea mai mare taină.

Partea remarcabilă însă, în această frumoasă poveste de dragoste, se găsește în faptul că, până acum două luni, nimeni nu bănuia măcar clasa socială căreia îi aparținea fermecătoarea principesă. Era bine cunoscută, în calitate de artistă cu succes, dar pentrucă niciodată nu și-a divulgat originea, tot felul de versiuni au fost inventate. Unii susțineau că este o fiică nelegitimă a regelui Spaniei, pe când alții vorbiau de mari duci, conți, etc.

Prințul Petre al Muntenegrului și soția sa Violeta, fiica polițistului Wegner

Fiecare accepta versiunea care-i plăcea, dar toată lumea era satisfăcută, pentrucă noua prinţesă nu era numai frumoasă, dar din făptura ei se degaja o demnitate de adevărată regină. Cărţi poştale ilustrate cu figura principesei fură răspândite, prin toate ţările europene. Un editor berlinez a vândut, numai în câteva zile, vreo 20.000 cărţi poştale. Nimeni nu se opuse şi nici chiar Belgradul n'a avut ceva de zis.

In calitate de principesă moştenitoare (presumtivă), Violeta fu nevoită să se retragă depe scenă, deşi cu mult regret, mai ales pentru salariul, de care avea mai multă nevoie, ca oricând. In ciuda proastei lor situaţii financiare, perechea avea un mare succes monden. Şi nu numai printre milionarii americani, cari sunt în stare să ofere cele mai fastuoase dineuri, numai ca să-şi vadă apoi numele, în ziare, alăturea de prinţi şi de nobili, ci chiar cei mai blazaţi reprezentanţi ai înaltei societăţi occidentale se găsiau mulţi cari erau fericiţi de-a întreţinea legături cu perechea princiară.

Regele Suediei, care este considerat drept cel mai cult monarh din Europa, a cerut, iarna trecută, să fie introdus la prinţesă, — şi s'a întreţinut cu dânsa, foarte afabil, un timp îndelungat. Fostul prim-ministru englez, Stanley Baldwin, a luat de multe ori ceaiul, la Monte Carlo, în tovărăşia principilor. Domnul şi doamna Baldwin sunt o pildă a respectabilităţii şi desigur că, dacă dânşii se simt bine în tovărăşia frumoasei Violeta, este neîndoelnic că e înzestrată cu mult tact.

Pe atunci, s'ar fi găsit cel mai bun prilej pentru acordarea unui titlu de nobleţă poliţistului Wegner. Nu se putea ca fostul prim-ministru să fi refuzat Violetei o asemenea rugăminte. Dar nu se ivise încă nevoia, pentrucă originea prinţesei nu era publică.

S'a dat la iveală abia acum, de curând, cu ocazia pregătirilor pe care doamna şi domnul Wegner le-au făcut, spre a pleca să-şi viziteze fiica, la Monte-Carlo, unde perechea princiară închiriase o vilă modestă.

Vecinii din Tulse Hill, o umilă suburbie a Londrei, au fost foarte surprinşi, când au văzut că doamna Wegner îşi cumpără o adevărată colecţie de rochii scumpe. Bănuiala a crescut când au aflat că şi policeman-ul şi-a comandat un elegant smoking. Se gândiau la tot felul de posibilităţi imorale, sau criminale şi puţin a lipsit ca să fie sezizată faimoasa poliţie Scotland Yard. Dar doamna Wegner, nemai putând să suporte atâtea iscodiri şi bănueli, declară ea însăşi, la un moment dat, cu mândrie, următoarele:

— „Le facem acestea, pentrucă fiica noastră este prinţesă, o alteţă regală, soţia prinţului Petru al Muntenegrului. S'ar putea întâmpla ca să le vie în vizită, pe neaşteptate, cumnata fiicei mele, regina Elena a Italiei, şi veţi înţelege că nici eu şi nici soţul meu nu trebuie să fim găsiţi, în hainele noastre obişnuite".

... Şi aşa s'a desvăluit misterul originii principesei Violeta.

Luând în consideraţie mărimea aproape microscopică a regatului, rezultă că bătrânul rege Nikita şi-a măritat fetele destul de bine. Una dintre surorile prinţului Petru a devenit soţia marelui duce Petre al Rusiei, o altă soră, Anastasia, după o primă căsătorie nefericită, se mărită cu marele duce Nicolae al Rusiei; prinţesa Ana s'a măritat cu prinţul Francisc Ioseph de Battenberg, o rudă apropiată a dinastiilor spaniolă şi engleză. O altă soră, Zurka, deveni soţia lui Petre Karagheorghevici, proclamat rege al Serbiei, după ce, în anul 1903, fură asasinaţi regele Alexandru şi regina Draga. Actualul rege Alexandru al Jugo-Slaviei este fiul lui Petre Karagheorghevici. In sfârşit, o altă fiică a lui Nikita, este actuala regină a Italiei.

Muntenegrul îşi are o istorie destul de glorioasă.

Pe când, în lungile secole din urmă, Turcia a cucerit şi supus tot restul Balcanilor, inclusiv Bulgaria, micul Muntenegru se menţinea cu îndârjire. O mică licărire de libertate ce-şi răspândia razele din înălţimile „Munţilor Negri". Lucrurile acestea se întâmplau în acele vremuri când turcii erau consideraţi drept straşnici luptători. Străşnicia pieria însă, de îndată ce era vorba de o luptă pe mare, sau în munţi. De aceea, Sublima Poartă din Constantinopol, după un şir de dezastre militare, ajunse la convingerea că nu-i nimic de luat dela muntenegreni şi că Allah nu va permite credincioşilor săi, să cucerească şi să supue această bandă de ghiauri.

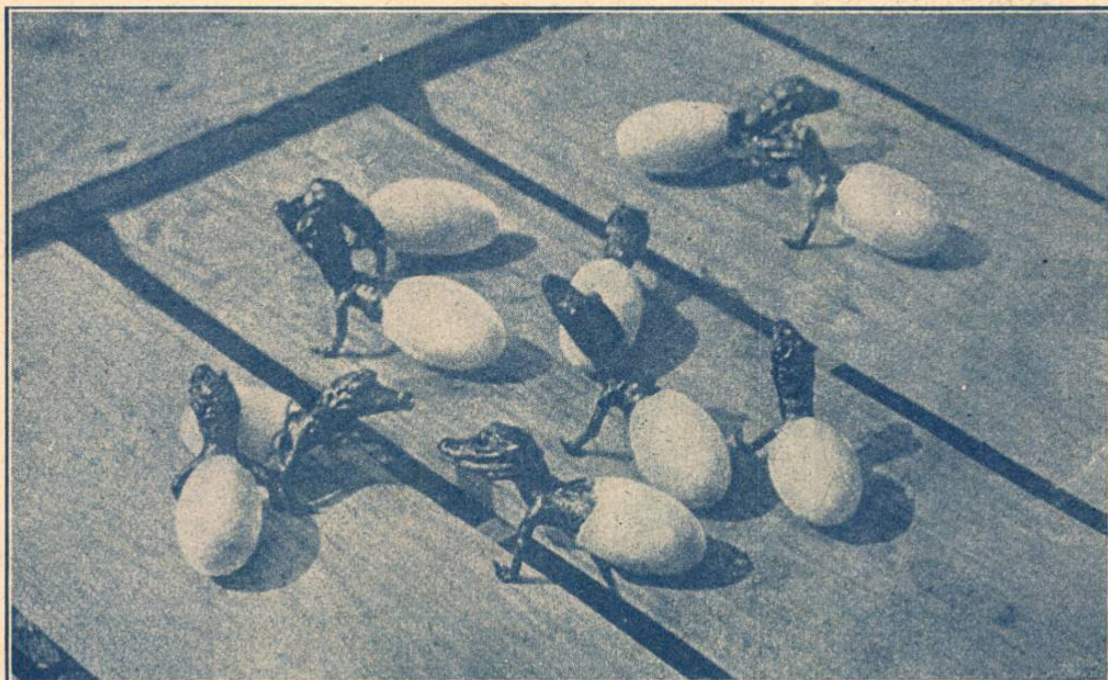
După războiul mondial însă, Aliaţii hotărîră desfiinţarea micei monarchii, din motive de economie. Era prea mică spre a-şi permite luxul cheltuelilor necesare, pentru menţinerea unui guvern naţional, separat.

Demersurile pentru un aranjament convenabil al situaţiei în care se află acum perechea princiară, sunt în curs. Şi şansele nu lipsesc, ca să asistăm, foarte curând, la o soluţionare fericită. N. L. R.

Curiozităţi ştiinţifice

INSTINCTUL LA PUII DE CROCODIL

Ilustraţia reprezintă nişte pui de crocodil, în momentul când sparg ouăle, spre a ieşi la lumină. Instinctul de pradă este atât de des-

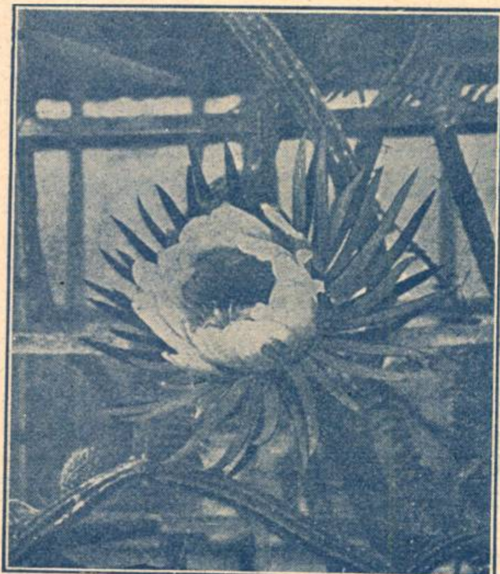

voltat la aceşti tineri crocodili, încât dacă le întindem un deget al mânei, o clipă după ce au ieşit din ou, ei se reped îndată să apuce degetul, bănuind imediat apropierea unui obiect de pradă.

REGINA NOPŢII

Acesta e numele popular al unui cactus, care creşte în regiunile vestice ale Americei de Nord, în India occidentală şi în Mexico şi care se bucură de ciudata însuşire de a-şi deschide admirabilele-i flori numai în timpul nopţei, închizându-le în timpul zilei.

Numai într'o singură seară floarea îşi desface fragedele ei petale, pentru a le închide apoi pentru totdeauna, odată cu aurora dimi-

neţii apropiate, când planta se ofileşte definitiv. Naturaliştii au discutat mult asupra cauzelor ce determină acest ritm special al floarei şi mulţi din ei îl atribuiau variaţiilor de lumină între zi şi noapte. Totuş, unele încercări recente de iluminare şi întunecare artificială a plantei, au dovedit că acest factor nu joacă nici un rol în fenomenul menţionat.

Intr'adevăr, aşezând planta într'o atmosferă întunecoasă, care nu se deosebia cu nimic de întunericul nopţei, se constată că floarea se deschide exact în clipa când soarele e la asfinţit şi se închide când mijesc zorii zilei. Deasemenea floarea îşi urma cursul ei natural, când era expusă în tot timpul nopţei la cea mai intensă lumină electrică. Tot ce se obţinu fu însă o deplasare treptată a momentului de deschidere a petalelor cu 12 ore.

Aceste diverse experienţe au dovedit că deşi unele variaţii de lumină duc în cele din urmă la o modificare a ritmului de dezvoltare naturală, totuşi unele condiţiuni exterioare imprimă în interiorul plantei o anumită dispoziţie, care îşi exercită efectul ei, multă vreme încă după ce aceste condiţii s'au modificat în sensul opus.

Adevărata poveste de dragoste dintre Dolores Costello şi John Barrymore

(La fotografia de pe copertă)

LA FEL de minunată ca şi rolurile pe care le-a interpretat este povestea adevărată a dragostei frumoasei Dolores Costello, tânără stea a societăţii „Warner Bros".

De multă vreme Hollywoodul nu mai cunoscuse un eveniment de importanţa căsătoriei acestei vedete cu cel mai distins actor al ecranului, John Barrymore.

In viaţa ei particulară, actriţa Dolores Costello se numeşte de-aci înainte Mrs. Dolores Barrymore.

In cercurile din cetatea filmului, tânărul menaj este asemuit cu acel al lui Douglas Fairbanks cu Mary Pickford, care sunt consideraţi ca perechea cea mai fericită din lumea vedetelor.

Recenta căsătorie Costello-Barrymore este însă numai epilogul unei idile romantice.

Sunt câţiva ani, de când Dolores Costello, — astăzi una dintre cele mai populare vedete, — făcu experienţa tristă şi deprimantă a începutului, în mijlocul figuraţiei. Frumuseţea ei şi numele de Dolores nu erau suficiente, pentru a atrage atenţia producătorilor asupra tinerei fete care bătea la poarta tuturor studiourilor. Cu o perseverenţă demnă de admirat, Dolores continuă să spere şi să lucreze spre realizarea idealului ei.

Luă şi ea calea obişnuită, drumul care a condus spre glorie pe majoritatea stelelor de cinematograf: dansul.

George White o angajă în trupa sa ca dansatoare în baletul „Scandalurilor".

Aci o văzu un director al studiourilor Warner Bros care, după ce puse să i se facă mai multe probe de film, o angajă.

Pentru cei mai mulţi, un contract înseamnă succesul, gloria. Pentru Dolores contractul ei înseamnă cu totul altceva. Luni de zile după venirea ei la Hollywood şi după iscălirea contractului, nu fu chemată la lucru. Era numai una din multele necunoscute angajate, dar lipsite de experienţă şi de lucru.

Coincidenţa veni, ca, în vremea aceea, *John Barrymore* să caute o parteneră pentru un nou film al său. O mulţime de actriţe şi de femei frumoase fuseseră prezentate marelui actor. Nici una nu-i fu însă pe plac. Situaţia devenise critică, deoarece toate pregătirile pentru filmare erau terminate, lucrul trebuia să înceapă, iar fiecare moment pierdut, însemna adevărate averi risipite.

Foarte necăjit, John Barrymore se plimba prin studio. Tocmai vroia să-şi aleagă drept parteneră o actriţă necunoscută, dar de care nu prea era încântat, când zări într'un colţ al studioului o femeie tânără, aproape copilă, dar care îl impresionă imediat prin modestia şi minunata ei înfăţişare.

— „Cine este fata de acolo?" se adresă el unui ajutor de regisor.

Celălalt râse: — „Este o novice, venită de curând din răsărit; n'are experienţă de loc, nu face două parale!"

— „Bine!" răspunse John Barrymore, „va fi partenera mea!"

A doua zi, —după câteva probe, — „novicea venită din răsărit", primia un contract în condiţiuni excelente la societatea Warner Bros, începând în acelaş timp filmarea primelor scene alături de John Barrymore.

Inceputul fu greu. Emoţia şi fericirea, apoi lipsa de experienţă i-ar fi putut produce neplăceri, dacă partenerul ei nu ar fi sfătuit-o mereu cu o adevărată grijă părintească.

John Barrymore

Succesul pe care noua vedetă îl obţinu la premiera filmului, o recompensă de toate necazurile suferite, iar Barrymore era mândru de a fi putut spulbera neîncrederea ce i se arătase în primul moment.

Câteva roluri noui alături de binefăcătorul ei o consacrară definitiv.

— In urmă o dragoste liniştită, minunată în măreţia ei, îi legă pentru totdeauna.

Apoi nu mai lucrară împreună. Se lansară tot felul de svonuri pe socoteala lor.

De curând însă, prietenii cei mai intimi îi revăzură în cel mai frumos rol al lor: acela de tineri căsătoriţi în faţa unui preot departe de sgomotul Hollywood-ului.

DON JUAN

Poşta cinefililor

NEAMU CALARAŞANU: Interpreţii rolurilor principale din **Torentul**, sunt Greta Garbo şi Ricardo Cortez.

D-ra CAMY-Loco: Lui Ivan Petrovici îi puteţi scrie în limba germană, pe adresa c/o The United Artists Studios Hollywood Cal. U. S. A. Lui Vladimir Gaidarow, tot în germană, pe adresa: Berlin Hallensee Joachimfriedrichstrasse 53, poate vă va răspunde. Scrisorile le trimiteţi prin poştă.

O CITITOARE A REVISTEI: Lya Mara are 40 de ani, iar Greta Garbo 22. Cel mai mare actor de cinema, este fără îndoială Charlie Chaplin. Intre vedetele feminine, preferinţele noastre se îndreaptă spre Lilian Gish.

A. M.-Cluj: Olga Tchecova este blondă.

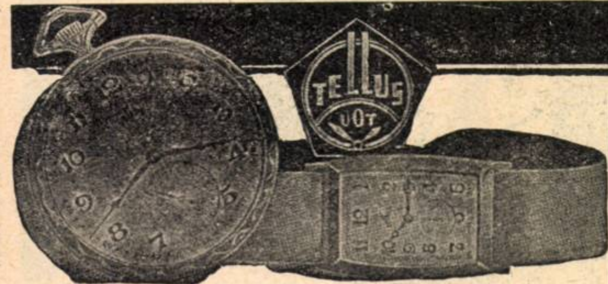
LILLY A. Iată adresele: Lyen Dyers c/o Universum-Film Berlin SW 48 Kochstrase 6-8; Dita Parlo, Berlin w. 30 Motzstrasse 87; Louise Lagrange, 4 Square Montcalm, Paris XVIII; Dorothea Wiek c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A.; Nicolas Rimsky 31 bis Rue de Montreuil, Wincennes (Seine) Franţa; Véra Flory, 25 Rue d'Armaillé, Paris XVIIe; Betty Armann, Berlin. Hotel am Zoo, Kurfürstendamm 26; Arlette Marchal 32, Rue Guyot, Paris XVIIe.

IGOL.

Sacul cu întrebări

1) Care este ultimul film al lui Ivan Mosjoukine?
2) Care a fost primul film sonor „Vitaphone" şi când s'a prezentat?
3) Cine este Ludwig Berger?
4) Cine interpretează rolurile principale din filmul "Umbrele Albe"?
5) Ce se numeşte „plan prim" în cinematografie?
6) Cari actori de teatru au interpretat rolurile principale din „Războiul Independenţii"?
7) Care este situaţia matrimonială a Marcellei Albani?
8) Cu cine este logodit Werner Fuetterer?
9) Care este actorul mare de teatru şi cinematograf, care are şi titlul de doctor în litere şi filozofie?
10) Care film este, după părerea dvs. cea mai bună realizare cinematografică şi pe ce vă întemeiaţi în alegerea dvs.?

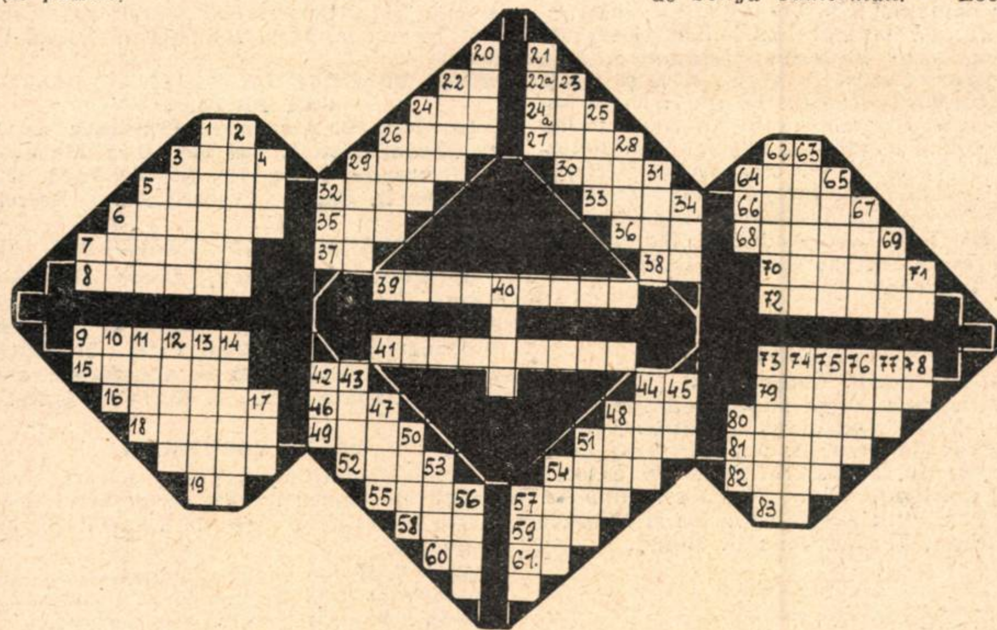
Cu întrebările de faţă, concursul nostru ia sfârşit. Răspunsurile se vor trimite redacţiei în condiţiunile publicate în No. 40 al revistei.

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

CUVINTE INCRUCIŞATE

(15 puncte) de *Sonya Camerman*. — Loco

ORIZONTAL: 1) Conjuncţie. 3) Pseudonimul unui redactor dela „Realitatea Ilustrată"„ tiz cu o gară din România. 5) Senior. 6) Impărăteasa Rusiei. 7) Soldaţi Ruşi. 8) Lucru de nimic (fig.). 9) Ciung. 15) Fluviu în Anglia. 16) Rană incurabilă. 18) Impărat roman. 19) Măsură. 22) Notă muzicală. 22 a) Măsură de timp. 24) Arbust. 24 a) Animal din regiunile glaciale. 26) Roman de Ronetti Roman. 27) Eşarfă. 29) Culoare în jocul de cărţi. 30) Sculă (fig.). 32) Glumă. 33) Inlătur. 35) Numeral. 36) Roman de Duiliu Zamfirescu. 37) Zeu. 38) Posezi. 39) Existenţă efectivă. 41) Ornată cu gravuri. 42) Negaţie (inv.). 44) Timp. 46) Sclav. 48) Ceasuri. 49) Coşul teascului de vie. 51) Turtit. 52) Călătorie. 54) Lipsit de talent. (fig.). 55) Sat în judeţul Tutova. 57) Respect. 58) Preot evreu. 59) Fel de a fi. 60) Oraş în Chaldeea. 61) Producţie literară. 62) Operă. 64) Cei ce se disting prin calităţi mari. 66) Invins. 68) Pronume demonstrativ (-e). 70) Miros. 72) A înconjura cu braţele. 73) Ilustru poet englez (1608—1674). 79) A exporta, 80) Insultai (fig.). 81) Imaginaţiune comică. 82) Repeţire alternativă a două note consecutive (muz.). 83) Pană de despicat lemne.

VERTICAL: 1) Numele oltenesc al jocului în cinci pietre. 2) Fără ton. 3) Sătean. 4) De acord. 5) Principiu. (fig.). 6) Bătrân desfrânat (fam.). 7) Două consoane dela numărul 68. 9) Două consoane dela numărul 68. 10) Din nou. 11) Iarbă mare (Olt.). 12) Şcoală secundară. 13) Imperiu în Asia. 14) Martiriu. 17) Râu în Elveţia. 20) Călugăr ardelean, patriot. 21) Culoare la cărţile de joc. 22) Lucruri de toaletă. 23) Impărat roman. 24) Butoiu pentru adus apă. 25) Momeală (fig.) 26) Carte de joc. 28) Haina magistraţilor. 29) Stil (fig.). 31) Durere (fig.). 32) Străvechiu. (fig.). 34) Croieşti (fam.). 40) Priveşte! 42) Lovesc (fam.). 43) Corabie. 44) Popor. 45) Neted. 57) Vânt. 48) Fabricant de oale. 50) Gară mică în România. 51) Prunc. 53) Nume dat în India mai multor personagii mitice. 54) Mănunchiu de fân. 56) Remarcabil. 57) Crimă. 62) Deciziune sentenţioasă. 63) Alifie. 64) Epocă. 65) Aventurier îndrăzneţ şi norocos. 67) Inventar. 69) Trei litere din *Asparuc*. 71) Pronume. 73) Inaintaţi în vârstă. 74) Duşman. 75) Abreviaţiunile unui grad în armată. 76) Anagramă din *taur*. 77) Sau. 78) Poftim. 80) Dor înfocat.

ENIGMA

(5 puncte)

de *St. Olteanu-Sibiu*

Care adjectiv, cu femeninul său, ne dă o tinctură roşie foarte mult întrebuinţată de cei vechi?....

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Noembrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 40, 41, 42, 43 şi 44 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Noembrie.

* * *

TELEFON 306/67 — 324/73

Bucureşti, Str. Const Mille 7, Etg. II

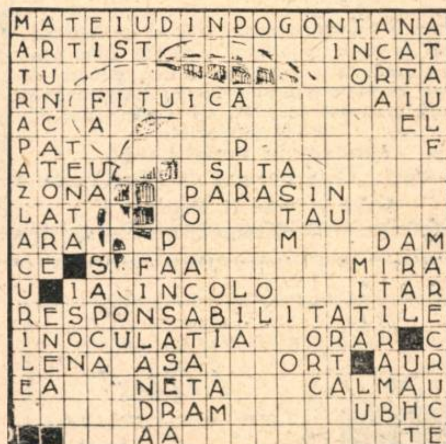
TELEFON 306/67

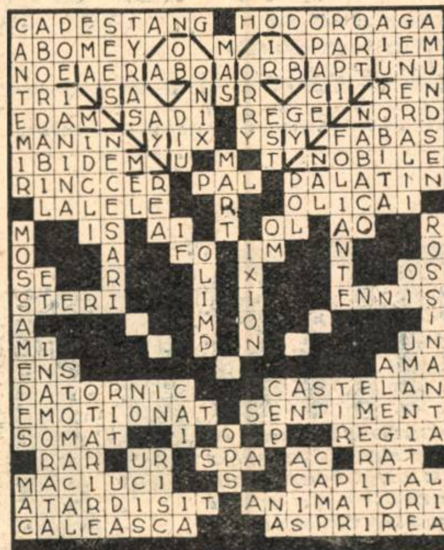
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN

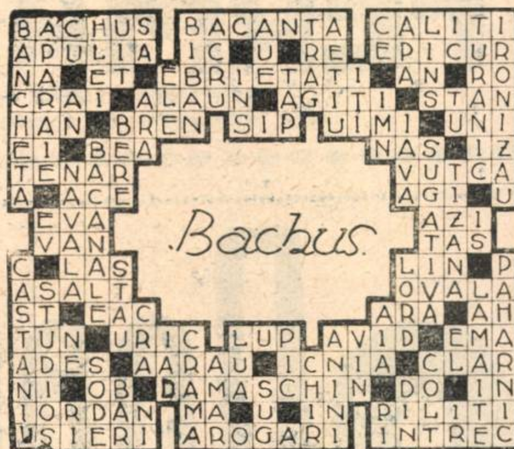
PREŢUL ABONAMENTULUI

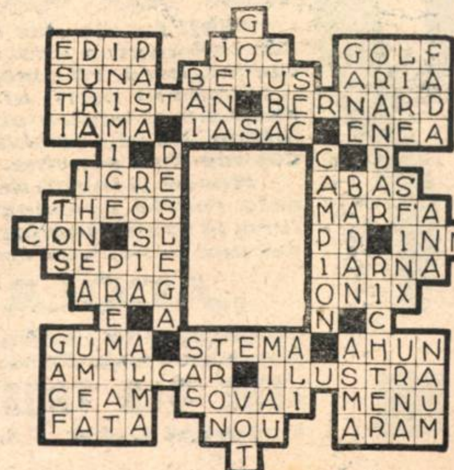
Pe un an	Lei 400
Pe şase luni	„ 200
Pe trei luni	„ 100
Pentru străinătate.	„ 500

Deslegările jocurilor pe luna Septembrie

„UNDE MERGEM"?

— Amara, Bălţăteşti, Borsec, Budachi, Buziaşi, Căciulata, Călimăneşti, Constanţa, Dorna-Vatra, Govora, Herculane, Lipova, Malnaş, Ocnele-Mari, Oglinzi, Olăneşti, Slănic, Tekirghiol, Telega, Strand.

„JOCUL PHÖNIX"

— Arad, Beiuş, Brăila, Cahul, Cetatea-Albă, Iaşi, Sulina.

„ŞARADĂ"

Deslegare

„GOLF DE CUVINTE"

— *Peleş*, Peneş, Penel, Penal, Renal, *Regal*.

„METAMORFOZĂ"

Antal—Tantal.

Cupon pentru jocuri
No. 44

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Deslegătorii jocurilor pe luna Septembrie

CATEGORIA I.
(95—100)

Braşov: Căp. Perovici Ion; *Bucureşti:* Jean Avramescu, Virgil Popescu, Victoria Genoveanu, Irène D'Y, Alexandru Pavelescu, Mica Novarro; Harry Stefanidis, Nutzy Stănescu; Mariette Grozeanu, Lizica Ortansa Voinescu; *Buzău:* Lionel D'Ally; *Careii-Mari:* Ica Căp. Radu; *Constanţa:* Didy Grăjdeanu, *Craiova:* Titta Stoiculescu, Olguţa Daneţeanu, Andrei Fischer, D. şi H. Sternberg, Bică Pisosky, Minel Văduvescu; *Drăgăşani:* Mugurel şi Loloca Aragon, *Galaţi:* Ionescu I. Ştefan, Macovei Grigoriu, Penelopa Motea; *Ploeşti:* Maria I. Măinescu; *Predeal:* Violeta locot. Buceleanu, *R.-Vâlcea:* Gore Bordea; *Turnu-Severin:* Grigore Timoftescu.

CATEGORIA II.
(85—95)

Bacău: Ing. Otto Müller; *Brăila:* D. Constantin; *Brezoi-Vâlcea:* Const. D. Presbiterianu; *Bucureşti:* Sterian Goldstein, Mişu Constantinescu, *Budeşti:* (R.-Sărat) Costel St. Papa; *Câmpina:* Gh. D. Ionescu, Nicu C. Slavu; *Constanţa:* Lungu Neagu, Stănescu şi Gh. Niculae; *Craiova:* Gh. C. Dumitrescu, Truşcă Christian, Victor Buescu, Ileana Gugu, Aurel şi Rubin Morgenstern, Mady şi Jana Rocoş; *Galaţi:* Puiu C. Canellos, Ionel Alexiu, Gh. I. Mihail; *Ismail:* Sergent Petre Ioan, căpitan Sergiu D'Asty; *Lugoj:* Albertine Muscalu; *Şerbeşti:* (Bacău): Const. Mardare, *Silistra:* Neagu Niculae, Mişu Popescu; *T.-Severin:* Ion Pănescu, Iancu Şoimulescu şi V. Bratoloveanu.

CATEGORIA III.
(75—85)

Arad: Gh. Lungulescu; *Bistriţa:* Aurel Moldovan; *Brăila:* S. Cristofor, A. Dumitrescu, Nicolae Bărbătescu; *Braşov:* Despan Ionel; *Bucureşti:* Niculae Constantinescu, Petre Peiulescu, Gh. Voinescu, Vasile Petrovici; *Buzău:* Trăinel Gh. Roman, George V. Ţiţeica, Aurel Basilescu; *Constanţa:* Jean Marinescu; *Curtea de Argeş:* Mişu şi Vasile Ionescu; *Focşani:* Gh. Iliescu, Herman Aurel; *Galaţi:* Emilia Brucker, Giuseppe Petter Silviu Schwarzenberg; *Lugoj:* Ana Botez; *Mărcuş:* (Muscel) Ion Păunescu; *Pârleşti:* (Iaşi): Vlad Paul; *Piteşti:* Ştefan Ştefănescu; *R.-Vâlcea:* Getta Popescu; *Tg.-Ocna:* M. Herşcovici; *Tulcea:* Andrei N. Sandu; *Vaslui:* Ionescu Mircea; *Vulcana:* Vasile Şerban Gogu Popescu.

CATEGORIA IV.
(50—75)

Băileşti: Const. Gabroveanu; *Bucureşti:* Radu Popescu, Virgil Mihăilescu, Ionel Stănescu, Victor Dinculescu; *Buzău:* Barbu Stănescu; *Călimăneşti:* M. Goldstein; *Câmpina:* Marius Constantin; *Cluj:* I. S. Delamiceşti; *Constanţa:* Elvira Naumescu; *Govora:* Mica Pancescu; *Lipova:* Florica şi Dimitrie Ardeleanu; *Tecuci:* Ioan D. Mihail.

CATEGORIA V.
(1—50).

Alba-Iulia: Izsak Desideriu; *Arad:* Ispravnicu Mircea, Costică Codreş şi Crăciun Oprea, Doval Ioan; *Axintele:* (Ialomiţa) Ioan Oşlobanu; *Blaj:* Eva Pollak; *Bucureşti:* Vasile şi I. Popescu, Csiki Ştefan, Viorica Cernat; *Buzău:* Anuţa Finkelstein, Mia Broder; *Călăraşi:* (Basarabia): Leon Bronstein; *Câmpina:* Olga Rădulescu; *Câmpulung:* (Muscel): Nicolescu Tiberiu; *Chişinău:* Xenia Tivcuv; *Diciosânmartin:* Ariton Gândilă; *Durostor:* Gh. M. Tănase; *Oradea:* Aladan Botiş; *Sibiu:* Cinchina Elvira; *Tg.-Neamţ:* Netty Cerbu; *Tulcea:* Lerescu Nicolae; *Vălenii de Munte:* Ecaterina Vască, V. Corbu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CÂŞTIGAT PREMII:

Lei 1000. D. Alexandru Pavelescu, Loco, str. Pantelimon 7. Lei 500. D-ra Marietta D. Grozeanu, Loco, str. Ştirbey-Vodă 172. Lei 300. D. Const. Presbiterianu, Brezoi-Vâlcea.

VOLUMELE AU FOST CÂŞTIGATE DE D. Petre Paiculescu, Loco, str. Zoe Grand. Ionel Despan, Satu-Lung-Braşov. Ana Botez din Lugoj, Vasile L. Şerban, Vulcana-Dâmboviţa. D-ra Tytia Stoicules-cu-Craiova. D-nii D. şi H. Sternberg-Craiova, str. Madona Dudu 3. Harry Stefanidis-Loco.

POŞTA JOCURILOR

Ileana Gugu-Craiova. Verva cu care ne atrageţi atenţiunea asupra acelor erori, este foarte interesantă, deşi nu tot atât de îndreptăţită.

Maria I. M.-Ploeşti. Dicţionarul etimologic semantic al d-lui Răsmeriţă vă poate satisface în măsura în care vă este necesar.

Cât priveşte deslegările, nu mai repetaţi semnificaţiunile, un simplu careu fiind suficient.

Sylvio Theos-Loco. Dacă într'adevăr sunteţi din Bucureşti, mă mir ce vă împiedică să nu treceţi pe la redacţia noastră, mai ales că premiul îl puteţi obţine numai pe calea aceasta.

REBUS

MODA SĂPTĂMÂNII

1. Mantou de damă, stofe păroase, guler şi manşete de Biberette căptuşeală crêpe de chine.
Lei 7.600

2. Mantou de stofă, croială ultra-modernă, guler şi manşete de mouflon, căptuşit cu mătase.
Lei 7.400

3. Mantou de blană Breitschwantz imit. căptuşit cu mătase.
Lei 12.500

4. Mantou de stofă „cloche", guler şi manşete blană de mouflon, căptuşit cu crêpe de chine.
Lei 8.200

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Solicitați de cititori, am hotărât ca, începând cu numărul următor, să extindem această rubrică, încredințând-o unei somități medicale.

In acest mod vom putea, pe lângă sfaturi de cosmetică să răspundem și la orice întrebare de ordin medical.

Totodată rugăm cititoarele și cititorii, cari n'au primit încă răspunsurile cerute să repete întrebarea, adresând o scrisoare sau carte poștală pe adresa „Realitatea Ilustrată" str. Const. Mille No. 7 Buc. I.

BRUNETA DRĂGĂLAȘE. Nu e nici un motiv de divorț acesta. Găsiți răspunsul pentru *Cap frumos* din revistă, care suferă de acelaș neajuns. Nu există operații în Capitală în acest sens.

BLONDA M.: Pentru masaj adresați-vă Institutului de înfrumusețare din București, str. Eroului 4.

LILLY. Crema Laura are următoarea rețetă: Hidrochinonă 1 gr. Ulei de vaselină 25 gr. Ceară 7 gr. Spermanțet 10 gr. Glicerină 7 gr. apă de roze. 10 gr. zeamă de lămâe, 10 gr. Perhidrol 5 pic. E minunată pentru albit.

MIRA-MIRADELA. Gimnastică specială pentru întărit sânii se învață la școala d-nei Sibill la Maison des Français, Piața Alexandru Lahovary. Până atunci veți mânca dulciuri și feculente multe. Veți face dușuri cu apă rece și fricțiuni cu alcool de rosmarin.

NELU I. Iată-mă cu un fiu de ocazie. Cu toate că n'am încă vârsta pentru un băiat așa mare totuș.... O rețetă bună *pentru creșterea părului:* Pilocarpină 1 gr. Rhom bun 250 gr. Extra. china 20 gr. Ulei de ricină 20 extern bine înțeles. Ai înțeles dragă fiule?

BULGĂRAȘU. Pentru durerea grozavă ce suferă soția dv. în timpul acela încercați: Cocaină 0.50 ctgr. Cloroform 20 gr. Balsam tranquil 50 grame Masagii ușoare pe locul dureros. Receta prescrisă de mine ar trebui întovărășită de: Pantapon 0.20 ctgr. Apă de flori de portocal 100 gr. Sy. de aether 20 gr. la oră o lingură. Ambele trebuesc iscălite de un medic, altfel nu se efectuiază la farmacii.

FRANZ-IOSEF. Nu pricep întrebarea. Doriți să vă cadă părul care acoperă prea mult fruntea făcând-o prea mică? Sau altceva? Nu cunosc nici o rețetă pentru a provoca o chelie desgolind o frunte prea mică.

DESPERATUL. Veți spăla capul cu următoarea soluție; Radix Saponaria 50 grame. Lemn de panama 50 grame, Săpun alb 100 gr. Rhom bun 200 gr. Apă de ploaie un litru. Veți fierbe bine o oră apa de ploaie cu săpunul, lemnul de panama și Saponaria, apoi soluției filtrate îi veți adăuga rhomul. Cu acest Scampoong veți spăla capul săptămânal. E foarte bun *pentru creșterea părului.*

Receta trimisă o veți face dar astfel: Pilocarpină 1 gr. Tra Capsici și Cantaride câte 5 gr. Cloral hidrat 10 gr. Tra China 40 gr. Alcool de lavandula 150 gr. Ulei de ricin 30 gr. Fricțiune după spălarea capului. Scampoongul trimis îl veți utiliza amestecat la 3 kgr. apă fiartă.

COPILUL MEU. Iată-mă cu alt fiu de ocazie. Frumosul meu fiu cu păr buclat utilizează cu sfințenie recetele Disperatului din revistă care mă întreabă exact acelaș lucru. Comunică-mi peste 3 săptămâni rezultatul.

Pentru îngrășat înghite dimineața 3 gălbenușuri de ou crude bătute la pahar cu o linguriță de rhom, una de miere și una de unt, ca o cremă. Bea 1 kgr. lapte pe zi. Mănâncă feculente și dulciuri multe. Bea bere. Ia Glico-Fitină sau Hemosty Rousell sau Hemoglobină 0.50 în lamelis, Phitină Cyba 0.25 pentru un bulin as No. 20 înainte de masă câte unul. Ia vin de Malaga cu coaje de China. Inghite dar... cred că ești lămurit pe deplin.

SUSY M., Galați. Drăguță Susy blondă probabil și grațioasă ca o liană, fă și mata exact ca și *Copilul meu* din revistă și vei fi mulțumită pe deplin.

MIMY POPA. Receta exactă și completă a cremei Laura este: Hidrochinonă 1 gr. Ulei de vaselină 25 gr. Ceară albă 7 gr. Spermancet 10 gr. Glicerină 7 gr. Zeamă de lămâie 10 gr. Apă de roze 10 gr. Perhidrol 5 picături. *Pentru durerile menstruale* veți lua 4 compr. Pyramidon Bayer a 0,25 ctgr. pe zi la 3 ore una. Veți unge ușor masând puțin locul dureros cu: Cloroform 20 gr. Balsam tranquil 100 gr. Veți bea apa de flori de portocal și ceai dulce de flori de tei. Alt nimic.

WANDA. Aburi de lapte fierbinte și ghiață în fiecare seară, sunt bune *pentru tenurile obosite.*

ARISTICA. Receta cremei Celeste ce-mi trimiteți este scrisă pe ungurește și nu cunosc această limbă. Vă trimit aci câteva rețete de creme. Ceară albă 30 gr. 15 gr. Miere curată 12 gr. Apă de roze. 60 gr. Zeamă de bulb de crin. Sau alta: Hidrochinonă 1 gr. Spermancet 20 gr. Ceară 10 gr. Untdelemn 100 gr. Tra benzoe 1 gr. Apă de roze 20 gr. Sau alta: Ceară 10 gr. Spermancet 20 gr. Vaselină 50 gr. Glicerină 20 gr. Apă de roze 20 gr. Alegeți.

AMATOAREA REVISTEI. Faceți dușuri cu apă foarte rece local și fricțiuni cu alcool. Purtați soutiene. Mâncați dulciuri și feculente multe, e tot ce e mai eficace *pentru creșterea și întărirea sânilor* mici și căzuți.

MOCANU. Negii de pe mână dispar atinși cu ac. azotic fumans sau Arg. nitric creioane. Pentru a dispare părul de pe obraz prin electroliză sau smuls cu o pansetă mică. Prin creme depilatoare crește la loc.

JUNELE ALEXANDREAN. Dacă scuiparea sângelui se repetă și e urmată de junghi, temperatura și transpirație noaptea este din plămâni. Un medic ascultându-vă la piept, vă poate preciza.

RAUL STUDENT. Mărturisesc că nu cunosc nici o cremă care să vă facă să dispară părul de pe obraz evitând briciul. Crema depilatoare Taky sau Dixor sunt probabil indicate. O cremă bună pentru ten este: Ulei de vaselină 50 gr. Ceară albă 10 gr. Spermancet 15 gr. Apă de roze 20 gr. O veți utiliza după ras. O pudră bună este Coty sau Tokalon.

RUDYARD MULLTON

Vampirul din castelul Zapolsky

O nouă aventură a celebrului detectiv mondial •GEX TREVOR•

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Autorul e atras într'o cursă, într'un castel dela frontiera polono-rusă, în care e primit de castelana Ryana Zapolska, o femee frumoasă care vorbeşte despre un vampir ce ar vizita castelul!...

In aceeaş noapte, la Lunca Dracului, a fost asasinat un curier militar...

La cercetări, ia parte şi profesorul Westharp, — care urmăreşte pe bandiţi până în castelul Zapolska şi care nu-i altul decât Gex Trevor.

In urmărirea banditilor, se întâmplă o catastrofă de cale ferată.

CURTEA MARŢIALĂ

Am plecat atunci cu o maşină direct la Raclav, la generalul Alexinez. Ii povestii tot ce ştiam în afacerea dela Lunca Dracului, cum fusesem atras de Ryana în castelul ei, cum se prefăcuse că are pentru mine un sentiment deosebit, numai ca să mă facă unealta ei de spionaj (şi scrâşneam din dinţi de ură şi de dragoste înşelată) cum a făcut ca documentul să treacă din mâinile lui Mikiew în ale mele, ca să-l poată fura.

— E o spioană, d-le general! Acuz pe Ryana Zapolska de uciderea locotenentului Puko.

— Dovada?

— Dovada se află în sertarul unei măsuţe din hol: acolo veţi găsi inelul Ryanei, inelul cu ametiste, din care lipseşte tocmai piatra pe care Gex a găsit-o la locul crimei!

Generalul sună.

Locotenentul Darwski, aghiotantul său apăru, salutând.

— Imediat, percheziţie la castelul din Valonia.

Trei ofiţeri săriră într'o maşină, generalul şi cu mine ne suirăm în alta.

In noapte, castelul îşi profila silueta fantastică.

Ryana Zapolska ne primi fără nici o tresărire, dar albă ca varul...

Şi când generalul Alexinez scoase inelul din sertarul măsuţei din hol, *inelului nu-i lipsea nici unul din ametiste!*

* * *

Generalul se mânie foc.

— Vom descifra noi îndată enigma aceasta! strigă el.

Generalul Alexinez şi doi colonei, aşezându-se la un birou, se constituiră pe loc în Curte Marţială. Igor Khan nu fu găsit.

— Căpitan Muranow, zise generalul, un pluton de execuţie să aştepte cu armele încărcate, în parc. Să se sape groapa!

Ryana nu tresări.

Aproape de ea, îi simţiam din nou vraja ce mă turbura. Nu, nu se putea să fie o spioană de rând, fiinţa aceasta imaterială, de o idealitate prerafaelică. Mă chinuia îndoiala. Imi păru rău că o denunţasem:

— Domnule general...

Dar generalul mă întrerupse, adresându-se brutal Ryanei:

— Doamnă, sunteţi acuzată că aţi ucis pe locotenentul curier Puko, pentru a-l împiedica să ducă la timp un ordin al meu la destinaţie. Piatra dela inelul d-voastră, când aţi căutat în buzunarul curierului, s'a agăţat şi a rămas în buzunarul victimei. Inelul d-voastră a fost văzut fără piatră, şi acum a fost reparat, punându-se un ametist în locul celui care lipsea. Recunoaşteţi că piatra a lipsit dela inelul d-voastră?

— Da, şopti Ryana, care se făcuse albă ca varul şi mă privi speriată.

— Nu sunt vinovată!... adăogă ea.

— Atunci trebue să ne explicaţi cum a ajuns piatra dela inelul d-voastră, în buzunarul locotenentului Puko.

Ryana tăcu.

— Unde aţi pierdut-o?

— Nu ştiu. Poate Puko a găsit-o...

— In noaptea crimei, aţi stat în castel? urmă generalul Alexinez interogatoriul.

— Da, domnule, răspunse Ryana.

— Cum dovediţi?

— Tot personalul castelului ştie că am fost bolnavă. De altfel...

Şi Ryana mă privi...

Mărturia mea avea să fie decisivă. Dormisem în acea noapte în castel, şi Ryana, care se prefăcuse poate atunci că e bolnavă, era sigură acum că voi declara că n'a părăsit castelul în noaptea crimei.

— Vorbiţi, domnule, îmi zise generalul.

Mărturia mea fu echivocă. Mă înspăimântă deodată gândul că din cauza declaraţiilor mele, Ryana va fi condamnată la moarte, şi încercai să atenuez gravitatea celor ce spusesem. Lăsasem să se înţeleagă că Ryana a putut să se prefacă bolnavă, şi că spre ziuă, după ce m'a rugat s'o las singură, nu ştiu dacă nu cumva a eşit din castelul, în care toată noaptea auzisem zgomote suspecte.

— La ce oră fixează comiterea crimei, raportul expertului? întrebă generalul Alexinez pe locotenentul Jablonowski.

— In zori. De altfel, adăogă aspru locotenentul Jablonowski, la ancheta pe care am făcut-o în sat, am găsit oameni cari declară că au văzut în noaptea crimei, o siluetă de femee, înfăşurată într'o manta cenuşie, ce' fâlfâia ca nişte aripi, şi că această femee a eşit din castel şi s'a îndreptat spre Lunca Dracului!

Generalul şi judecătorii militari se ridicară în picioare:

— Curtea este edificată. Condamnăm la moarte, pentru spionaj, pe Ryana Zapolska

* *

In acea clipă însă, se auziră pocnetele unei motociclete şi un curier dădu buzna în salonul improvizat în sală de şedinţă a Curţii marţiale. Curierul salută scurt şi întinse generalului Alexinez un plic. Acesta îl citi, în timp ce dunga de pe frunte i se adâncea, neagră:

— Domnilor, zise generalul, Marele Cartier general mă înştiinţează că ruşii se pregătesc să treacă Pripetul, în sectorul nostru. Treceţi la posturi, cu toţii, luaţi soldaţii la baterii. Locotenent Jablonowski, ia pe această spioană şi execut-o în parcul conacului.

Ofiţerii se retraseră.

Jablonowski salută scurt, apoi se înclină în fața Ryanei, și arătându-i cu un gest sobru, să iasă înaintea lui, șopti:

— Doamnă...

Ryana Zapolska eși cu pași automați, forțându-se vizibil să fie mândră.

— E o crimă! urlai eu, nemaiputându-mă stăpâni. Nu e vinovată!...

N'o ucideți! Dovezile nu sunt suficiente!

Ryana și Jablonowski, cu revolverul în urma ei, eșiră!

— Conduceți pe acest domn la comandament, porunci generalul încruntat, arătându-mă.

Un ofițer făcu în fața mea o plecăciune rigidă.

Două focuri de revolver se auziră din afară.

— Au ucis-o! Brute!... Asasini!...

Strigam astfel, în timp ce mă năpustii afară, smulgându-mi părul de disperare, fiindcă eu eram de fapt ucigașul Ryanei Zapolska.

Alergai ca un nebun pe aleile parcului. Prin noapte, la o cotitură, după un boschet, mă împiedecai de un cadavru:

— Ryana!...

Mă aplecai. Era trupul unui bărbat îmbrăcat în uniformă de soldat polonez. In urma mea sosiră ofițerii cu facle. Și la lumina roșie a torțelor, găsirăm cadavrele a două sentinele; Ryana și locotenentul Jablonowski dispăruseră...

VAMPIRUL

Căutarăm pe toate aleile, răscolirăm toate boschetele: Ryana și Jablonowski nu erau nicăiri.

— Tovarășii ei de spionaj au răpit-o, zise generalul. Te mai îndoești că e vinovată?

Dar în locul meu răspunse frontul dela Pripet, cu un bombardament formidabil.

— Domnilor, porunci generalul, la posturi!

Ofițerii se risipiră în noapte. Generalul primi rapoarte la telefon. Apoi, bombardamentul încetă pe front.

— A început atacul la Pripet, zise generalul.

Ceasul bătu ora două din noapte, umplând castelul cu ecouri armonioase și grave. Fu parcă un semnal fatidic: de departe, câteva împușcături răspunseră. O clipă de tăcere, apoi alte focuri, mai aproape parcă, mai puternice.

— Trebue să evacuăm castelul! sueră generalul.

Mă uitai instinctiv pe fereastră.

Nu se vedea decât întinsul de zăpadă, albăstriu ca o lamă de oțel. Impușcăturile se întețiră. Apoi, deodată, patru bubuituri cutremurară conacul din temelii. Geamurile vibrară, ca un zăngănit de arme.

— Acestea sunt tunurile noastre, zise foarte calm generalul Alexinez. Trag în plin, în massele de ruși cari au trecut Pripetul.

— Rușii au trecut Pripetul?... Vin spre noi?...

Drept orice răspuns, generalul strigă:

— Sania!

* * *

Un viu foc de artilerie grea, începu să cadă asupra castelului. Pe când generalul a ul său major se pregăteau să evacueze castelul, au coborît iară în parc, în căutarea Ryanei. Un obuz de mare calibru, spărsese un zid, descoperind o scară secretă de piatră.

Am coborît în subteranele castelului. Un fir de lumină roșie, printr'o crăpătură de zid. Urmai direcția luminei și mă aflai deodată într'o sală de ciment. O torță roșie lumina încăperea rece. La lumina ei diabolică văzui pe lespezile de piatră un om palid. Era cadavrul locotenentului Jablonowski, alb ca de cretă, cu vinele plate, albe...

Cadavrul fusese vidat de sânge: la gât avea o mușcătură de dinți subțiri!...

O umbră mi se păru că tresare într'un ungher de beznă. O fantomă....

— **Vampirul!**

Dar din gura mea nu eși nici un cuvânt. Inebunit de groază, fugii, eșii la aer, în parc, alergând fără să știu unde...

* * *

Locotenentul Darzewski, aghiotantul generalului, mă liniști. Alexinez, mă luă împreună cu Darzewski în sania lui.

Câțiva soldați, în drum, încercau cu felinare mari cât gălețile, să găsiască urmele spionilor. Dar coloane de soldați trecuseră, căci zăpada era bătătorită. Oprirăm în sat. Avantgarda unei unități poloneze de infanterie sosise și poposea pe prispe.

Generalul trimise un curier cu un ordin pentru căpitanul Muranow:

— Ordin de retragere pentru artilerie!

Așadar, polonezii se retrăgeau...

Eșirăm din sat. Văzduhul se umplu iarăș de împușcături. Și alte bubuituri de tunuri zguduiră pământul. Traectorii roșii se tăiau pe cer. Șuerat de obuze, amestecat cu șueratul vântului. Apoi, zăpada se coloră în roz, în verde, de lumina petardelor. Un obuz făcu explozie înfundat, în zăpada colinei, roșie o clipă.

Pe Pripet era luptă mare. Mitraliere răpăiră. Noaptea era plină de ochi roșii, de explozii.

In gura satului o mișcare se produsese. Sătenii fugeau, puhoiu uman, ce opri sania.

— Vin rușii... Au trecut apa!...

Și torentul în panică, răsturnă sania.

Sărirăm în zăpadă, și furăm luați de curentul împotriva căruia zadarnic încercam să luptăm.

Apoi, deodată, ca un balaur negru lovit de o măciucă în cap, puhoiul uman se opri. Urlete. Din noapte, din necunoscut, galopa spre sat un escadron de cavalerie poloneză. Ceata de săteni, prinsă între cavalerie și infanterie ce se retrăgea în sens invers, se îndoi, intrând în câmpul înzăpezit, călcând peste cei căzuți în șanțurile șoselei, îngropați în zăpadă.

— La o parte!... La o parte!...

Șarja venea deavalma cu viforul, o suerare, un tropot în văzduh și pe pământ, alunecarea furibundă a unui bloc de beznă cenușie. Oprire bruscă în șoseaua blocată. Trupele roșii intraseră în sat. Mulțimea fugea peste câmp. Dela capătul celălalt al satului, se ridică o lumină roză. Apoi, flăcări galbene, roșii, pâlpâiră, flamuri verticale. Bolcevicii trecuseră Pripetul, dăduseră foc satului și castelului blestemat.

Un automobil dela Raclav, fusese trimis în întâmpinarea generalului Alexinez.

Fugirăm cu toată viteza mașinei; privii înapoi, spre castelul în flăcări...

Or, din castelul incendiat, eși pe ziduri o arătare, un monstru uman cu enorme aripe cenușii, iar la lumina văpăilor, figura ei părea îngrozitoare, ca un cap de mort...

MODA s'a schimbat radical

Talia foarte sus, şolduri înguste. — Rochii foarte lungi, stofă foarte multă

Rochie de seară din tafta roşu închis, cu garnitură de „stras"-uri.

Pălărie de pai colorat ,cu voaletă

Rochie specială pentru patinaj, din crêpe de chine, cu pantalonii separaţi

S'a vorbit mult şi adesea despre o nouă feminitate, despre un nou stil feminin. Insfârşit toamna, şi mai cu seamă iarna aceasta vor introna, definitiv, noua linie, noul stil: acela care ne va face din nou nu numai femei, ci „cucoane"...

Silueta s'a schimbat radical. După timidele, şi câteodată ridicolele apariţii de astăvară (o, amintiţi-vă „cozile", ce circulau pe străzi...!) iată rochia lungă precizată.

Femeile vor părea în curând cu totul altele. Pentru prima oară de foarte multă vreme, silueta a devenit alta. Alungite şi subţiri vor părea femeile îmbrăcate după noua modă. Talia înaltă va reliefa din nou sânul pe când şoldurile vor trebui să rămâie sau să devie subţiri, copilăros de înguşti. Femeia nu va mai merge, ci va păşi... Mişcările vor fi mai rotunjite, mai încete, pentru a cadra cu noul stil al rochiilor, stil amintind epoca „empire" şi Spania. Faldurile impresioniştilor francezi: Rénoir şi Manet, revin sub o formă stilizată, datorită experienţelor adunate pe tărâmul modelor în timpul ultimilor 50—60 ani.

Pentru seară, când noul stil îşi poate desfăşura în voie întreaga fantezie, se poartă mult catifeaua de mătase şi stofe-lamé extrem de fine, de asemeni brocate, subţiri ca voile georgette-a. Apoi faille, crêpe-satin, şi dantelă, combinată cu georgette.

Peste rochiile acestea minunate se poartă pelerine scurte, jachete mici, cu mâneci lungi, frumoase, de o formă cât mai fantastică sau mantouri lungi de tot în spate de preferinţă din catifea, bogat garnisite de blănuri. Blănurile preferite anul acesta: vulpi argintii, vulpi albastre, vulpi negre...

Mantou de după amiază, negru, cu garnitură de astrahan

MANTOURI

Moda cea nouă pare făcută numai pentru cele mai bogate dintre noi. Evită cu stricteţă tot ce ar părea eftin sau uşor de imitat.

La Paris şi la Berlin mantourile de blană au devenit o raritate. Dece? Credeţi, oare? Fiindcă nu se mai puteau deosebi cele veritabile de imitaţii... Anul acesta mai mult ca orcând mantourile se vor făcea din ştofă, dar aproape jumătate garnisită cu blană.

(Şi aici întâlnim în primul rând vulpile: vulpile negre, polare, sau cele argintii, de Siberia!).

Şi pentru garnitura unui mantou — anul acesta — ai nevoie de cel puţin trei vulpi, ba chiar patru, cinci, şase. Mânecile sunt jumătate din blană, gulerile imense, înalte, late, înconjurând capul cu o aureolă de cald şi turburător feminism...

O ultimă noutate, — pe acest tărâm —, nu de prea mult bun gust sunt pelerinele de blană, puse peste mantou. (Br! Ne amintesc profesoarele bătrâne şi triste, de pian sau „limbi streine", alergând din casă în casă pentru a-şi ţine chinuita lor viaţă!).

Pălărie de catifea neagră

Stânga: **Rochie de du pă amiază, cu etolă.**

Două modele de mantouri garnisite cu blană

ROCHIILE DE SEARA

S'a luat fantezia spaniolei, dragostea ei pentru rochia lungă, plină de volane, lipită strâns, pe trupul subțire și nervos s'a adăugat amintirile, reminiscențele poetizate de vremea trecută, din epoca Yosephinei, puțin din rochia „princesse" din 1905 și marele creuzet din rue de la Paix a creiat uluitoarea rochie de seară din iarna anului acesta.

Și cu toate acestea legea ei de căpetenie e simplicitate. Numai jocul firesc al draperiilor, numai unduierea calmă a liniilor, sunt admise.

Culoarea predominantă: un fel de mauve nou, în nenumărate nuanțe, apoi mult „champagne", „fildeș", „coaje de ou" roșiu, negru, și toate celelalte culori amintitoare de fastele.

DUPA AMIAZA...

...rochiile au toate mâneci, și se se fac din stofă multă, foarte multă. Lungi evident, și mai mult egale decât terminate in „pointes". Talia la locul ei natural. Extrem de multe, nenumărat de multe variațiuni pe tema cordoanelor, care nu trebue să fie numai decât un cordon veritabil pentru a suggera marcarea taliei... Caracteristică perfect originală a modei din iarna aceasta la rochiile de după amiază: nici o stofă, nici o mătase lucioasă. Orce luciu e isgonit dintr'o toaletă de „après midi" anul acesta. De ce, credeți? Spre a se purta numai mătasa veritabilă, țesăturile din produsul gogoșilor de mătase...

Mătasa vegetală se află la grea ananghie, fiindcă deocamdată, ca orice parvenită, nu poate renunța la luciul ei strident, vulgar.

Crêpe de chine-ul, ca și toate celelalte țesături de mătase, vor fi anul acesta mate, așa cum se purtau până acum numai la dame. Culoarea predominantă, după amiază: negru. O singură excepție și în ceeace privește luciul, și în ceeace privește culoarea e admisă: catifeaua (evident tot din mătase veritabilă), imprimată.

Iar dacă la rochiile de seară decolteul e tot ce poate fi mai bogat, mai orgiac, la cele de după amiază nu se admite aproape decât modesta degajare — în rotund — a gâtului...

Ca și la rochiile de seară, multă variațiune, pe tema volanelor. Se poartă mult crêpe marocain, o țesătură ce fusese oarecum delăsat de elegante, în ultimii doi ani.

Dimineața mai scurte și mai simple puțin, nu diferă mult de cele de după amiază.

Pentru sport, cele mai multe au sub mâna dreaptă a foilor sau sub jupa plisată, culota, bine butonată de-asupra genunchilor.

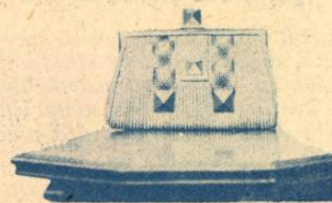
A, da, genunchii nu se mai văd: nici dimineața, nici seara, nici după amiază. Misterul lor, frumos sau mai puțin frumos, va fi din nou, ceeace trebuia să rămână totdeauna: un mister.

Stând sau mergând, pe scaun, sau în mașină, femeia nu va mai avea genunchii vizibili. (Și credem, că prea puțină lume se va plânge de acest lucru).

PANTOFI, GENȚI, BIJUTERII.

In marea lor majoritate pantofii se poartă seara asortați la culoarea și stofa rochiei. Fără baretă. După amiază aceiași escarpins, din șearpe sau crepe de chine negru. Dimineața fantezia cismarului are mai multă voie, să „creeze" modele. Gențile sunt toate plate. Din orce material ziua, numai din mătase, strasuri sau perlasă, seara. O inovație: după amiaza se vor purta genți, din broderie, gobelin. Nu sunt prea frumoase.

Bijuterii foarte multe, de la cele mai o-

Poșetă superbă din fir cu garnituri de metal

La expoziția de încălțăminte care a avut loc la Londra, au fost expuse acește trei modele de gen futuristic. (stg.) Pelerină din blană

bișnuite, până la cele mai inedite ca formă sau material. O singură condiție sine qua non: să fie fin și artistic lucrate.

Ciorapii în culori cât mai aproape de brunul pielei arse pe plăji, astă vară. Cu ușoare nuanțe spre mauve. Se încearcă din nou lansarea culoarei gris-fumée. Nu garantăm de succes nici anul acesta. E prea terne; poate mai multe șanse să aibă ciorapul bleu-marin.

PALARIILE

Fruntea liberă, aproape total, iar ceafa și urechile bine acoperite. In fraza aceasta am caracterizat, credem, tendința fundamentală a nouii mode la pălării. Multă catifea și fetru foarte fin și foarte simplu. Mult drapaj. Un motiv de strass și sprâncenele frumos subțiate și epilate, iată ce ne cer capriciile modei lui 1929—30.

In orce caz, moda de anul acesta pare să vrea un singur lucru: femeia trebue să fie altfel de acum inainte: mai feminină, mai grațioasă, nouă in plastica și atitudinile ei. Nouă in silueta alungită, sveltă, mai puțin „flaper" și mai „cucoană".

Incă ceva: cei cari se grăbiseră să profetizeze pentru anul acesta sfârșitul liniei subțiri, s'au inșelat, din nou. Silueta rămâne mereu: umeri lați, sâni mici, armonios, abia perceptibil, talie mlădioasă, șolduri inguste...

ASSUNTA

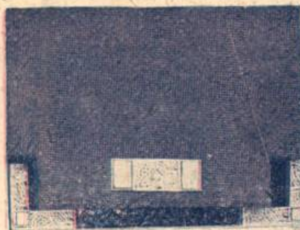
Rochie de mătase imprimată. Tipic: jacheta este incheiată într'o parte; garnitura blană de vulpe

Două genți din antilopă neagră cu garnituri de metal

Poșetă superbă din fir cu garnituri de metal

Pieptănătură și agrafă la modă, (ondu'ație permanentă)

Razele ultraviolete și veninul șerpilor

Acțiunea de distrugere pe care razele ultraviolete o exercită contra agenților unor boale, a condus pe unii cercetători dela Institutul Pasteur din Paris să intreprindă incercări de a supune acestor radiațiuni și veninul șerpilor.

Spre marea surprindere, in loc ca acțiunea razelor să atenueze virulența veninului, s'a constatat dimpotrivă, că efectul unei radiațiuni prelungite de 30—70 minute, mărește considerabil puterea de otrăvire.

Animalele de încercare, cărora li s'a injectat veninul supus razelor ultraviolete, au murit într'un timp mult mai scurt decât acele tratate cu veninul nesupus acestei operațiuni prealabile. De altfel nici efectul antidoturilor și al vaccinurilor nu se arăta atât de eficace în primul caz ca în cel de-al doilea.

Prin aceste încercări, se confirmă o veche afirmare a ciobanilor, cari susțin că mușcătura șerpilor din câmpie ar fi mai otrăvitoare decât aceea a șerpilor din pădure.

Intr'adevăr, șerpii din câmpie sunt mai expuși razelor ultraviolete ale soarelui decât cei din pădure și este probabil că prin influența razelor solare, veninul lor reacționează mai puternic.

Dolores Costello se oglindeşte în luciul apei

Atelierele „Adeverul", S. A. *Foto Warner-Bross*

NUL III. — No. 45. — 2 NOEMBRIE 1929. 32 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

Foto „Realitatea Ilustrată"

M. S. Regele Mihai

a împlinit 8 ani la 25 Octombrie 1929

PREŢUL 10 LEI

REALITĂȚILE VIEȚII

Ale cui sunt buzunarele? — Divorțul în Muntenegru. — Bărbatul cu șaizeci de neveste. Regina frumuseții, agentă de circulație. — Tarzaniadă europeană. — Crimă și pedeapsă. — Când câștigi lotul cel mare. — Baladă modernă.

E o veche discuțiune dacă soții au dreptul să-și desfacă și să-și citească reciproc corespondența. O problemă înrudită cu aceasta, o pune inginerul Pickerin din New-York, care a intentat proces de divorț soției sale, pe motiv că aceasta îi scotocește zilnic buzunarele hainelor căutând scrisori de dragoste.

„Nu pot s'o desvăț de acest obicei", zice inginerul în acuzarea lui, „ și sunt deci nevoit să-i intentez proces de divorț, căci buzunarele mele îmi aparțin mie și nu pot trăi împreună cu o femee, care nesocotește acest drept al meu".

Tribunalul din New-York a dat câștig de cauză soțului, pronunțând divorțul din vina soției. Insă d-na Pickerin nu avea de gând să se despartă de bărbatul ei și a făcut recurs. Curtea de casație a anulat prima sentință, hotărînd că buzunarele soțului aparțin și soției.

Așa încât, de bine de rău, soții Pickerin vor rămânea împreună.

* * *

DACĂ cei doi ar fi trăit în Muntenegru și nu în America, divorțul ar fi fost cu mult mai simplu. Acolo numai soțul are dreptul să ceară despărțirea iar soția nici odată. Și divorțul nu e valabil decât atunci, când e efectuat de preot. Dacă acesta admite divorțul, în urma cercetării motivelor, soții se înfățișează la biserică, împreună cu rudele lor mai apropiate. Acolo, popa binecuvintează mai întâiu un potir cu vin, pe care-l oferă celui mai apropiat martor. Apoi potirul merge din mână în mână și în cele din urmă ajunge și în mâinile soțului. Dacă acesta nu bea, înseamnă că-și menține dorința de divorț. In acest caz, preotul cere să i se dea „șorțul nupțial", pe care orice mireasă muntenegreană îl capătă de ziua nunții dela soț sau dela socrii și solicită celor doi cuscri — sau alte rude — să ție șorțul de ambele capete. Apoi preotul ia o secure, anume destinată acestui scop, și murmurând o rugăciune, tae șorțul în două, în lungul lui. Soțul și soția primesc apoi blagoslovirea, fiecare pentru sine, preotul împreunează mâinile și rostește solemn:

— „Cerul v'a despărțit".

Cu aceasta, impresionanta ceremonie s'a terminat.

* * *

NICIODATĂ de altfel, o muntenegreană, pentru care bărbatul e încă stăpânul, idolul adorat, nu și-ar fi permis să procedeze la fel cu d-na Pickerin. Situația femeii în Orient e încă cu mult prea umilă, pentru ca ea să se dedea la astfel de acte de emancipare și nesupunere. Evident că sunt bărbați, cari profită de această stare de lucruri, ca de pildă Ahmed el Șerif Bey, care s'a însurat în curs de trei ani, cu 60 de femei. Inainte de a împlini cu fiecare luna de miere, le-a părăsit, păstrând pentru un timp mai îndelungat, numai pe cele mai frumoase.

Una din femeile respinse l-a dat în judecată. Dar Bey-ul era destul de prevăzător, ca să-și aranjeze afacerile în mod legal și să divorțeze de femeile sale, nepăstrând laolaltă decât patru soții, așa cum permite legea. In consecință, judecătorul egiptean a respins acțiunea femeii, care purta numărul 60.

In Egipt, bărbatul se bucură și până azi de privilegiul de a se debarasa ușor de soția sa, pe când femeia nu are la dispoziția ei nici un paragraf de lege, care s'o îndreptățiască.

* * *

SI totuși Orientul se occidentalizează cu încetul. Cel puțin Turcia, unde reformele lui Kemal Pașa au introdus într'adevăr un spirit nou, mai larg. Nu numai că femeile nu mai poartă tradiționalul văl și nu mai sunt închise în haremuri, dar iau parte chiar la concursuri de frumusețe.

E interesant, că regina frumuseții musulmane, nu vrea nici să facă cinematograf, nici să apară pe scenă, nici să devină manechin. Idealul Miss Turciei e să se facă — polițistă. Are de gând să devină agentă de circulație, regulând și supraveghiând cursele vehiculelor și mersul pietonilor în centrul Constantinopolului.

Dela sclava haremului la regina frumuseții și agentă de circulație — și asta în decurs de câțiva ani! Spuneți și dv. dacă nu e acesta progres?

* * *

IN țările occidentale, am mers atât de departe cu progresul încât se observă un curent general de revenire la primitivism. In special tineretul e mai dornic ca oricând de viața liberă și primitivă din codri, de o haiducie modernă.

Astfel cei doi fii ai unui fabricant și mare industriaș din Berlin au întreprins la începutul lunei Septembrie, — în tovărășia unei fete de 15 ani, fiica unui căpitan, — o excursie cu o barcă de cauciuc — iar de atunci n'au mai dat semn de viață. Părinții dezolați credeau că le-au murit copiii într'un accident.

Acum poliția din Budapesta a descoperit pe junii aventurieri, stabiliți de săptămâni de zile într'o căsuță părăsită din Weekend, pe malurile Dunării, în vecinătatea Budapestei. Cei trei nu legaseră cunoștință cu nimeni, trăiau izolați: băieții aduceau provizii, vânând prin pădure și pescuind în Dunăre, iar fata se ocupa de gospodăria acestui menaj idilic în trei.

Având în vedere că tustrei sunt încă minori, poliția din Budapesta i-a expediat la Berlin. Și astfel s'a sfârșit această Tarzaniadă modernă.

* * *

Bunicii noștri ar fi tras micilor dezertori o sfântă de bătae! Ce mijloace de cumințenie vor utiliza părinții acestor copii, nu știm. Oricât de blânde ar fi, suntem siguri, că micii aventurieri nu se vor împăca cu ele, căci tineretul de astăzi se simte îndreptățit încă dela o vârstă foarte fragedă, să dispună, însăș, de persoana lui.

De altfel un vinovat, care să ceară singur pedepsirea lui, e un caz rar. De aceea și merită să povestim despre August Magyar, un ucigaș, acuzat de a-și fi omorît soția, și osândit la munca silnică pe viață.

Condamnatul a implorat pe apărătorul său, să schimbe hotărîrea în osânda de moarte prin ștreang. Avocatul împotrivindu-se acestei rugăminți, osânditul a declarat că va face el însuș o petiție în acest sens.

La drept vorbind însă, criminalul nu cerea o agravare a pedepsei, ci o ușurare. Oricât de grozavă pare perspectiva morții, nu știm zău, dacă nu e de preferat unei recluziuni forțate, pentru toată viața. Munca silnică — nu-s înfiorătoare aceste două cuvinte, atât de semnificative? Doar o literă schimbată — și devine o osândă.

Munca silnică — e pâinea câștigată în sudoarea frunții.

Nu e de mirare deci, că atâta lume râvnește la o evadare din această temniță, evadare posibilă doar cu ajutorul banului.

Cine oare, în orele lui de răgaz, n'a făurit vre-odată visul bogăției? Cine, cumpărând un bilet de loterie, nu și-a imaginat un viitor de aur — când va câștiga lotul cel mare?

Nu totdeauna însă, lotul cel mare e și aducător de fericire.

Iată câteva cazuri recente, care vor exemplifica mai bine teoria.

* * *

UN cofetar din Breslau, câștigând o sumă mare la loterie o depuse la o bancă, care peste puțin dete faliment, așa încât omul pierdu tot câștigul. In urma acestei întâmplări a suferit un șoc nervos, care-l pune în incapacitate de lucru.

Mai tragică poate e soarta unui mic funcționar dintr'un orășel din Rhenania, care câștigând 100.000 mărci la loterie, se urcă în grabă pe bicicleta lui și porni la Maiența — cale de două ore — ca să-și ia banii în primire. Dar era atât de preocupat de gândul averii ce-l aștepta, încât nu dădu atenție drumului.

In dreptul Maienței se ciocni cu un automobil și sucombă la spital în urma leziunilor grave, suferite în acest accident. Bine înțeles că nu s'a mai putut bucura de banii câștigați la loterie.

Tragică, dar și plină de învățăminte este povestea tinerei vieneze, fiica unui modest salariat, care câștigând lotul cel mare se socoti în drept să desfacă logodna ei cu un tânăr de o poziție socială mai inferioară. Fiind bogată acum, fata credea că poate avea alte pretenții.

Insă tânărul fu atât de amărît de purtarea ex-logodnicei, încât se sinucise. Din acea zi, fata deveni melancolică. Urmând sfatul medicilor, mama plecă cu ea la Riviera franceză. Insă nici viața mondenă de acolo, nici tinerii bine situați, care o curtau, nu-i schimbară gândurile triste. Intr'o seară se furișă neobservată din societate, la malul mării, luă o barcă și vâsli în larg, fără să se mai întoarcă vreodată.

Un subiect de baladă — dacă baladele ar mai avea azi căutare.

DUDUIA GRĂDINĂRIȚA

Regele Mihai în faţa obiectivului

In intimitatea Suveranului.— Primul pantalon lung.— Automobilul unchiului Niki

de **A. Dumbrăveanu**

LA orele şapte dimineaţa, trecem de garda Peleşului îndreptându-ne spre palat... Ceasul din turla castelului a bătut de şapte ori, şi în faţa tunurilor de pe terasa gărzei, ostaşii schimbă posturile şi ridică, cu trupurile înţepenite şi mâinile prinse pe cureaua armei, drapelul...

Soarele cuprinde, în superb peisagiu, rugina toamnei, care, aici la Sinaia, în parcul celor două castele domneşti, e mai frumoasă ca oriunde. La ora aceasta, potecile cântate de Carmen Sylva sunt pustii, şi nici şopotul Peleşului nu se aude. Doar la intrarea din stânga castelului, câţiva valeţi aleargă de colo până colo, zoriţi, şi dispar după câteva clipe.

REGELE

Pe aleea ce leagă Peleşul de Pelişor, apare venind domol, un grup de trei persoane. Paza regelui: un domn grav — inspectorul general Costescu — e în cap, urmat de două persoane la fel de serioase.

Grupul se împrăştie în jurul terasei şi inspectorul Costescu rămâne lângă intrarea în castel.

Pe aleie vine, gârbovit, un vânzător de ziare, cu geanta plină. Urcă scările şi intră, ca la un simplu client, căruia îi lasă, dimineaţa, gazeta preferată.

Liniştea s'a risipit dintr'o dată: pe scările de la intrarea din stânga, a apărut Regele Mihai, cu capul gol, cu pantaloni scurţi şi cămaşa care-i lasă gâtul descoperit, şi priveşte spre garda.

— „Bună dimineaţa Majestate.

— „Bună dimineaţa Costescu.

După răspunsul dat în grabă, Regele coboară treptele, două deodată, şi fuge pe alee. E marşul lui de dimineaţă. Fuge spre aripa gărzii, în goană mare, în bătaia soarelui de toamnă... In câteva clipe a ajuns acolo. Urcă repede scările, şi salută santinela, care a luat „pentru onor", cu mâna dusă milităreşte la frunte. Raita pare că-l obligă să facă în fiecare dimineaţă front în faţa drapelului, după care se întoarce, tot în fugă, la castelul Peleş.

BICICLETA

In ziua aceasta, Regele are în program sportul. Trei zile pe săptămână sunt dedicate învăţăturii, şi trei zile sportului.

Tennis nu va face, fiindcă-i lipseşte partenerul, d. col. adjutant Iacobici, care de câte ori se joacă cu Suveranul, trebue să facă adevărate acrobaţii ca să-i prindă mingile. Fiindcă Regele Mihai i le trimite, vânjos şi amuzat, la înălţimi şi distanţe ce necesită adevărate eforturi.

Nici călărie nu va face azi, fiindcă lipseşte d. colonel Scheletti, profesorul respectiv, mândru că are un elev de opt ani, care stă pe cal, ca un colonel trăit o viaţă întreagă în şea.

Dar Miss, guvernanta Regelui, care a venit pe terasă, dă ordin să i se aducă bicicleta. Eugen, lacheul regelui i-o aduce din castel, şi i-o predă, voind să-i ajute să urce. Regele însă, a făcut o mişcare a se debarasa de el: ţine o mână pe ghidon, şi se aruncă pe bicicletă. Mişcarea ar stârni invidia unui ciclist cu experienţă.

Intâi încet, apoi din ce în ce mai repede, Regele pedalează, ajunge la Pelişor, înconjoară castelul, apoi o ia înainte spre Furnica, unde sunt grajdurile regale. In urma lui, abia ţinându-şi sufletul, aleargă Miss, şi Eugen...

Când a ajuns sus, lângă poartă, regele, râde. Sunt toţi în urma lui. Miss trece prin clipe de tortură fiindcă aici vine momentul ce i se pare cel mai periculos: panta dela Furnica merge în linie dreaptă, dar e înaltă. Regele căruia Miss i se adresează în englezeşte, cu mâinile pe ghidon, cu picioarele fixate pe pedale, îşi dă drumul din vârf şi merge, cu cea mai mare viteză posibilă, până la garajul din vale... Când Miss îl zăreşte jos, cu capul întors spre ea, zâmbeşte mulţumită...

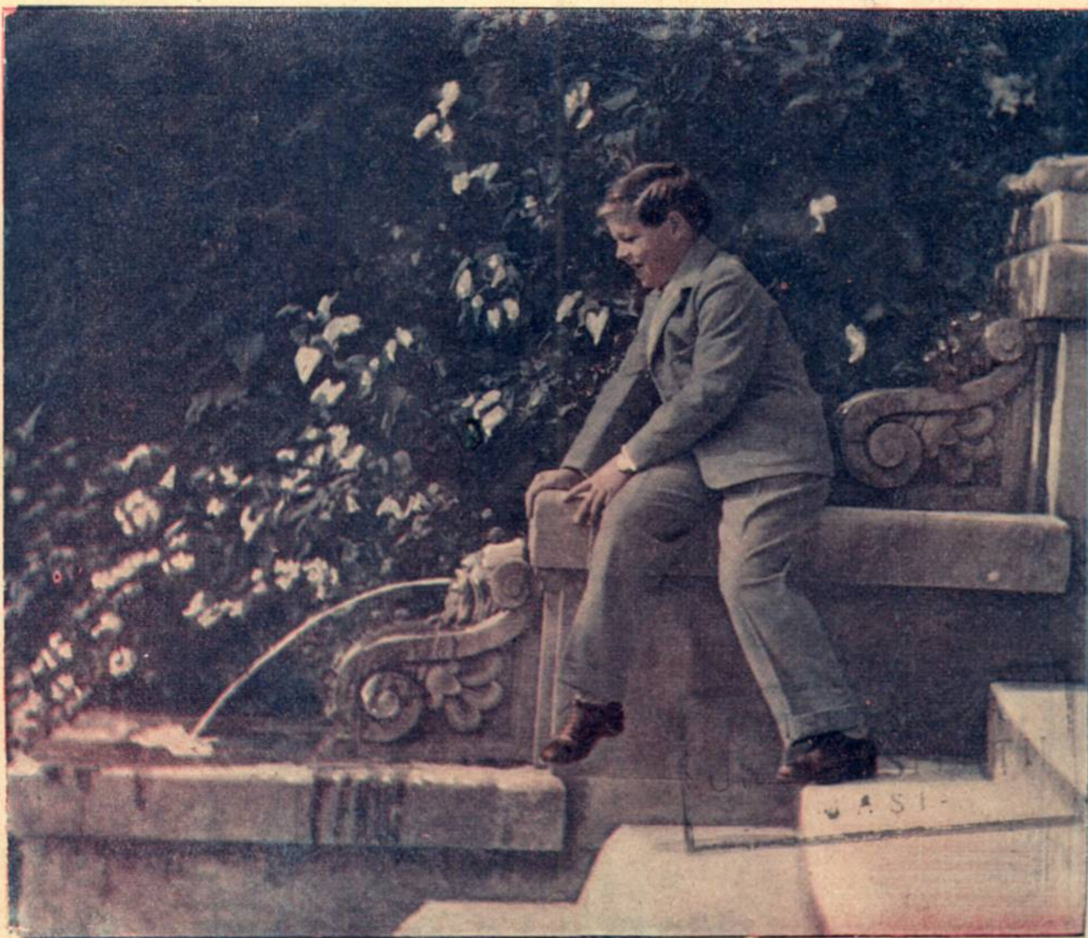

Foto „Realitatea Ilustrată"

La isvor

Suveranul pedalează vânjos şi trece din nou pe aleia Peleşului. Coboară cu supleţe, după ce a încetinit treptat mersul bicicletei.

— „Frumos aţi mers Majestate — i se adresează un funcţionar.

— „Eu pot şi mai frumos.

— „Ştim, Majestate.

Cu bicicleta, — care-i ajunge până la brâu — rezemată de picioare, regele priveşte spre Miss şi lacheul cari încă nu se arată. Funcţionarul ghiceşte, uitându-se în ochi, ce vrea Regele...

— „Briceag ai?

— „Am Majestate. Pe cel mic, sau pe cel mare?

— „Amândouă.

Funcţionarul, care e considerat drept un depozit de bricege al Suveranului, scoate din vestă două bricege, pe care nu le ţine decât pentru trebuinţele regelui Mihai. Le întinde: mâna Regelui le ia pe amândouă. Eugen, valetul, a sosit între timp.

— „Eugen, ia bicicleta.

Alături e un tufiş. Regele s'a dus într'acolo. A deschis cuţitul şi tae o cracă. Funcţionarul se minunează:

— „Bravo, Măria Ta!

— „Eu pot să tai şi una mai mare.

— Ştim, Majestate.

In mâinile Regelui şi cu ajutorul briceagului, craca devine, încetul cu încetul o nueluşe cu vârful încrustat. Apoi închide briceagul la loc şi-l repune în depozit.

— „Mergem la tâmplărie?

— „Nu se poate azi Majestate... Nu permite Alteţa Sa...

Regele nu mai insistă, deşi tâmplăria e marea sa pasiune.

Odată, acum vreo doi ani, pe când transforma o cracă într'o nueluşă, — operaţie de predilecţie în fiecare dimineaţă — a auzit, din gura unui valet, cuvântul tâmplărie... Şi timp de trei luni s'a rugat să fie dus acolo. I s'a satisfăcut dorinţa. A vizitat atelierul, s'a minunat în faţa strungului, şi a ferestrăului. Le-a examinat cu deamănuntul şi n'a mai vrut să plece.

— „Vreau să învăţ şi eu.

— „E greu.

— „De ce?

— „Fiindcă Măria Ta n'ai timp să înveţi tâmplăria... Cere timp...

— „Eu vreau...

Spunea pe un ton care era o rugăminte ce nu-i putea fi refuzată. Dar fiindcă nu putea fi lăsat acolo, i s'a promis că, mai târziu, când va fi mai mare, va învăţa şi tâmplăria. De atunci, aşteaptă... La tâmplărie ar vrea să se ducă în fiecare zi. Argument hotăritor pentru a-l împiedica, e invocarea numelui principesei mame.

AUTOMOBILUL DĂRUIT DE UNCHIUL NIKI

Cu nueluşa în mână, Regele scormoneşte pietricelele de pe alee. Apoi, aducându-şi parcă aminte de ceva uitat:

— „Eugen, automobilul.

— „Imediat Majestate.

Automobilul pe care-l aduce valetul e unul ceva mai mare decât cele ce se văd expuse în vitrinele jucăriilor pentru copii. In el pot intra două făpturi de mărimea regelui. E darul „unchiului Niki", plătit cu şaizeci de mii de lei, în primăvară. Dar, să nu se creadă că-i o simplă jucărie de copil: regele Mihai se urcă în el, pune mâna pe volan, întoarce o cheie şi-l porneşte pe alee, ca pe orice automobil.

Maşina e condusă de electricitate şi regele mânueşte volanul cu o uşurinţă uimitoare: la Pelişor, la o curbă, a făcut un viraj elegant şi a început să urce pe un drum care merge în pantă. După automobil, se ţin iarăşi, Miss şi valetul...

Aleea dela Pelişor duce în suiş, apoi coboară în coastă, unde sunt două gropi cu nisip. E locul preferat de rege în plimbă-

rile sale cu automobilul. Suveranul pune automobilul în viteza doua — ca şi cel mai cunoscător conducător — şi porneşte vertiginos la vale, trecând cu o acrobaţie uimitoare cele două hopuri ale gropilor. Automobilul se sgudue şi Suveranul saltă de două ori în sus râzând din toată inima... In urma lui, aude laude.

— „Bravo Majestate..."

PRIMUL PANTALON LUNG AL REGELUI

Jos, la scara castelului Peleş, reporterul nostru fotograf e pregătit cu aparat, casete, şi răbdare multă. Suveranului, care il recunoaşte, i se spune că va fi fotografiat. Coboară din automobil, vine până în faţa reporterului nostru fotograf, şi-i fixează aparatul. Berman cunoaşte dorinţa regelui: nu-i de dată recentă. Ii întinde deci aparatul, şi regele întoarce „obturatorul" şi apasă de buton... Sgomotul produs de pânza care cade rapid, il nedumireşte.

— *„Ce-i asta?*

— *„Obturator.*

— *„Obt-u-rat-...*

— *„Obturator, Majestate...*

— *„Mă duc să mă îmbrac.*

Regele, cu părul vâlvoiu, a dispărut pe scări. I se aud, până afară, paşii ce urcă pe scara de stejar...

Toaleta suveranului nu durează decât câteva minute. Se înfăţişează, alături de aghiotantul său personal, d. maior Mardare, într'o ipostasă cu totul nouă: poartă o haină gris croită pe talie, şi pantaloni lungi... Cravată la culoare. Noua îmbrăcăminte — nouă fiindcă arborează pentru prima oară pantalonul lung — il face să privească serios în jurul său.

Inspectorul general Costescu, îi urează:

— *„Să le purtaţi sănătos, majestate...*

— *„Mulţumesc, Costescu...*

Inspectorul a zărit, la picioarele regelui, o manşetă rebelă. Se apleacă şi i-o îndoae la loc.

— *„Aşa majestate, acuma eşti mare...*

Regele e încântat: surâde satisfăcut cu două gropiţe în obraji şi işi umflă pieptul. Işi examinează dunga pantalonului pe care o pipăe, apoi se uită la cei ai inspectorului.

— *„Din ăştia vreau eu... — spune Regele.*

— *„O să ai şi din ăştia... Dar mie îmi place mai mult ai Măriei Tale...*

Foto „Realitatea Ilustrată" *M. S. Regele pe o scară a castelului*

Foto „Realitatea Ilustrată" *Pe o alee a castelului Peleş*

Regele se pune la dispoziţia reporterului fotograf.

IN FAŢA OBIECTIVULUI

— „Unde vrei să mă fotografiezi?

— „Unde preferă Majestatea Voastră.

Suveranul nu aşteaptă mai mult. O ia înainte coborînd scările galeriilor terasei. Un adevărat labirint. E când coborîş, când urcuş. Suveranul, aleargă înainte, se pierde din ochii celor cari il urmează şi cari ajung jos, înaintea lui.

— „Unde-i Majestatea Sa?

Nici un răspuns. Intrebarea e repetată. Şi apoi, un râs sglobiu... Dintr'o galerie, Regele coboară în grabă, mulţumit că s'a putut ascunde o clipă. Se aşează în faţa unui leu de piatră care străjueşte intrarea.

— „Vreau aici în faţa leului..."

— In faţa obiectivului, a deschis ochii mari, a zâmbit şi-a vârît ştrengăreşte, o mână în buzunar. De departe se aude sgomotul unui motor. Regele aşteaptă o clipă nemişcat, până ce vede pus la punct aparatul, apoi întreabă:

— „Automobilul acela e un Hupmobile...

— „Nu se poate Majestate.

— „E Hupmobile. N'aţi auzit cum făcea puf, puf, puf, puf...

— „Era un Pakard", Majestate, ţăcănia.

— „Nu... Nu ţăcănia... Făcea puf, puf, puf... Auzi... Se aude încă...

Rege a dus mâna la ureche şi ascultă atent...

— „E Hupmobile..."

— „Dacă spune Măria Ta, aşa o fi..."

Reporterul fotograf intervine, rezervat, în discuţie:

— „Unde mai doreşte Majestatea Voastră?"

— „Colo, la fântână... Lângă broasca lui...."

Suveranul a arătat spre unul din funcţionarii din apropiere, şi se îndreaptă spre fântână... Sare cu uşurinţă şi ferindu-şi pantalonii, peste bordură şi deschide un robinet. Apa ţâşneşte sgomotos în toate părţile...

— „Aici, lângă broasca asta..."

Broasca e de metal. Regele vrea să pozeze lângă ea, fiindcă-i reaminteşte una din marile Lui spaime.

Era, anul trecut la Mamaia, unde işi făcea baia. Fiindcă se aventura în larg, personalul, ca să-l

facă să nu stea mai mult la mal, i-a atras atenţia că mai încolo sunt şerpi veninoşi. Regele s'a ferit o bucată de vreme. Dar într'o zi, cu plasa de prins peşti în mâini, a înaintat în apă...

Deodată, a zărit uimit cum în plasă se sbătea un animal hidos. A aruncat plasa cât colo şi a început să fugă la mal. Un valet i-a sărit înainte :

— „De ce fugi Măria Ta ?"

— „Şerpi... acolo sunt şerpi".

— „Unde ?"

— „In plasă".

Valetul s'a dus şi a adus plasa. O broască se sbătea între sfori.

Servitorul a început să râdă :

— „Asta e broască, Majestate !..."

De atunci, regele râde decâteori vede broasca dela „Neptun". Dar mai ales râde de funcţionarul care i-a spus povestea cu şerpii, şi căruia i-a rămas porecla :

— „Broască !"

După ce a auzit mişcarea produsă de „obturatorul" aparatului, regele n'a mai aşteptat invitaţia fotografului. Se duce spre scările galeriilor dela terase şi se aşează în faţa lor. Obicinuit în faţa obiectivului, regele ia o poziţie comodă şi aşteaptă.

— „Zâmbiţi Majestate..."

Gropiţele s'au ivit în obraji.

— „Mai vesel Măria Ta...

Buzele s'au deslipit şi gura lasă să se vadă un şirag de perle mici.....

Pe urmă, clişeu după clişeu înregistrează, în mai puţin de o oră, un rege de opt ani, în treizeci şi şase de poze diferite...

Regele aude dintr'o discuţie, între aghiotantul său personal şi inspectorul Costescu o frază :

— „Zepelinul trece la trei şi-un sfert".

Ridică mâneca hainei şi se uită la ceas. E un ceasornic-brăţară, mic, dăruit de bunica sa, ex-regina Sofia a Greciei.

Suveranul pedalează vânjos... Foto „Realitatea Ilustrată"

„Vreau aici, în faţa leului..." Foto „Realitatea Ilustrată"

— „La cât vine, Mardare ?"

— „Zepelinul ?"

— „Da..."

— „La trei şi-un sfert".

— „Şi ce e zepelinul ?"

— „Un balon mare care trece pe aici".

— „Vreau să-l văd şi eu".

— „O să-l vezi Majestate. Merge şi Alteţa Sa..."

— „Unde ?"

— „La Predeal".

— „Se vede mai bine de acolo ?"

— „Desigur".

— „Dar mă luaţi şi pe mine".

— „Sigur !"

— „Atunci să mănânc mai repede".

— „E de vreme".

— „Să vedem cât e ceasul... La mine e unsprezece"...

— „La mine — răspunse adjutantul — e unsprezece fără zece".

— „Merge prost".

— „Al meu merge bine".

— „Să-l controlăm la mama".

Apoi, către reporterul fotograf :

— „Mă duc să mănânc ca să plec la Zeppelin şi pe urmă vin iarăş... Mă aştepţi?"

— „Aştept Majestate...."

Şi regele cu părul de vis, blond, urcă în goană scările, se opreşte în capul lor, controlează dunga pantalonilor şi dispare urmărit cu duioşie...

La o fereastră a castelului, a apărut un căpşor auriu.

O voce dulce, maternă, se aude aproape, dinlăuntru :

— „Mihai... Mihai"...

— „A urcat sus, Alteţă"....

A. DUMBRĂVEANU

Part
conc
mon
de fru
din G

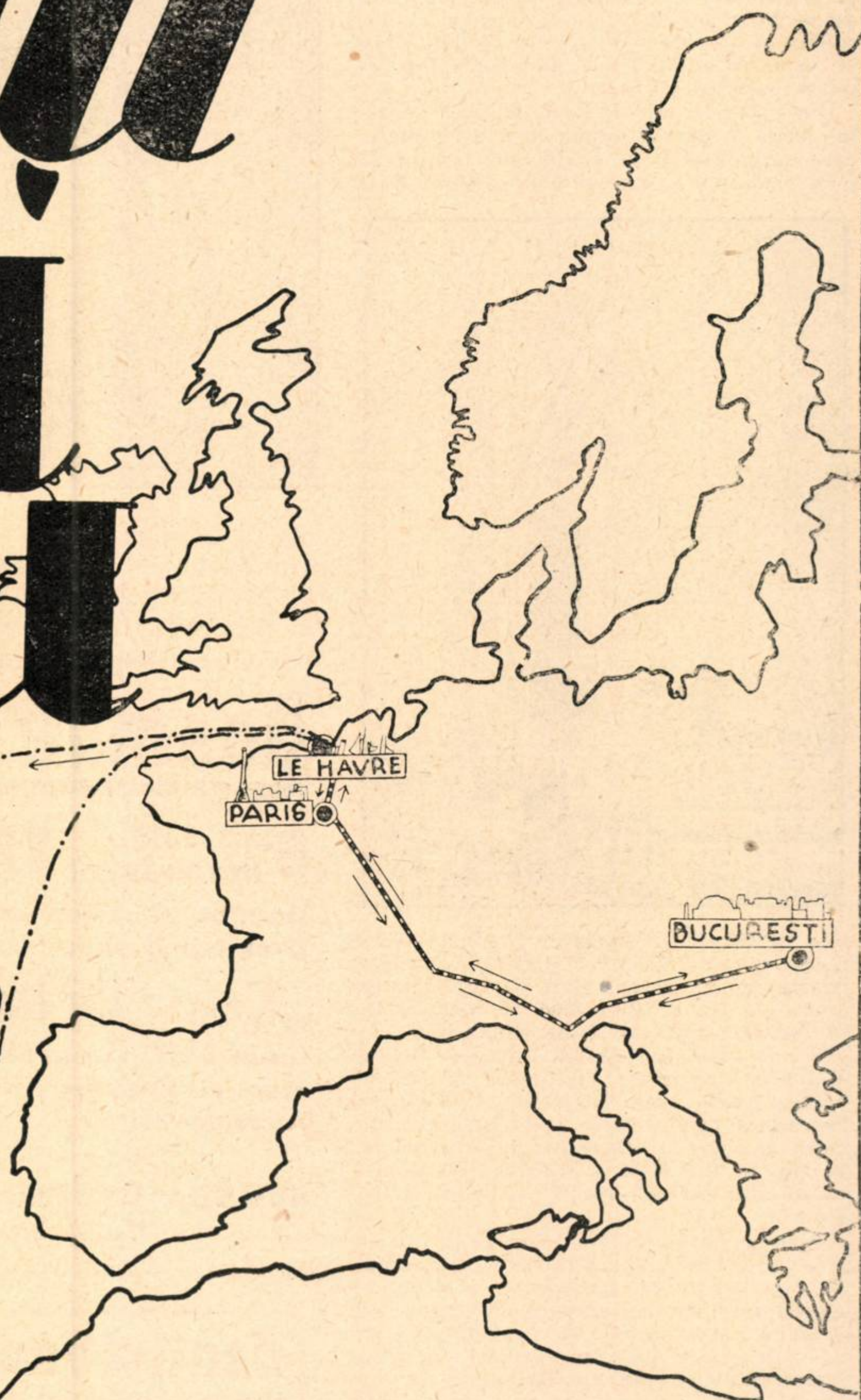
Premiul !

REALITAT
alege p
19

CHICAGO
NEW-YORK
NEW-ORLEANS
GALVESTON
MIAMI
HAVANA
Cuba

icipați
la
ursul
ndial

amusele
alveston

:400.000 lei

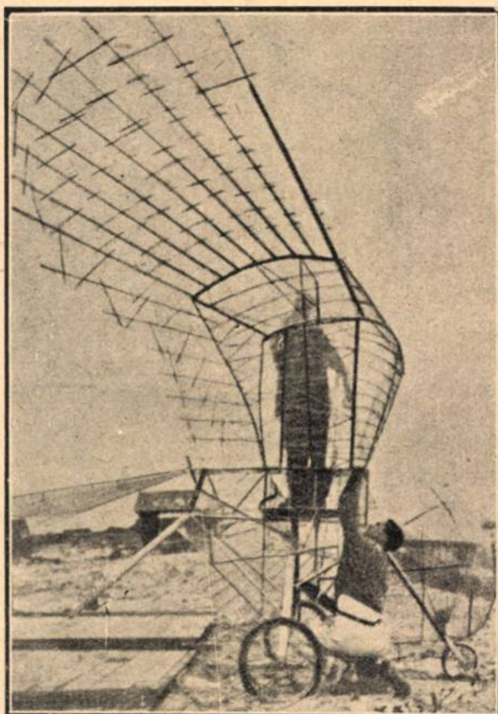
TEĂ ILUSTRATĂ
e Miss România
930

CURIOZITĂŢI ŞTIINŢIFICE

PASĂREA ARTIFICIALĂ

Se ştie că întotdeauna ştiinţa şi technica au încercat să imite în mod artificial mecanismul sborului la păsări, mecanism care se deosebeşte esenţial de acel al aeroplanelor obişnuite. Intr'adevăr, un avion, nu poate în general, asemenea unei păsări, să se ridice vertical în văzduh şi să se oprească, după voe, în sbor, într'un punct oarecare al aerului.

Din punct de vedere teoretic acest rezultat poate fi obţinut numai prin helicoptere, care propulsează în înălţimea aerului şi prin ornitoptere, care-şi mişcă mereu aripile în sbor. In repetate rânduri s'a încercat construirea unor maşini de sburat, bazate pe aceste principii de funcţionare; aparatele nu reuşiau însă să asigure întotdeauna sborul în bune condiţiuni.

Nu de mult, un aviator american George White a întreprins executarea unui asemenea aparat, mai perfecţionat, menit să reproducă în întregime mecanismul sborului la păsări. Dispozitivul reprezentat parţial în ilustraţia alăturată, este supranumit din această cauză: „pasărea artificială".

Aparatul are o bătaie de aripi de 9 m. şi o greutate de 60 kg. Aripile lui fiind acţionate prin pedale, ridicarea în înălţime se obţine prin contractarea unor coarde de cauciuc, asemănătoare cu muşchii dela păsări. In ceeace priveşte „penele" aripilor, ele sunt dispuse în aşa fel, încât la contractare, să ofere minimum de rezistenţă. White a construit în prealabil un aparat analog mai mic cu care a reuşit să sboare.

UN NOU TIP DE MAIMUŢĂ CU INFĂŢIŞARE DE OM

O asemenea maimuţă a fost descoperită de curând în pădurile seculare din Venezuela. Faptul este cu atât mai interesant cu cât până acum toate maimuţele cu înfăţişare mai apropiată de cea omenească (maimuţe antropoide) erau cunoscute numai în vechiul continent. Aşa d. ex. avem orangutanul din Iava şi Sumatra, gibonul din Indochina şi gorila din Africa ecuatorială.

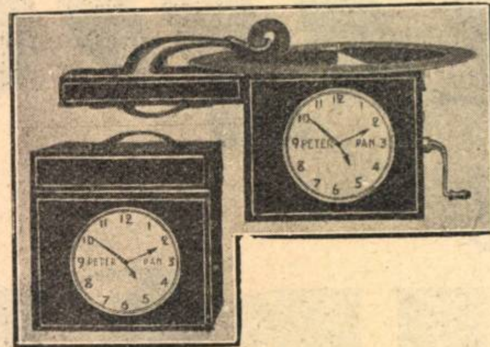
Ultimul exemplar de maimuţă cu caractere pronunţate omeneşti, din America, reprezintă din această cauză o adevărată raritate. Animalul a fost descoperit de un geolog francez, Loys, care se dusese în Venezuela pentru unele cercetări de terenuri. In înfăţişarea generală a corpului, aceastā nouă maimuţă seamănă mai mult cu gibonul, iar în forma membrelor, cu orangutanul. Dintre toate maimuţele antropoide, ea posedă însuşirile cele mai apropiate

de caracteristicele umane: astfel, coada lipseşte aproape cu desăvârşire şi dispoziţia degetului mare, faţă de celelalte degete aminteşte mult pe aceea dela oameni.

UN GRAMOFON PORTATIV DEŞTEPTĂTOR

Vreţi să vă deşteptaţi dimineaţa la ora dorită în sunetele armonioase ale unei bucăţi muzicale preferite, în loc de a tresări enervat, sculat din somn, în mod brusc, de soneria stridentă a obişnuitelor ceasornice deşteptătoare?

Dispozitivul realizat de curând de un constructor francez, vă permite această agreabilă retragere din braţele lui Morfeu.

Intr'adevăr acest aparat reprezentat în alăturata ilustraţie este constituit dintr'un ceasornic combinat cu un gramofon portativ, care declanşează şi pune în mişcare placa exact la ora pentru care este potrivit.

O AVENTURĂ ÎN LARGUL MĂRII

·JOSEF·M·HARRER·

IN dimineaţa aceia, se sculă mai de vreme ca de obicei.

Când servitoarea îi aduse ziarul, îl desfăcu cu înfrigurare şi constată cu satisfacţie că nuvela lui „Nopţi Tropicale", apăruse în foiletonul ziarului.

— „Mi se oferă un onorar caraghios, doar de 20 de Mărci — îşi zise el — dar cu toate acestea sunt mulţumit".

Odată cu ziarul, servitoarea îi aduse şi o scrisoare. Satisfăcut de a-şi fi văzut nuvela în coloanele ziarului, nu dădu atenţie scrisoarei, şi numai într'un târziu, după ce sorbise cu nesaţ o ţigare, observă plicul albastru, aruncat în colţul mesei de lucru.

Il privi cu atenţie. Era dela redacţia marei reviste „REALITATEA ILUSTRATĂ". Il cântări în mână şi rămase nedumerit.

De obicei, scrisorile care îi veneau dela „REALITATEA ILUSTRATĂ" erau toate foarte voluminoase, conţinând totdeauna manuscrisul lui înapoiat, însoţit de câte o scrisoare de câteva rânduri, prin care în cuvinte amărui, redacţia „REALITĂŢEI ILUSTRATE" se scuza că nu putea face uz, de cele trimise spre publicare.

De data aceasta, scrisoarea era subţire. Rupse plicul, şi găsi înăuntru, următoarea scrisoare:

„Stimate Domn,

„Avem plăcerea a vă comunica că suntem dis-„puşi a publica nuvela D-voastră „Nopţi tropi-„cale". — Vă oferim un onorar de 200 mărci, „care vă va fi expediat imediat ce vom fi în „posesia declaraţiei D-vs., că nuvela n'a mai vă-„zut lumina tiparului".

Primiţi, etc..."

Rămase ca trăznit. Deoparte jurnalul desfăcut, cu nuvela lui publicată în josul paginei a doua, dincolo, scrisoarea dela „REALITATEA ILUSTRATĂ", cu mirajul celor 200 mărci, a căror dobândire, devenia o imposibilitate.

Buna dispoziţie, cu care se sculase, îi dispăru ca prin farmec şi în locul ei o toropeală îi se lăsă în suflet.

Nu avea nici o poftă de lucru.

Işi făcea singur curaj, zicându-şi că în locul „Nopţilor tropicale" va găsi uşor, subiectul unei alte nuvele, care s'o înlocuiască.

Cu toate acestea, nu-i mai venia nici o idee!

Incepu să dea toată vina pe redacţia ziarului, care se grăbise să-i publice nuvela, privându-l astfel de cele 200 de mărci, pentru 20, pe care le va primi, Dumnezeu ştie când.

Mototoli furios jurnalul, şi îl aruncă, în colţul odăii.

— „Principalul e să găsesc un titlu, — se gândia el, — restul va veni dela sine.

„Ce ar fi: „Femeia cu ochi albaştri?" Nu! Nu. Prea e banal... Dar, „Dragoste pătimaşe"?... Nu prea merge!... Dar... „Cele 10.000 de mărci pierdute"?...

Nu găsia nimic nimerit.

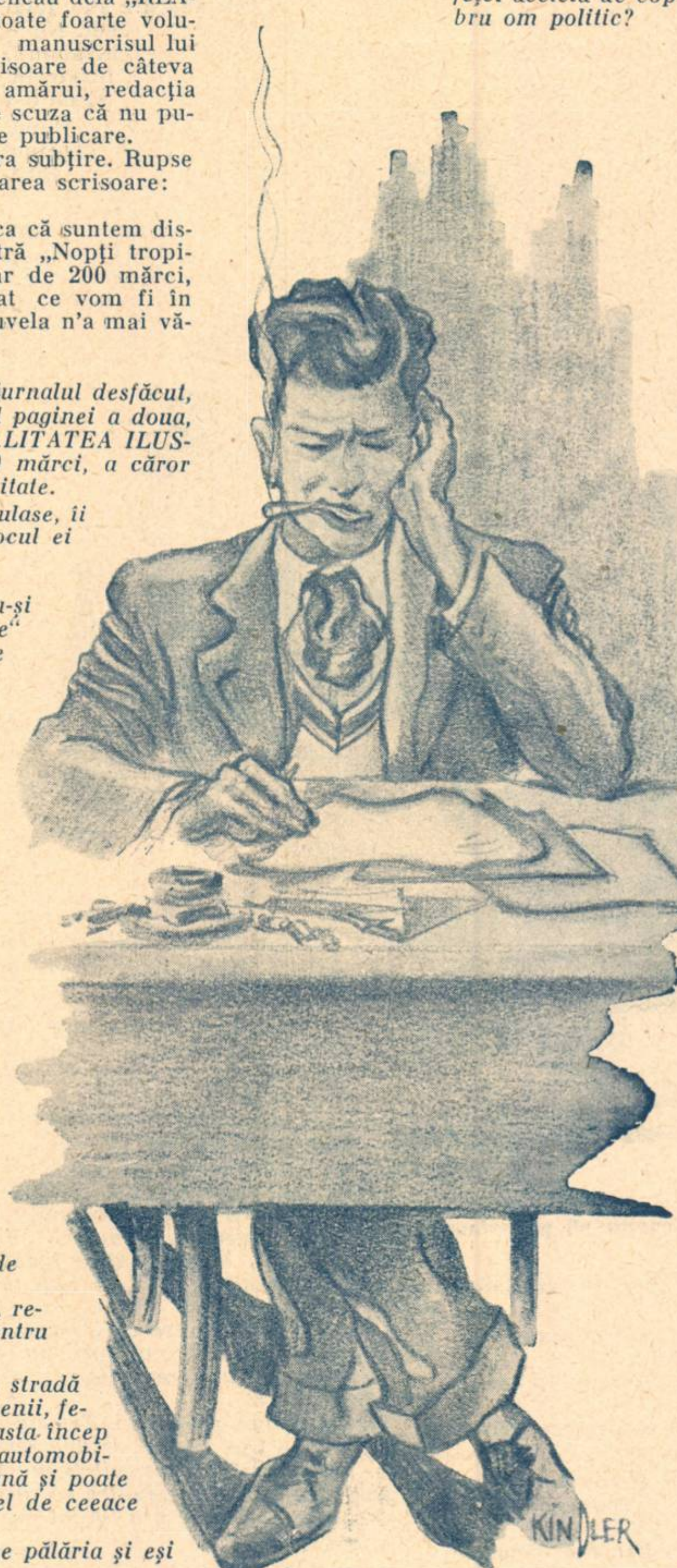
Işi aprise o ţigară, şi aşezându-se în faţa oglinzii, făcea grimase ca o paiaţă de circ.

Providenţa nu-i veni nici de data aceasta într'ajutor.

Obosit, dar totuş mai liniştit, renunţă să mai caute un titlul pentru nuvela sa.

„Imi voiu căuta subiectul în stradă — îşi zise el — „Voiu privi oamenii, femeile frumoase, cari la ora aceasta încep să roiască pe străzi, voi admira automobilele elegante, în goana lor nebună şi poate îmi va fi mai uşor să dau astfel de ceeace îmi trebue.

Odată hotărîrea luată, îşi puse pălăria şi eşi în stradă.

Poetul caută o inspiraţie

Merse în neştire, timp de aproape o oră. Nu se mai gândia la „Nopţi tropicale", ci sorbia din ochi femeile frumoase ce-i ieşiau în cale, fericit şi mulţumit de acea caldă zi de primăvară.

Cu toate acestea subiectul nuvelei sale, întârzia să vină.

Se aşeză pe terasa unei cafenele şi comandă, în afara obişnuinţei sale, o sticlă cu vin.

Chelnerul îl privi nedumerit şi după ce întrebă din nou de comandă, întrucât îi se păruse că n'a înţeles bine, — îi servi o sticlă de Malaga.

— „Lumea, — murmură scriitorul, — dracu s'o ia. Beau ce vreau şi când vreau! Cine m'a pus să dau acestui pamflet „Nopţile tropicale"... N'aş fi trebuit acum să...

Dar se opri.

La masa de alături, luă loc o femee tânără, foarte frumoasă.

Corpul ei svelt, era înfăşurat într'o rochie delicioasă, de culoare brique. Ciorapii deschişi, de mătase, acoperiau nişte picioare micuţe, de o linie ireproşabilă.

— „Iată subiectul" — îşi zise el. „Sunt sigur, că femeia aceasta mi-ar oferi material, nu pentru o nuvelă dar chiar pentru un roman întreg".

Totuşi, mintea lui nu voia să născociască nimic.

Să fie de vină gura ei mică, a ochilor ei mari şi albaştri sau a feţei aceleia de copil alintat, care ar fi scos din fire, pe cel mai sobru om politic?

Şi cu toate acestea, azi dimineaţă, se gândise la „O femee cu ochi albaştri"!

Femeia îl observă şi zâmbia, văzându-l cum sorbind pahar după pahar, nu o pierdea din ochi.

Surâsul ei, şi vinul dulce de Malaga, îi deteră deodată curaj şi ridicându-se dela masa lui, se apropie de acea femee.

— „Permiteţi să vă ţin companie, stimată doamnă?" rosti el cu o timiditate în voce, care îl stingheri.

Ea râse de stângăcia lui, şi de formula banală cu care găsise nimerit să intre în vorbă.

— „Vă rog, puteţi bea vinul şi lângă mine", răspunse ea. Nu-mi este frică de d-voastră, deşi nu prea am încredere în bărbaţii cari beau vin de dimineaţă. Sau poate sunteţi american şi profitând de libertatea dela noi, nu mai ţineţi nici o măsură".

Scriitorul era încântat. Părea el beat oare? Luă loc lângă ea şi încurajat de cuvintele ei, simţia cum îi dispare timiditatea dela început.

— Fiţi liniştită", — urmă el, — „nu beau niciodată, şi nici american nu sunt, astăzi însă"... şi îi istorisi neplăcuta întâmplare cu „Nopţile tropicale".

— „Va să zică sunteţi un scriitor în căutarea urgentă a unui subiect", făcu ea. „Acum înţeleg ochiadele d-voastră, vinul şi tot interesul pentru mine! Ar fi trebuit să nu vă dau atenţie, deoarece totul nu era pornit decât dintr'un interes meschin, şi totuş vă rog să rămâneţi. Este interesant pentru o femee, să nu fie acostată numai ca obiect de flirt".

El îi mulţumi curtenitor, adăogând:

— „Vom bea vinul împreună, şi pe urmă"...

— „Pe urmă poate va veni inspiraţia dela sine", — îl întrerupse ea râzând.

Inspiraţia nu venia, dar cu cât trecea timpul, scriitorul constată că este din ce în ce mai amorezat de frumoasa necunoscută.

Sticla de vin era pe terminate şi buna dispoziţie îi reveni.

La un moment dat, se aplecă şi sărută micuţa mână a femeii cu ochi albaştri.

Ea se trase cu o mişcare bruscă, şi îl întrebă cu un aer serios:

— „Eşti nebun?"

— „Nu, sunt amorezat!"

— „Amorezat? Dacă ai găsi aşa de repede subiectele ce-ţi trebuesc pe cât de repede te înamorezi, ai deveni cel mai fecund scriitor din lume... Să lăsăm deci gluma laoparte. Te rog o atitudine corectă, căci altfel voi fi nevoită să te las singur.

Scriitorul o rugă să-l ierte dacă cum-va a jignit-o, şi să rămână mai departe lângă el.

— „Ca să-ţi arăt totuş bunăvoinţa mea", spuse ea, „îţi voi povesti o întâmplare din care fără îndoială, vei putea scoate un subiect pentru nuvela d-tale.

Apoi, după o pauză lungă, în care timp se uita în ochii lui, cu un surâs pe care nu-l puteai defini dacă este malițios sau tandru, începu:

„Am un simţământ straniu, povestindu-ţi această întâmplare, pe care am trăit-o aevea cândva şi care ar fi trebuit să-mi fie ştearsă de mult din memorie.

Acum trei ani, însoţiam pe tatăl meu, înalt funcţionar al statului, într'un voiaj în Japonia.

Nu cred necesar să-ţi povestesc toate detaliile, las aceasta pe seama talentului d-tale, pentru a înflori, cum vei crede de cuviinţă, aventura a cărei eroină am fost.

Ne îmbarcarăm pe marele vapor italian „Floria Tosca" şi trecusem tocmai marea Roşie. In zare, dispărea silueta întunecată a portului Aden, iar în faţa noastră se întindea miraculoasa şi cu luciri stranii, marea Arabă, din care se ridica luna plină.

Mă aflam singură pe punte, aşezată într'un chaise-longue confortabil, şi visam cu ochii deschişi spre bolta înstelată.

Melodiile orchestrei de pe bordul vasului, ajungeau până la mine, amestecate de murmurul valurilor.

Deodată îmi dădui seama că se cântă o fantezie din opera „Tosca" de Puccini. Coincidenţa că vaporul nostru purta numele de Tosca mă făcu să surâd, amintindu-mi de o seară petrecută la Roma, la reprezentarea operei „Tosca".

Cântăreţul care interpreta rolul lui Scarpia, mă impresionase. Era un bărbat brun, înalt, cu o voce dumnezeiască şi a cărui privire mi se întipări, adânc, în memorie.

Auzii, în spatele meu, paşi.

Un domn se apropie de mine şi-mi spuse:

— „Cum, singură frumoasa mea? Nici un cavaler nu se găseşte la picioarele voastre spre a vă îndulci singurătatea?"

Răspunsei:

— Nu sunt singură! Aud duioasa muzică a lui Puccini, care îmi place par'că mai mult noaptea, în mijlocul mării, decât la teatru.

Luna care eşia în acest moment dintr'un nor, lumină faţa necunoscutului, şi uitându-mă mai atentă, recunoscui surprinsă, pe cântăreţul din rolul lui Scarpia.

El nu vorbia nimic, ci continua să mă privească.

Atunci îi spusei:

— „Nu sunteţi dvs. signor Simone, dela opera din Roma?"

— „Da, eu sunt", răspunse el, vădit mirat de a fi fost recunoscut.

Pe scurt, ne-am cunoscut, vorbia frumos, era galant, şi avea maniere alese...

Scriitorul era numai urechi. Sticla de vin se terminase de mult, fără ca o alta să-i ia locul. Doamna ceru o ţigară, şi după ce trase câteva fumuri, stinse cu un gest nervos ţigara de colţul mesei, şi istorisi mai departe:

Simone, o însoţia pretutindeni. Tatăl ei îl găsi deasemenea simpatic, aşa că tot timpul voiajului, îl petrecură împreună.

La Singapore, cântăreţul părăsi vaporul, promiţând că va vizita în curând, pe tată şi pe fiică, la Nagasaki, ţinta călătoriei lor.

In largul mării, după ce lăsară cu mult în urmă Singapore, tatăl ei, observă cu groază, că-i lipsia o valiză, care conţinea un număr important de acte secrete, pe care trebuia să le predea consulului din Nagasaki.

Dădu alarma.

Toate cercetările, toate iscodirile, nu aduseră nici un rezultat.

Intrebarea era, cine a furat actele?

Simone? Simpaticul artist? Nici nu se putea gândi la aşa ceva şi cu toate acestea, toate bănuelile cădeau asupra lui.

Nimeni altul nu părăsise vaporul la Singapore, şi cu puţin înainte de acel port, actele existau.

Singurul lucru ce-i rămăsese de făcut, era să înştiinţeze prin T. F. F. guvernul său, de furtul a cărui victimă căzuse.

Nedumerirea devenia cu atât mai mare, cu cât ştirile sosite a doua zi, anunţau că Simone, care era aşteptat la Singapore, pentru o reprezentaţie de gală, nici nu-şi făcuse apariţia.

Ştirile următoare, vestiau că s'a găsit într'un bar din Singapore, portvisitul şi paşaportul lui Simone.

Misterul devenia, din ce în ce, mai de nepătruns.

Sosiră la Nagasaki.

Aci, — veni marea surpriză.

După ce toate bagajele fură ridicate de posesorii lor, se găsi un cufăr mare, din care se auziau gemete uşoare.

Când fu deschis, nu le fu mică surpriza, găsind în el pe cântăreţul Simone.

Cu o voce slabă, acesta istorisi cum, fiind în cabina sa, pentru a face ultimele pregătiri în vederea debarcării la Singapore, a fost atacat pe la spate de un individ necunoscut, şi legat.

După ce fusese pus în imposibilitate de a face vreo mişcare, individul se aşeză în faţa lui şi cu ajutorul fardurilor, îşi compuse un cap, care semăna aidoma, cu signor Simone. După aceea, îl băgă în cufăr, lăsându-i puţine alimente şi apă de băut. Sub un pretext oarecare, cufărul fusese transportat în hala de bagaje, care găsindu-se în vecinătatea maşinilor, sgomotul făcut de acestea, acoperia strigătele lui de ajutor.

— „Imi simţiam inima uşurată, — zise ea, — auzind adevărul din gura lui signor Simone, şi văzând că nu dânsul era vinovatul!

Am petrecut la Nagasaki săptămâni frumoase, care erau turburate doar, de faptul că tatăl meu era încă afectat de pierderea acelor acte.

Ceeace era surprinzător, era faptul, că hoţul nu făcuse uz de nici unul din actele care se găsiau în valiză. Nimeni nu putea înţelege procedarea hoţului, întrucât acele acte, aveau importanţă până la un anumit timp, care trecuse de mult, fără ca secretul să fi fost exploatat.

Ne întoarserăm în Europa.

Intr'una din zile, tatăl meu primi prin poştă un pachet. Nu mică ne fu mirarea, când deschizându-l, găsi în el actele ce i-au fost furate în drum spre Nagasaki, împreună cu o scrisoare.

După ce o citi, râse cu poftă de conţinutul ei, şi mi-o întinse şi mie.

Citii:

„Domnule,

„Regret mult, că înainte de Sin-„gapore, am fost nevoit să vă fur „o valiză, pe care din motive de „siguranţă personală, nu am pu-„tut să vi-o înapoiez mai din „vreme. Am fost victima unei „erori. Pe „Floria Tosca" ur-„ma să călătoriască şi amba-„sadorul Italiei, care — după „câte am aflat mai târziu, — „renunţase la călătorie. Nu-l „cunoşteam pe ambasador, „şi nici pe dvs. nu am a-„vut cinstea să vă cunosc. „Totuş, prezenţa marelui „cântăreţ italian Simone „în permanentă apropiere „a dvs., m'a făcut să vă „iau drept ambasadorul I-„taliei.

„Vă cer mii de scuze! „Vă rog deasemenea să fiţi „interpretul meu pe lângă „signor Simone, arătân-„du-i tot regretul meu, de „a-l fi făcut să călătorias-„că în mod atât de neconfor-„tabil dela Singapore la Nagasaki. „Cred că, între timp, a primit paşa-„portul, pe care de ciuda eroarei groso-„lane pe care o comisesem, l-am aruncat într'un bar la Sin-„gapore. Incă odată, mii de scuze.

Al Dvs. X. Y.

Ea începu să povestească...

Aceasta era scrisoarea care însoţia actele tatălui meu, şi cu aceasta, aventura mea a luat sfârşit.

— „Şi signor Simone?" întrebă scriitorul, cu un accent de gelozie.

— „El a plecat cu vaporul următor la Singapore, şi deatunci nu l-am mai revăzut".

Femeia tăcu, şi scriitorul îşi adună cele câteva notiţe, pe care şi le făcuse.

— „Vă mulţumesc pentru cele ce mi-aţi povestit. Cred că voi putea scoate de aci, fără multă greutate, o nuvelă interesantă. V'aş rămânea îndatorat, dacă aţi avea bunăvoinţă să-mi sugeraţi şi titlul ce l-aţi crede bun, pentru nuvela noastră".

— „Aşi fi de părere că „O aventură în largul mării", este un titlu sugestiv, peste care cititorii nu vor trece.

— „Cred că nici redacţia „REALITĂŢII ILUSTRATE", adăugă scriitorul.

Se făcuse ora prânzului. Femeia cu ochi albaştri se sculă dela masă şi cu un gest cochet, îşi luă rămas bun dela scriitor.

— „Şi mâine? Imi permiteţi să vă revăd şi mâine?" întrebă el. După un minut de gândire ea răspunse:

— „Bine, mâine la ora 10, tot în acest loc.

* * *

Scriitorul alergă acasă mulţumit. In posesia unui subiect atrăgător, scrise în cursul după amiezei nuvela, pe care o trimise încă în aceeaş seară, revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ".

Insoţi nuvela de o scrisoare patetică, şi era sigur că redacţia o va primi fără dificultăţi, în locul „Nopţilor tropicale".

Zilele trecură.

Fiecare aducea câte o întâlnire, fiecare găsia pe scriitorul nostru, din ce în ce mai înflăcărat de frumoasa femee, aşa că îşi pusese în gând s'o roage să-i devie soţie.

(Continuare în pag. 12-a)

O zi cu Mary Pickford şi Doug

Mary Pickford

Douglas Fairbanks

Pe bulevardul larg, sub soarele cald californian, trecem pe lângă palatul locuit de Norma Talmadge. Tovarăşul meu, omul bine informat îmi arată ultimele noutăţi pe care le întâlnim pe bulevard.

— „Hollywood s'a umplut cu străini", îmi spuse el. „Lya de Putty frumoasa unguroaică, Emil Jannings, germanul, etc. Mae Murray este la modă : al cincilea al ei bărbat este prinţ rus. Gloria Swanson e deasemenea en vogue; ea e căsătorită cu un marchiz francez. Corrine Griffith se întoarce din Paris. Ea se numeşte d-na Walter Morosco, poate însă să se întoarcă şi ea cu vre-un european. Insfârşit devenim foarte cosmopoliţi.

Compania First National construeşte un atelier nou la Burbank; va avea 200 de hectare întindere şi o lungime de 1000 metri care va costa 1 milion şi jumătate de dolari. Acolo se vor face numai filme sonore. Preţul terenurilor sunt în urcare. O afacere bună pentru Talmadgi, cari şi-au plasat banii în terenuri. Tocmai au vândut un imobil cu 2 milioane de dolari.

Se construeşte, se construeşte, se construeşte: Harold Lloyd, Rod la Rocque, Bill Boyd, Collen, Lew Cody, Mabel Normand, toţi construesc vile, palate, terase, balcoane, case frumoase. Los Angeles îşi va dubla suprafaţa".

Ne oprim la hotelul ambasadorilor. Sunt invitat să mănânc în grădina cocotierilor. La hotel, ne întâlnim cu Claire Windsor şi soţul său, Bert Lytell; ea are înfăţişarea unei ilustraţiuni de modă pariziană. Colleen Moore e cu ei, râzând de o glumă a lui Raymond Griffith.

Se duc la dejun. M'am mai întâlnit cu ei în diferite locuri, aşa că ne salutăm.

Pentru mine acest oraş e o problemă. Aveam o mulţime de invitaţii la stele şi directori. Vroiam să merg să văd atelierele companiei Metro Goldwyn la Culver City sau ale lui First National şi ale lui Mack Sennett la Glendale. Mă jenam să încep vizitele căci locurile şi oamenii îmi păreau schimbaţi, străini. Hollywood-ul pe care l-am cunoscut acum 12 ani, era un fel de mahala a Los Angelos-ului, un oraş mic de lucrători şi de fabricanţi de filme istorice. Charlie Chaplin era atunci funcţionar. Mabel Normand făcea comedii, Fatty Arbuckle era marele favorit. Chester Conklin şi Ford Stirling mergeau pe stradă urmaţi de fotografi în timp ce lucrătorii şi fermierii dădeau din cap la aceste „prostii". Adolph Zukor uimi lumea filmului oferind o sută de dolari pe săptămână lui Mary Pickford. D. W. Griffiths juca în „Naşterea unei naţiuni", Douglas Fairbanks era acrobat la circ, Thomas Ince punea bazele unei enorme averi, cu un capital de 5 dolari. Gloria Swanson, juca pentru 12 franci pe zi la atelierele Essenay la Chicago. Francis Bushmann era Valentino-ul epocii şi Broncho Billy Anderson Tom-Mix-ul zilei. Harrold Lloyd nu apăruse încă la orizont.

Doug în ultimu-i film

Nici jazz, nici radio nici ateliere imense. Totul aproape se făcea în plin aer ; atelierele nu serviau decât în caz de ploae. Puteai să vezi pe Mary şi pe Charlie luând masa într'un mic restaurant popular la Lewy. Charlie bea o bere mică şi nu-şi permitea să bea vin decât în zilele când primia leafa.

Şi acum ! O mă-reaţă citadelă din pietre de granit, palate spaniole, în parcuri cizelate ca şi munţii din Bewerley. Tom Mix culcându-se într'un pat istoric, care ar fi aparţinut lui Ludovic al XV-, câştigând 4000 de dolari pe săptămână.

Harrold Lloyd, de curând căsătorit, tânăr şi fericit înscrie în listele de impozit pe venit suma de 500 de mii de dolari pe an. De Mille făcându-şi filme proprii, D. W. Griffiths ne mai lucrînd... şi filmele sonore...

Şi figuranţii, figurantele, ce mulţime, majoritatea visând să-şi moaie mâna în vasul cu miere care dă avere şi glorie şi orgoliul succesului... Unul din zece mii reuşeşte.

Şi ceilalţi... rataţii ? povestea lor ?

VIZITA LA PICKFORD

Una din zilele cele mai interesante pentru mine a fost când fiind invitat, am luat masa petrecând apoi toată ziua, cu Mary şi Douglas Fairbanks în atelierele lor. La ora 3 am ajuns în faţa casei albe, în dosul căreia se văd încă urmele de decor din „Hoţul din Bagdad", „Craiul pădurilor", „Piratul negru", etc. Mary ne întâmpină şi ne prezentă cordial papagalului roş şi albastru care tronează la fereastră. Ea este evident foarte mândră de vila sa, mobilată cu tot rafinamentul modern, bucătărie şi bae electrică, etc. In cabinetul de toaletă, o colecţie de borcănaşe, pudre şi altele aşezate pe o masă mare acoperită cu sticle. Mary explică faptul că locuinţa e o reşedinţă completă şi e bună şi pentru film şi pentru a primi prietenii.

E o femee mică, practică, prudentă, ideală pentru marele Douglas, temerar şi entuziast. O secretară care lucrează într'un birou alăturat de cabinetul de toaletă, îmi vorbeşte despre activitatea lui Mary.

Douglas soseşte însoţit de Joe Schenck, soţul lui Norma Talmadge, un om gras, calm şi liniştit. El a început ca menager pe timpul când Irwing din Berlin, — acum compozitor de jazz şi multimilionar, — era chelner într'un restaurant dintr'o mahala newyorkeză. Joe este acum cel mai bogat şi cel mai puternic rege al cinematografului. El conduce „United Artists" grupă care cuprinde pe Fairbanks, Pickford, Chaplin, Swanson şi câţiva alţii. Douglas termină un nou film. E vesel şi brun ca un negru. El aleargă un tur de peluză şi continuă mai departe până ce termină cei 1600 metri dinainte de masă. Joe Schenck care-l urmase eroic, suflă ca o morsă. Un duş, apoi se îmbrăcară şi dejunară. Masa era garnisită cu numeroase bibelouri, fără îndoială, atenţie pentru invitaţi. Douglas atacă viguros o bucată de ficat.

N'am întâlnit nici odată un om mai vesel şi care se amuză singur. El e plin de viaţă şi veselie. Observ marea sa simplicitate. Ţigările le ţine în buzunar. O stea a filmului care se află acolo, ne oferă o ţigară cu numele ei, dintr'un port-ţigaret de platină presărat cu briliante. Singura bijuterie a lui Douglas este inelul de cununie.

Am stat de vorbă până târziu după amiază şi nici odată nu m'am amuzat atât. Am abordat sute de subiecte despre dragoste

(Continuare în pag. 14-a)

O aventură in largul mării

(Continuare din pag. 10)

Amâna mereu să facă această rugăminte, până când într'o zi îi spuse:

— „Aşi dori să-ţi vorbesc mâine, de o chestiune foarte serioasă".

Ea se uită la el, speriată:

— „Este vorba de nuvela d-tale?"

— „O, nu! Incă n'am primit nici un răspuns... Lucrul e mult mai serios,... aşadar, mâine, ca deobiceiu?"

— „Fie!" răspunse ea.

* * *

Ziua următoare sosi, şi cu ea veni şi o scrisoare dela „REALITATEA ILUSTRATĂ".

Era o scrisoare voluminoasă!

Scriitorul îngălbeni.

O deschise nervos. In plic, o scrisoare, manuscrisul lui, şi un număr vechi din „REALITATEA ILUSTRATĂ".

Scrisoarea suna astfel:

„Stimate Domn,

„In locul „Nopţilor tropicale" am primit „dela dvs. o lucrare într'adevăr emoţionan„tă. Din nenorocire însă, nuvela dvs. „O a„ventură în largul mării", a apărut cu ace„laş titlu în revista noastră, într'un număr „din anul trecut.

„Nu voim să credem că la mijloc este vorba de un plagiat, totuş...

Scriitorul căpătă un acces de furie. Alergă dintr'un colţ în celălalt al camerei, ca eşit din minţi.

Cercetă numărul din „REALITATEA ILUSTRATA", şi constată că „O AVENTURA IN LARGUL MĂRII" apăruse într'adevăr sub semnătura lui Mauriciu Kadobra. Textul, era însoţit de câteva clişee reuşite.

— „Dacă cumva frumoasa cu ochi albaştri... dacă..."

Nu mai ştia ce să creadă.

Bătu ora 10.

La această oră avea întâlnire cu frumoasa femeie, când voia s'o roage să-i devie soţie...

Ce bine că scrisoarea sosise tocmai la timp.

. . . .

Soneria telefonului îl întrerupse brusc, din şirul gândurilor sale.

— „Allo! Cine vorbeşte?... D-ta vorbeşti?.. Dece nu am venit?... Trebuie să-ţi fi închipuit!... Am primit o scrisoare dela „REALITATEA"... Cum, râzi?... Nu-ţi mai poţi stăpâni râsul?... Ce rea eşti!... Şi eu care voiam să te rog astăzi să fii... allo!... allo!...

Nu mai auzia nimic.

— „S'o ia dracu!" — murmură el.

Nu trecură nici zece minute, şi femeia cu ochi albaştri, era înaintea uşii lui.

Bătu.

El deschise uşa şi se uită mirat la ea.

Ea îi apucă mâinile, şi-i şopti:

— „Iartă-mă, bunule, dragule, iartă-mă!"

Pentrucă-şi recunoştea vina, el rămase desarmat.

— „Mai eşti supărat?" — urmă ea. — Am comis o faptă urîtă; era însă o situaţie atât de comică! Un scriitor în căutarea unui subiect!"...

— „Cum se face însă, că ai nimerit tocmai o nuvelă publicată în „REALITATEA"?

— „O, foarte simplu. Anul trecut, mă aflam în vilegiatură, departe de lume, într'un sat din munţii României. O zi ploioasă mă făcu să stau în casă, şi nu găsii de citit decât un număr vechi din „REALITATEA ILUSTRATĂ", pe care îl citii şi recitii de mai multe ori. Iată cum se face că ştiam nuvela „O AVENTURĂ IN LARGUL MĂRII", aproape pe dinafară".

Candoarea cu care frumoasa cu ochi albaştri îşi mărturisia isprava, îl făcu pe scriitor, să râdă.

— „Nuvela „O AVENTURĂ IN LARGUL MĂRII" are şi o parte bună", spuse el. „Signor Simone nu există, deci trebue să împarţi cu mine singurătatea ta. Vrei?"

— „Trebuie", răspunse ea, „altfel cum aş putea repara tot răul pe care ţi l-am făcut!"

DR. IOSEF R. HARRER

Concursul de frumuseţe

pentru alegerea unei „Miss România 1930"

Organizaţia din Galveston, perfect satisfăcută de modul cum am ştiut să instituim concursul, de stricteţea cu care am urmat prescripţiile ei reglementare, de faptul că am ştiut să alegem o frumuseţe caracteristic românească, ne-a autorizat să alegem pe concurenta viitorului concurs din Galveston, pe *„Miss România 1930"*.

Spre a evita gerurile mari, care sunt la noi prin luna Februarie şi plănuind pentru viitoarea *„Miss România"*, o călătorie încă şi mai frumoasă decât aceea de anul acesta, aşa ca itinerariul să cuprindă şi principalele oraşe ale Europei, începem concursul nostru mai de timpuriu. Dorim ca în primele zile ale lunei Ianuarie, să putem proclama pe „Miss România 1930".

In consecinţă, invităm de pe acum, pe toate domnişoarele, care vor să candideze la acest titlu, să trimeată câte o fotografie pe adresa redacţiei noastre, şi să completeze datele din buletinul publicat în această pagină.

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfect morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vre-un concurs internaţional.

Fotografia care ni se va trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu, întrucât pe baza fotografiilor, noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". **Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi orice corespondenţă adresată nouă, relativ la concurs.**

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . No. . . . .
Comuna . . . . Judeţ . . . .
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

Lady Godiva în Carnaval

HERALZII sunară din lungile trompete; tobele băteau. Mulțimea, aglomerată în piețe, află astfel că Leofric, conte de Mercia, pusese noui și grele biruri asupra ținutului Coventry, pe care-l stăpânia. Ținutul se umplu de groază: contele era crud; răuplatnicii aveau să fie schingiuiți.

O singură nădejde rămăsese supușilor. Când Lady Godiva, so-

Procesiunea mondenă

ția contelui, trecu la plimbare pe calul său alb, ei îngenunchiară pe două rânduri, printre care înainta frumoasa doamnă. Ea întrebă ce înseamnă această prosternare și, suflet generos, făgădui să facă tot ce omenește va fi cu putință, ca să înmoaie inima de piatră a soțului său.

Când ajunse acasă, Lady Godiva făcu o frumoasă reverență în fața contelui și cuprinzându-i apoi gâtul cu brațele albe, îi ceru îngăduință pentru supuși.

— Nu te privește soarta acestor netrebnici! răspunse Leofric încruntat. Pentru ei, mâinile tale cu brățări de diamante, nu se vor întinde să cerșiască... I-ar scăpa poate o femee, care s'ar plimba, călare, goală pe străzile orașului.

— Așí face și mai mult ca să-i ierți... Eu voiu fi aceea, care va călări goală pe ulițele cetății...

— Ei bine, dacă vei călări astfel, îi iert!

Lady Godiva porunci să i se aducă îndată calul.

Contele de Mercia strânse fălcile, pironind-o cu priviri sălbatece. Nu zise însă nimic, măcinându-și în sine mânia.

Frumoasa doamnă se retrase o clipă în dormitorul ei și apăru apoi numai cu o mantie albă pe umeri.

Sub mantie, era goală...

Mândră ca o regină, coborî scările palatului. Lacheii răspândiră ca fulgerul vestea în tot orașul. In câteva minute, fură trase obloanele la toate casele. Intregul orășel Dudley părea pustiu, când Lady Godiva, în portul raiului, albă ca și calul pe care călărea, trecu — statue de marmoră vie, — pe ulițe.

Dar Tom Iscoditorul pândea. Când zări prin crăpătura oblonului superba arătare, nu se putu stăpâni, și deschise fereastra, sorbind cu privirile silueta ondulată a aristocratei.

Contele cel crud turbase de mânie. Când Lady Godiva se întoarse la palat, îl găsi urlând cu spume la gură:

— Cine e îndrăznețul care a cutezat să te privească? E, cel puțin, un moșneag?

— O, nu, zise Lady Godiva, foarte măgulită că se găsise un bărbat care nu putuse să reziste ispitei, — e tânăr și frumos ca un sfânt!...

Leofric, conte de Mercia, porunci ca Tom să fie adus, în fața sa, mort sau viu.

— Cum ai cutezat să te apleci pe fereastră și să-mi privești soția? se răsti contele.

— Nu numai că m'am aplecat, răspunse Tom, dar era să mă prăvălesc pe caldarâm!

— Nerușinatule! Indrăznești să vorbești astfel, în fața mea?

Lady Godiva era în culmea fericirii...

— Firește, urmă liniștitul Tom, sunt atât de miop, încât, căutând ușa, am nimerit fereastra!

— Cum? nu te-ai uitat la mine? nu m'ai văzut? strigă frumoasa aristocrată, leșinând de mânie...

Contele porunci ca Tom Iscoditorul să fie lăsat liber. Dar a doua zi, fu ridicat din porunca frumoasei doamne, și închis la pușcărie...

In cursul nopții, Lady Godiva, ascunsă în voaluri, se strecură în celula lui Tom.

— Spune-mi adevărat, îi zise ea, ești atât de miop?

— O, nu, doamnă, răspunse Tom, am ochi de vultur, care văd de pildă că între gratiile de colo, sunt trei fire de păianjen.

— Așa dar, pe conte l-ai mințit...

— Firește... Dar cer iertare sufletului milos ce sunteți: ce insultă ar fi mai mare pentru o femee, decât să n'o privești?

De atunci, Tom Iscoditorul, lăsat liber, nu mai duse niciodată grija birurilor grele...

★

Trecură de atunci aproape o mie de ani...

In vechiul orășel englez Dudley, e iară fierbere mare...

Se organizează ceva, ca un fel de concurs de frumusețe. Sunt cincizeci de candidate, care defilează în maiouri prin fața unui juriu. Dar juriul nu se poate fixa la niciuna, fiindcă se caută o femee cu părul lung. Or, toate candidatele sunt cu părul tăiat...

S'a ales atunci a cincizeci și una, în persoana frumoasei brune cu părul lung, până la genunchi, Miss Lucie Smith.

Această regină a capilarității excesive, fu a doua zi îmbrăcată în costumul Evei, cu un foarte redus corectiv, suită pe un cal alb și pusă în fruntea unui cortegiu grotesc de călugări și maici fictive. Carnavalul începu...

— Dar de data aceasta, toți locuitorii vechiului orășel Dudley, se grăbiră să iasă pe stradă sau la ferestre,

Umbra Lady-ei Godiva călărind pe calul ei alb (după un tablou celebru al muzeului de arte din Londra).

ca să vadă pe noua Lady Godiva de carnaval. Aşa se schimbă moravurile...

Actualitatea reală inversă legenda: de data aceasta un singur cărturar bătrân şi ursuz, trase obloanele bibliotecii sale, când trecu noua Lady Godiva.

Cortegiul trecu mai departe, prin faţa bisericii medievale, ale cărei vitralii reprezintă scena perimată a iscodirii lui Tom.

Fusesem trimis la Dudley să fac reportajul acestui carnaval, pentru un cotidian englez. Mă dusei la ursuzul cărturar, ca să-l întreb, dece nu a ţinut să vadă pe noua Lady Godiva.

— Fiindcă Lady Godiva nu merită o astfel de comemorare, îmi răspunse bătrânul.

— Cum aşa?... Dar gestul ei a fost un sacrificiu, pentru supuşii crudului conte de Mercia.

— Legendă!... Eu am găsit documente de ale timpului, din care rezultă fără îndoială, că nu un sacrificiu, ci un capriciu de femee cochetă, a făcut pe Lady Godiva să apară goală pe străzile oraşului nostru. Voia să-i vadă toată lumea trupul, şi atâta tot...

— Dar Tom Iscoditorul?...

— Legendă, inventată de pudoarea britanică de mai târziu! Sunt sigur că şi atunci, lumea s'a înghesuit la ferestre, ca şi acum, ca s'o vadă. Cât despre Lady Godiva, vorba lui Anatole France: „Nu e vina femeei, c'o idealizăm"!...

De acum, avea să înceapă în Anglia şi America, o mare polemică: a făcut Lady Godiva un sacrificiu călărind în public drapată numai în părul său despletit?

Tema susţinută de Taine, că totul se reduce la un capriciu de cochetă, — a fost reluată. S'au pus pariuri, — se putea ca americanii să piardă o astfel de ocazie?

Profesorul John Erskine a consacrat un „op", — un studiu lui Tom Iscoditorul: o fi existat Tom?

Polemica e veche. Poetul Tennyson şi-a făcut cu sârg meseria de poet, idealizând pe Lady Godiva, din care face un simbol de modestie, sacrificiu şi caritate feminină.

Inainte de războiu, prelaţii britanici au impus ca Godivele anuale să fie purtate pe străzi învestmântate în rochii voluminoase.

S'a emis de asemeni părerea ca urmaşele contelui de Mercia, — din actuala familie a Lordului Dufferin, — să interpreteze pe Lady Godiva, la aceste postume carnavaluri. Lordul Dufferin a respins cu indignare această sugestie...

O zi cu Mary Pikford şi Doug

(Continuare din pag. 11)

despre technica filmelor şi de multe altele. Douglas se interesează acum de golf. Deasemenea mi-a vorbit de ferma de 400 de hectare aproape de San Diego, unde va construi o „hacienda". Invitaţii vor trebui să-şi lase automobilele la poalele munţilor şi să urce spre casă călări, sau în căruţe vechi, spaniole.

In această locuinţă, Douglas vrea să-şi permită o singură urmă de modernism. El vrea să aibă un avion pentru ca atunci când va fi necesar să facă saltul de 100 klm., cari despart ferma de Los Angelos, să nu fie reţinut de greutăţile drumului.

Aceste două fiinţe fermecătoare şi înţelepte, au făcut din viaţa lor un adevărat vis.

D. M. MONTGOMMERY

SPOVEDANII

DITA PARLO

CEA MAI MARE *plăcere pentru mine, este de a sta de vorbă cu ziariştii, căci idealul meu era să mă fac ziaristă..., sunt cu vintele cu care mă întâmpină Dita Parlo, neuitata interpretă din „Cântecul prizonierului" şi „Rapsodia ungară". Tolănită pe un divan cu blănuri în pijamaua ei japoneză, înconjurată de zeci de păpuşi elegant îmbrăcate şi de toate mărimile, pare un copil... un copil care se răsfaţă şi care e răsfăţat.*

— „Să nu te aştepţi că voi începe prin a-ţi face biografia; detest acest obicei luat de a începe astfel o conversaţie... sunt născută în cutare an, cutare loc... am învăţat la şcoala primară... apoi liceul... etc., etc. Vai! Ce cald e astăzi... sunt obosită, lăsăm pe mâine... şi aşa mai departe... nu zău! Nu găseşti că e caraghios? Să revenim deci la chestiunea noastră. Iţi spuneam că voiam să mă fac ziaristă. Era un ideal cultivat de mică copilă. Visam cariera aceasta şi doriam să întreprind în aceste condiţiuni, călătorii îndelungate. Incepusem să studiez limbile străine, indispensabile cred, unui bun ziarist (de notat că Dita Parlo vorbeşte la perfecţie, franceza, germana şi engleza). Urmam cursurile universitare, cu profesori specialişti şi speram că în curând îmi voi putea realiza visul. Lucrurile au luat însă altă întorsătură. Din cauza crizei monetare din ultimul timp din Germania, n'am putut să mai continui studiile, deoarece mama nu mai putea face faţă cerinţelor vieţii. Am părăsit deci pentru un moment această idee căutând să fac ceva mai productiv pentru a ajuta pe mama. Cum eram o bună dansatoare, am început să predau lecţii de dans, şi elevele mele, care nu întârziară să vie în număr destul de mare, erau recrutate din femei cu greutate, căci mai toate cântăreau dela 90 kg. în sus, şi doriau să capete siluetă. Câştigam destul de bine, însă aceasta era destul de obositor şi nu constituia o carieră... un viitor.

Intr'o zi mama, care era o pasionată cinefilă îmi spune aşa intr'o doară, că n'aş face rău dacă aş intra în cinema.

Eu nici nu voiam să aud de aceasta, în primul rând pentru că nu puteam suferi machiajul şi apoi că nu cunoşteam pe nimeni în această direcţie. Totuş am cedat insistenţelor mamei şi ca oricare naivă am intrat într'o şcoală pregătitoare. Am urmat aci vre-o şase luni şi singurul folos pe care mi l-a adus a fost că m'am obişnuit încetul cu încetul cu machiajul. Am fost apoi angajată la „Ufa", să interpretez roluri fără nici o importanţă. Spre norocul meu, m'a văzut domnul Erich Pommer, căruia, de altfel, îi datorez totul şi mi-a încredinţat rolul din „Cântecul prizonierului". După succesul avut în urma acestui film mi s'a încredinţat rolul din „Rapsodia ungară", care m'a consacrat definitiv şi care m'a făcut să-mi iubesc mai mult, noua şi neaşteptata meserie.

După prezentarea filmului „Cântecul prizonierului" în America, am fost invitată peste Ocean şi în urma stăruinţelor am plecat, însă n'am putut rămânea mult timp, deoarece aveam contract cu „Ufa". Am adus cu mine însă, cea mai frumoasă impresie asupra colegilor mei transoceanici, cari mi-au făcut o primire vrednică de o regină. Revenită din America, am turnat încă două filme cu subiect unguresc, filme vorbitoare.

Am trăit în Ungaria câtva timp şi ceeace m'a impresionat mai mult, a fost muzica... muzica ţigănească.

Dar uitasem să-ţi spun încă ceva interesant. Ştii că nu mă numesc chiar Dita Parlo; adevăratul meu nume este Gerda Kornstädt. *Am fost nevoită să mi-l schimb, deoarece e cam dificil la pronunţare. Am căutat mult timp să-mi adopt un nume care să sune frumos şi să fie cât mai scurt. „Dita Parlo" e compus din două nume. „Dita" e numele celei mai bune prietene ale mele, iar „Parlo" e numele mamei mari şi împreună fac* „Dita Parlo".

Scurt şi frumos. Actualmente turnez în „Au bonheur des dames", sub regia lui Julien Duvivier. Sper să mai rămân la Paris încă 4 săptămâni şi apoi voi pleca în Egipt, cu care ocazie voi trece şi prin Bucureşti, luând via Constanţa, Constantinopol, Alexandria".

DITA PARLO la plaje.

Revenind asupra muzicei, Dita Parlo îmi vorbeşte cu multă însufleţire de muzica populară românească pe care a avut ocazie s'o asculte la radio, la Berlin. Apoi aflând dela mine că se poate asculta şi la Paris muzică românească, la un „café", se scuză pentru câteva minute, pentru ca apoi să revie gata îmbrăcată, şi rugându-mă s'o însoţesc la localul cu pricina...

Valuri de muzică naţională ne întâmpinară la intrarea în local.

Cu mare greutate găsirăm o masă şi între două pauze, atinsei o chestiune care o găseşti azi pe toate buzele, formând o părticică din ocupaţia zilnică a mondenelor:

— „Ce părere aveţi despre concursurile de frumuseţe?".

— *„Admirabilă! Este tot ce poate fi mai frumos şi mai necesar pentru regenerarea rasselor şi pentru aprecierea justă a frumosului. De altfel, eu am fost încoronată timp de un an, ca regină a frumuseţii berlineze, dar când am voit să concurez pentru marea întrecere dela Galveston, m'am lovit de inconvenientul, că sunt artistă de cinematograf.*

De altfel, concursurile de frumuseţe, sunt un stimulent puternic pentru orice fată, de a se îngriji mai mult, având astfel ocazia, chiar în cazuri de insucces, să devină femei sănătoase şi în consecinţă, soţii şi mame ireproşabile din toate punctele de vedere..

...Valurile de muzică inundară din nou localul. Dita Parlo zâmbia îngereşte... numai chelnerul întârzia cu cele comandate...

H. DORU

* * *

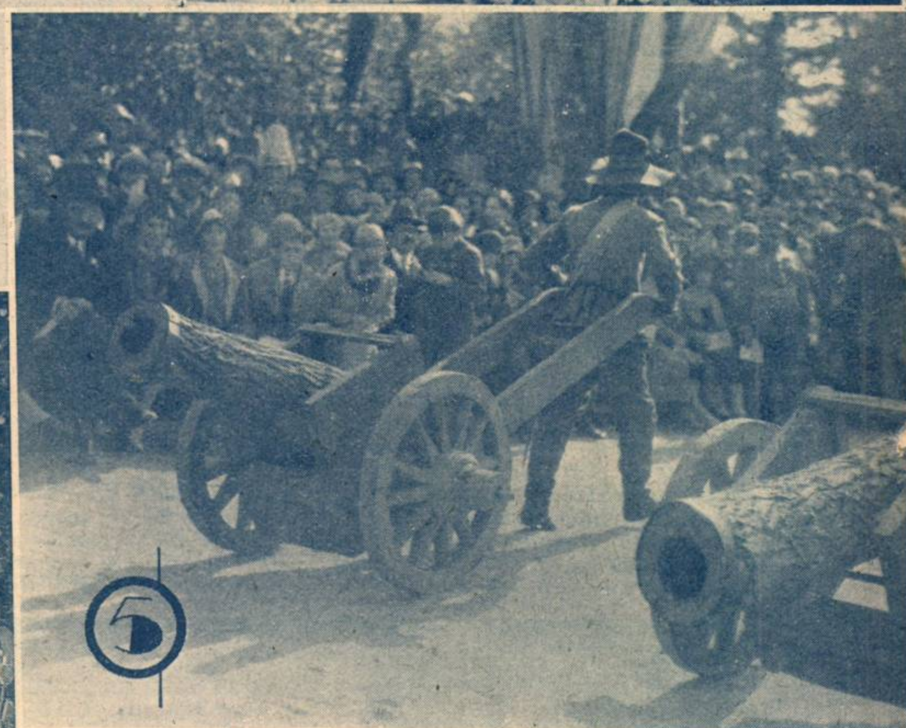
O telegramă a corespondentului nostru din Paris, sosită în ultimul moment, ne informează că drăgălaşa stea a companiei „UFA", va sosi în Capitală la începutul lunei Noembrie, când va vizita redacţia „REALITAŢII ILUSTRATE". Admiratorii ei, îi pregătesc o grandioasă manifestaţie de simpatie la sosire.

SERE
CENTENARUL
RII ORAŞULU

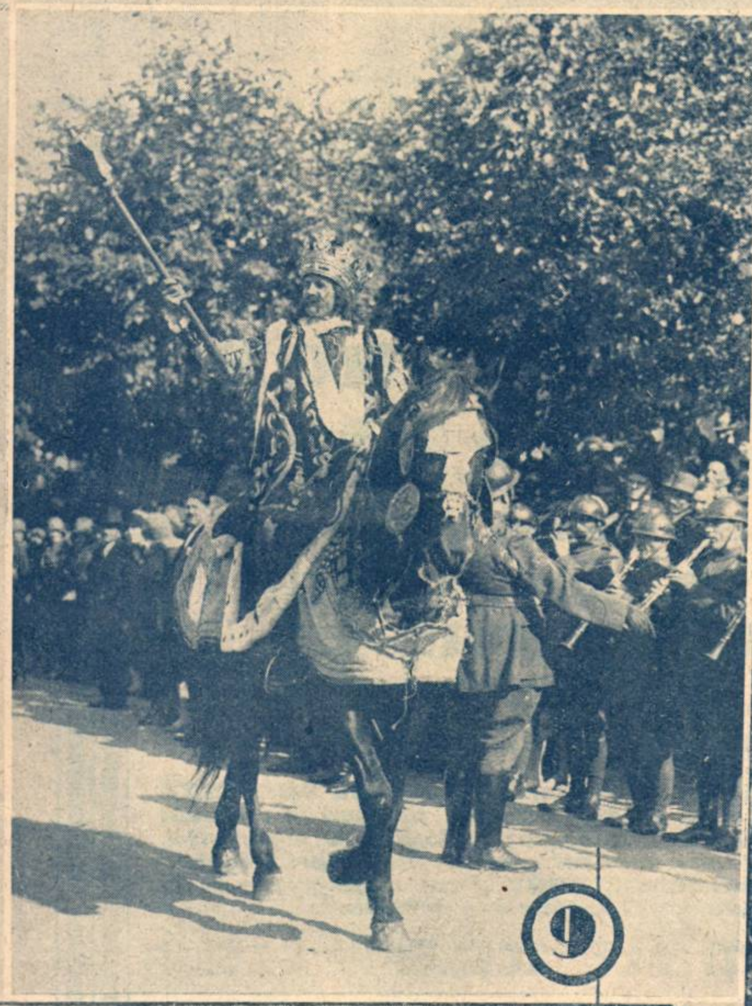
Duminică 20 Octombrie 1929, au avut loc la Giurgi
eliberarea oraşului de sub jugul turcesc.
Solemnitatea s'a desfăşurat în mod grandios, luân
ai guvernului.
A defilat cu această ocazie, o minunată alegorie în
Fotografiile de mai sus, prinse de trimisul nostr
urmează:
1) Delegaţiile oficiale mergând spre locul defilării.
3) Reprezentarea plastică a „Giurgiului desrobit"; 4) L
de arbori; 6) Simbolizarea surghiunului îndurat de pop
giul eroic al războiului pentru întregirea neamului. (Gi
ceză, cu care a fost distins oraşul); 9) Mircea cel Mare

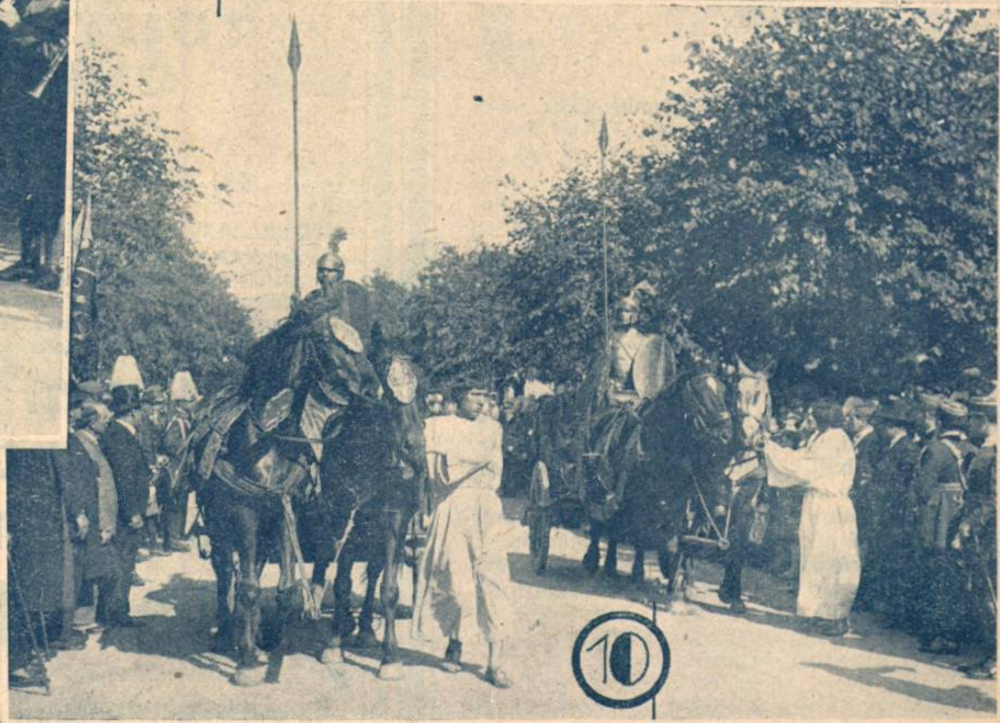
B ARILE
UI ELIBERA
U I GIURGIU

ı mari serbări comemorative, sărbătorind 100 de ani dela

l parte la ea delegaţi din toată ţara, oficialităţi şi membri

ăţişând intregul trecut istoric al oraşului dunărean.
ı special, reprezintă câteva scene din alegorie, după cum

[n fund se vede un tun al cetăţii Giurgiului; 2) Vlad Ţepeş;
Tihai Viteazul; 5) Vechile bombarde, lucrate din trunchiuri
ıulaţia românească; 7) Pedestraşii lui Vlad Ţepeş; 8) Giur-
ırgiul poartă pe piept decoraţia „Crucea de războiu" fran-
; 10) Carele de luptă romane. (Foto I. Berman)

Povest-- unui m vesel

de GH. BRĂESCU

ERA primul fecior voinic și frumos ca un înger între șapte fete de boeri mari. Părinții au adormit fericiți visând că invitaseră la botezul lui Dorin, toate zânele din lume. Au venit îmbrăcate în alb, strălucitoare, cu părul împletit în roze de aur, unele în trăsuri de flori, altele diafane pe aripi de libelule.

După săvârșirea botezului au ținut pruncul curățit de păcatul originar, pe rând, în brațe și s'au întrecut în daruri. Una, i-a dăruit inteligența, alta puterea, a treia îi dete frumusețea și celelalte curajul, amorul, poezia, muzica și sănătatea.

La masa mare așezată în pădure chemaseră toți săracii din împărăție, să mănânce din belșug și să asculte concerte nesfârșite de mierle, privighetori și măcăleandri.

Dar buimăciți de somn, se vede, părinții lui Dorin uitară să poftească tocmai pe cine nu trebuia să uite, pe Scorpia zâna bătrână și răutăcioasă, poftită de toată lumea la nunți și la botezuri, de frică să nu se răzbune.

Dar ea veni și nepoftită când se înnopta, pe aripile unei bufnițe urîcioase, care se auzia cobind de departe: cucumeau! cucumeau!... tocmai când zânele isprăviseră de împărțit darurile. Scorpia, cocoșată, șchioapă și chioară se apropie de leagănul lui Dorin și scoțând luleaua din gură scuipă în lături și grăi: „Eu îți dăruesc veselia! Să râzi toată viața!"

La auzul acestor cuvinte, zânele bune se căiau că s'au grăbit să-l înzestreze și nu mai aveau cu ce să-l dăruiască ca să îndulcească măcar în parte soarta finului lor. Frângându-și mâinile de durere, plecară țipând de groază. Musafirii se uitau unul la altul cuprinși de prevestiri rele. Scorpia, după ce-și lăsă veninul plecă cea din urmă repetând pe scări: „Să râzi într'una!... Să râzi într'una!..." și urcându-se pe aripile bufniței ce poposise pe coșul casei, dispăru în noapte, lăsând, în urma ei, miros de pucioasă și ecoul unui râs batjocoritor.

Copilăria lui Dorin fu jalnică. Cu toate că era frumușel, deștept, îndemânatec și sănătos, profesorii îl pedepsiau să stea la arest, îl puneau în genunchi, îl băteau la palmă și îi dădeau să mănânce numai pâine neagră.

Lecțiile le știa ca pe apă. Desemna și scria să nu-l întreacă nimeni. Cânta din gură ca un serafim, făcea gimnastică sărind ca un clovn, așa cum îl înzestraseră zânele cele bune.

Dar ce folos! Veselia neînfrânată, darul Scorpiei strica tot. Dorin nu-și putea stăpâni râsul. Râdea într'una. Râdea din te miri ce: de musca ce se punea pe chelia profesorului, de greșelile copiilor, de orice zgomot, de oricine intra sau eșia pe ușă și chiar așa din senin. Râdea să moară, în hohote ce nu mai conteniau.

După o copilărie dureroasă, căzu la bacalaureat, pentrucă îndrăznise să râdă în fața comisiunei, lucru care nu se mai pomenise, pentrucă la bacalaureat, râsul e permis numai profesorilor.

Dar ce-i păsa lui Dorin de bacalaureat! Știa tot. Vorbea englezește ca un Englez, franțuzește ca un Parizian și latinește ca Cicerone. Călăria ca un jokeu, mânuia spada ca un mușchetar, dansa cu grație, făcea poezii, cânta din harpă și la pian, juca Foot-ball, Tennis, înnota ca peștele și sbura în avion ușor ca pasărea.

Dar ce folos! Când se prezenta în lume n'avea nici un succes. Râsul dăruit de Scorpia, râsul fără rost, sgomotos fără sfârșit, ofensa lumea și-l făcea nesuferit. Toți tinerii de vârsta lui, unii modești, alții gravi și chiar cei posomorâți aveau succese și aventuri galante.

El nu putea să placă nimănui și Dorin suferia mult. Ca să uite, se aventură în mijlocul lumei care petrece.

Dar o nimeri și mai rău. Râsul său ce năvălia în cascade, tăia dispoziția comesenilor și efectele anecdotelor ce povestiau și care rezumau toată inteligența lor.

Dezamăgit, Dorin hotărî să se însoare, sperând să se liniștească. Găsise în Argeș o fată tânără, cu ochi de mure, cu piele albă, cu sprincene arcuite și gene lungi, săracă și vrednică. Dar părinții fetii văzându-l că râde într'una, l-au socotit ușuratec și nu s'au învoit.

Disperat, Dorin era urmărit de gânduri negre. Plănuia să se sinucidă. Apoi revoltat începu să joace cărți, cutreeră tripourile, câștiga și perdea râzând cu aceleași hohote nesocotite. In cele din urmă se ruină. Pierduse tot, dar îi rămăsese râsul pe care ar fi dorit și nu putea să-l piardă.

Văzându-l atât de vesel lumea se întrebă de unde are și cum poate pierde atâția bani, râzând fără încetare. Unii îl bănuiau că fură, alții că falșifică monede sau înșeală la cărți și râde într'una ca să nu se bage de seamă.

Abătut Dorin se retrase în camera lui și cugetând asupra nenorocirei sale ajunse la convingerea că oamenii au oroare de veselia altora și se hotărî să devină sinistru.

Eșind să se plimbe se întâlni cu un prieten și nitam, nisam îl provocă la duel fără motiv.

In ziua înfățișării, tânărul condamnat la veselie silnică glumi, spunând brașoave pe câmpul de onoare. Martorii serioși, corecți și gravi, îl chemară la ordine. Dar el, care purta jiletcă albă, când toți ceilalți erau îmbrăcați în negru, se porni să râdă nebunește întristând pe cei de față.

Inzestrat cum știți de zânele cele bune cu îndemânare și curaj, stăpân pe toate sporturile, înfipse fără nici o greutate, spada în pieptul prietenului său, care livid la față căzu din picioare ca un stejar putred.

In momentul când pământul se roșise cu sânge nevinovat Dorin — o, râsul Scorpiei — se porni să râdă cu hohote încât păru într'adevăr sinistru chiar amicilor cari-i serviră de martori. Și când, după duel, i-a invitat la masă, au refuzat cu indignare, menținând în procesul verbal că Dorin a avut în timpul duelului, o atitudine lipsită de tact, de delicatețe și generozitate.

Afacerea ajunse la jurați. Inaintea lui se judecă un criminal care împușcase un trecător la drumul mare, înfigându-i și cuțitul de câteva ori în piept după ce-l jefuise. Procurorul cerând o pedeapsă aspră arătă, totuș, că asasinul merită circumstanțe ușurătoare pentrucă era un om trist, înebunit de gânduri negre. Avocatul se folosi de părerea acuzatorului, pledă cu abilitate și criminalul fu achitat pentrucă era trist.

Pentru Dorin, băiatul cel vesel, alta fu povestea. N'avea nici-o scuză. Un om, care după cum știa toată lumea, râdea într'una, înseamnă că trăia o viață plăcută și n'avea nici un motiv să omoare pe altul.

După procurorul, care susținu acuzarea cu indignare nestăpânită, vorbi apărătorul și încurcându-se în perifraze, Dorin se porni pe râs în fața juraților burghezi gravi și serioși, oameni cumpăniți, neguștori și proprietari cu greutate, cari se scandalizară cumplit.

După ce se citi procesul verbal al martorilor, cari înfierau atitudinea clientului lor în duel, Dorin fu condamnat la zece ani muncă silnică.

Băiatul vesel intră sub pământ. Isprăvise de râs.

Iată pentru ce, observați bine, toți umoriștii sunt triști.

GH. BRĂESCU

Bătaia este ruptă din rai?

Țara noastră este recunoscută ca patria tuturor înjurăturilor, și mai cu seamă a bătăii crunte, a bătăii fără judecată, aplicată atât în mod particular, cât și la instrumentarea delictelor diverse de către organele polițienești.

La noi se bate din plăcere, se bate din exces de zel și se bate mai cu seamă pentru afirmarea superiorității individuale sau a gradului ierarhic.

Incercările ce s'au făcut pentru desființarea bătăii în armată, n'au dus la rezultate practice, deoarece pe lângă că se răpia prin aceasta un atribut de supremație a vechilor cadre de instrucție, dar se pare că românul nostru este încăpățânat și că sfatul și vorba bună n'au la el nici o căutare. Totuș se constată o ameliorare.

Bătaia aplicată pentru corijarea năravurilor, n'a dat până acum rezultatele așteptate și totuș se aplică pe o scară foarte întinsă. La noi, **„energic"** este sinonim cu **„bătăuș"**.

Cea mai recentă dovadă a afirmațiunii noastre, că se bate foarte mult la noi din exces de zel, este groaznica maltratare a unui bănuit de complicitate la un atentat politic, individ care a fost schingiuit în beciurile poliției de agenții speciali însărcinați cu aceasta, și se spune că unul dintre șefii instituțiunii, nu s'a sfiit să aplice personal o corectiune contondentă prevenitului.

Se bate, se bate, se bate, fără măsură și contra legilor în vigoare. In alte state însă, bătaia este legiferată și se aplică precum vom vedea mai jos.

Iată de pildă Anglia, patria respectului legei și al libertății. Țara cea mai cultă a legiferat bătaia ca mijloc de represiune legală.

Acolo bătaia s'a introdus încă din anul 1786.

CUM SE BAT COPIII MAI MICI DE 14 ANI

Copiii mai mici de 14 ani, cari au săvârșit infracțiuni la legile penale, pot fi condamnați la un număr de lovituri care nu va fi mai mare de 6.

Bătaia se aplică de regulă cu nuiaua de mesteacăn, de către un organ polițienesc.

Judecata va trebui să fixeze numărul loviturilor ce vor trebui date, până la 6.

Părinții sau tutorii inculpaților vor putea asista la aplicarea pedepsei dacă vor voi.

BĂEȚII SUB 16 ANI

Sunt condamnați la bătae pentru furt în recidivă; opunere la funcționarii statului; furt de fructe; trimitere de scrisori amenințătoare; punere de foc, distrugerea clădirilor, a mașinăriilor sau a pomilor; orice distrugere a unui bun public; așezare de lemne sau alte obiecte pe șinele căilor ferate; distrugerea obiectelor de artă; fabricarea sau posesiunea prafului de pușcă cu intențiuni criminale.

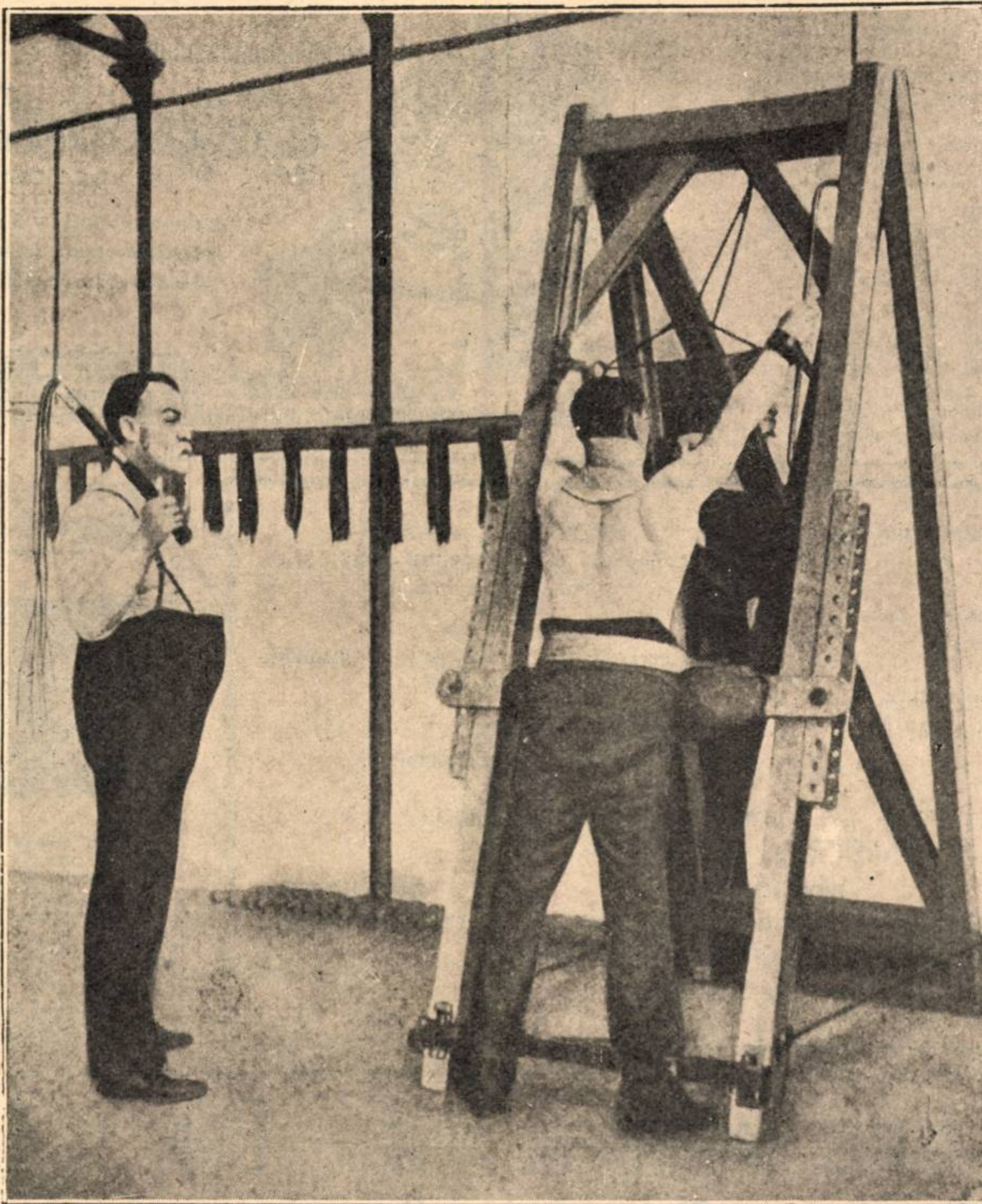
In toate aceste cazuri, judecata este liberă ca în afară de închisoare, să ordone și aplicarea bătăii.

Numărul loviturilor și instrumentul cu care va fi dată bătaia, vor fi menționate în ordonanța judecătorului.

BĂTAIA PENTRU ADULȚI

In afară de pedeapsa închisorii, judecata poate ordona și un număr de lovituri pentru adulții cari se fac vinovați de crime sau delicte.

Astfel pot fi pedepsiți cu bătaia vagabonzii, trădătorii, măcelarii care tae cai fără permisiune și încercările de asasinat.

Pisica cu nouă cozi

Legea mai dispune că aceia cari vor fi găsiți înarmați cu instrumente sau arme, în scop de a ataca și a jefui, răni sau bate vreo persoană, vor fi pedepsiți și cu bătaia.

Numărul loviturilor nu va putea fi mai mare ca 50, de fiecare dată. Cu alte cuvinte, judecata va putea ordona 200 lovituri, însă ele nu vor fi aplicate deodată, ci în patru rânduri.

Sentința trebue să specifice cu ce se va aplica bătaia: cu pisica cu nouă cozi, cu vergelele de mesteacăn, sau cu gârbaciul.

CUM SE APLICĂ BĂTAIA

Pentru aplicarea bătăii, sunt construite aparate anume, după cum se vede în fotografiile publicate de noi.

Mâinile condamnatului sunt puternic întinse și legate cu curele de 2 drugi înfipți în aparat.

Picioarele desfăcute, sunt strânse în fiare de stinghia de jos. Mijlocul este prins cu o curea lată.

In față, pentru protejarea intestinelor, se găsește o pernă moale, care să atenueze smuciturile produse de durere.

Gâtul este deasemenea protejat de un guler de flanelă foarte gros.

Se iau deci toate precauțiunile pentru ca biciul să n'aibă o altă leziune sau suferință afară de aceea prescrisă de condamnare.

Atât de departe merge respectul de lege și de om în Anglia!

In fotografia noastră se vede cum executorul legii este gata să aplice bătaia ordonată. El are în mână instrumentul format din nouă bice de curea. I se zice **„pisica cu nouă cozi"**, fiindcă după aplicarea pedepsei, spatele condamnatului pare sgâriat de ghiarele ascuțite ale unor pisici furioase.

Se mai întrebuințează pentru copiii mai mici de 14 ani, o singură vargă de mesteacăn.

Nu se bate decât o singură dată pentru acelaș delict.

Am scăpat din vedere, să arătăm că toți aceia cari sunt prinși că au câștiguri imorale sau trăesc de pe urma prostituției, sunt condamnați la bătaie.

GÂRBACIUL

Bătaia cu gârbaciul se ordonă ca pedeapsă corporală condamnaților din închisori, cari s'au făcut vinovați de ațâțare la revoltă, sau se dedau la violențe față de pesonalul închisorilor.

Bătaia cu gârbaciul se ordonă de organele de judecată, numai după o prealabilă cercetare.

Bătaia nu se poate administra decât dacă medicul afirmă că inculpatul condamnat este sănătos și capabil de a suporta pedeapsa.

Intr'un registru special se va trece ora când s'a aplicat pedeapsa.

Instrumentul de tortură, numit „gârbaciul" trebue să fie arătat secretarului de stat și aprobat de el.

Vor fi dureroase nuelele de mesteacăn, pisica cu nouă cozi n'o fi având perechə, dar ce înfiorătoare trebue să fie bătaia cu gârbaciul, de vreme ce capacitatea instrumentului de tortură trebue să fie aprobată de ministru, iar la aplicarea pedepsei, este obligat să ia parte medicul, care a certificat că inculpatul-condamnat este în deplină stare de sănătate pentru a suporta pedeapsa.

Cu gârbaciul nu se aplică mai mult de 15—18 lovituri.

Ați înțeles cred! După a 18-a lovitură individul poate să spună „adio", acestei „văi a plângerii", care se numește „viața".

Intr'un alt număr, bătaia la noi.

G. GOLOGAN

Inlăturarea ceţei prin căldura artificială

Ceaţa, negura sunt desigur cele mai înverşunate duşmane ale aviatorilor, dintre cari mulţi au căzut jertfă acestor elemente protivnice ale naturii. E drept că s'a reuşit întrucâtva să se îndrumeze calea aviatorului în sbor pe timp de ceaţă cu ajutorul lămpii cu neon, a cărei lumină străbate ceaţa putând furniza astfel preţioase indicaţiuni asupra direcţiei de urmat în văzduh. Totuş, aterizarea în negură rămâne încă o chestiune nesigură şi cu multe greutăţi.

De curând s'a sugerat un procedeu interesant pentru a înlătura ceaţa la aerodroamele de aterisaj şi a limpezi atmosfera înconjurătoare, făcând-o transparentă.

Se ştie într'adevăr că ceaţa reprezintă vapori de apă suprasaturaţi în stare de condensaţie. Dacă supraîncălzim aceşti vapori, ei devin din nou transparenţi. Pornind dela acest principiu s'au realizat încercări de a încălzi aerodroamele pe vreme de ceaţă, în scopul de a usca vaporii de apă din atmosferă prin ridicarea aerului cald, ceeace are ca efect risipirea ceţei pe suprafaţa aerodromului.

In chipul acesta, când aviatorul se apropie de aerodrom, are o perspectivă clară şi poate aterisa direct, în condiţiuni sigure.

S'a calculat că o suprafaţă de vreo 180 metri pătraţi poate fi încălzită suficient, cu un consum de 13 tone de cărbuni pe oră, pentru a transforma ceaţa din vapori saturaţi în nesaturaţi.

E drept că această cantitate de căldură necesară este numai teoretică, în practică consumul de combustibil fiind ceva mai ridicat. Totuş dat fiind că e vorba de salvarea vieţii omeneşti, chestiunea bănească nu trebue să joace aci un rol hotărîtor.

Figurile ecranului

NORMA SHEARER

O TÂNĂRĂ pereche de căsătoriţi se instală la Montreal. Soţul era de origine scoţiană, soţia a văzut lumina zilei la Ontario; aceasta cu vreo douăzeci de ani înainte. Nu trecuseră încă doi ani dela căsătoria lor şi dorinţa cea mai vie le fu îndeplinită: primul lor copil se născu. Era o fată pe care au botezat-o Athole. Athole căpătă imediat şi o surioară Norma, iar mai târziu un frate Douglas Shearer. Norma şi sora ei au studiat la Westmond high-school şi la Academia St. Paul din Montreal. Norma nu a avut niciodată dorinţe precise, in ceeace priveşte viitorul ei. In 1921, tentată de istoria vedetelor uşor ajunse, ea decise şi pe Athole de a intra în aşa zisele „moovies". Ele aduseră la cunoştinţa părinţilor proectul lor. După un lung conciliabul, răspunsul fu afirmativ. Mama şi cele două fiice debarcară într'o bună zi la New-York. Aveau în ele speranţa reuşitei. Abia instalate în micul apartament ce l'au găsit, au făcut lista studio-urilor pe care urmau să le viziteze. Athole şi Norma, cu inimile bătând foarte tare, îşi începeau vizitele la studio-uri. Dar aceasta nu a mers chiar atât de bine cum au prevăzut ele, căci nu au fost singurele care trebuiră să se supună interogatoriului regisorilor.

— „Aveţi experienţa ecranului"?

— „Nu".

— „Dar a scenei"?

— „Nu".

— „Cu tot regretul, dar nu am roluri disponibile momentan".

Şi săptămânile treceau fără ca visul lor să se realizeze. Văzând că n'au încotro reuşiră ca prin intermediul unui impresar să fie angajate într'o trupă de „girls". Lucrul lor acolo nu dură însă decât trei zile.

Iată-le din nou, în căutarea unui loc la studio. Dar experienţa făcută îi ajută Normei. La toate întrebările răspundea curagioasă şi de multe ori afirmativ. Cu toate acestea trei săptămâni au mai trecut fără nici o schimbare. Athole se căsători, revenind la viaţa burgheză. Norma continuă singură drumurile la studio. Foarte fotogenică, posedând un admirabil farmec personal, ea reuşi să obţie... două trei roluri mici la studio-uri fără importanţă. Simţia ce grea este lupta pentru ea, cea nou venită în mijlocul acelora, cari de ani de zile sunt acolo şi abia îşi găsesc întrebuinţare. Totuş perseveră şi norocul îi surâse. Intr'o zi Louis B. Mayer plimbându-se prin studio, o remarcă. O făcu să semneze un contract pentru studio-urile sale din California. Nebună de bucurie Norma, întovărăşită de mama sa, se duse la studio pentru a începe turnarea primului ei film „Pleasure Maid". Când firma Metro Goldwyn Mayer s'a reîntemeiat, contractul ei fu reînoit. Drumul spre glorie i se deschise. I se încredinţară roluri principale în filmele: „Acela care primeşte palmele", „Heidelbergul de altă dată", etc.

Astăzi naturalizată americană, căsătorită cu Irwing Thalberg, mare şef al producţiunei Metro Goldwyn Maeyr, Norma este una din cele mai iubite vedete ale marei firme americane, de care este legată printr'un lung contract.

I. G.

Poşta cinefililor

DOI OCHI CAPRUI: Olga Tchecova locueşte: Berlin SW 48 Friedrichstrasse 224. Ii puteţi scrie în germană. Hans Stuewe: Berlin Hallensee, Paulsbornerstrasse 9. Ii puteţi scrie tot în germană. Este posibil să vă răspundă. Dacă ochii dv. căprui ar fi mai atenţi ar vedea că nu mă chiamă Titus.

NITOUCHE Pierre Batcheff, este brun. Ii puteţi scrie pe adresa 13, Square Robiac Paris VII-e.

NINA. Iată adresa lui Olaf Fjord: Berlin W 15, Xantewerstrasse 18.

LORRAYNE IONESCU. Ivan Petrovich are 35 de ani, nu este însurat. Se poate să aibă copii. Adresa c/o The United Artists Studios Holliwood Cal. U. S. A. Harry Liedtke este însurat, are un băiat: adresa : Berlin Grunnerwald Bismarckallee 16. Ramon Novarro, are 20 de ani, nu este însurat, nu ştim dacă are copii; adresa: Metro Goldwyn Mayer Studios-Culver City Cal. U. S. A.; Fred Louis Lerch are 30 de ani, nu este însurat, adresa nu i-o cunoaştem momentan; Werner Fuetterer are 23 de ani, nu este însurat, adresa : Berlin Hallensee, Paulsbornerstrasse 1, Jack Trevor, nu este căsătorit, adresa: Berlin W. 10, Bendlerstrasse 9; Conrad Nagel nu este însurat, adresa : c/o Metro Cal. U. S. A. Autografele de care mă întrebaţi nu sunt adevărate, ci sunt tipărite după o iscălitură.

VASILIU GHEORGHIU. — Iată adresele caselor de filme din România: Artistic Film calea Griviţei 117 Bucureşti, F. A. R., Film str. G. C. Cantacuzino 45 Bucureşti şi Soremar Film str. Bateriilor 23 Buc. O casă de filme din Franţa: Films Abel Gance 27 Avénue Kléber Paris XVI-e.

BITYRIGOLETTO. Condiţiunile pe care trebue să le îndepliniţi pentru a deveni artistă de cinema? Să fiţi fotogenică, să aveţi talent, etc. Dacă aceste condiţiuni se îndeplinesc, cred că nu mai aveţi nevoe de nici un fel de instrucţiuni.

GEORGE TRAIAN, Loco. D-lui Jean Mihail îi puteţi scrie pe adresa noastră.

LILLYANA R. Nick Stuart are 27 de ani; cred că vă va răspunde la scrisoare (mai ales că-i va veni dela o compatrioată). Nu este căsătorit. Adresa: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A. Lui Harry Halm îi puteţi scrie şi în franţuzeşte, este posibil să vă răspundă.

TITI. Tunney, Dempsey şi Schmeling se află toţi trei în America. Incercaţi să scrieţi pe adresa: c/o The Standard Casting Directory Taft Building Hollywood Cal. U. S. A.

O lună printre femei

Dorind să facă o descriere cât mai reală a vieţii pe care o duc femeile pierdute, ziarista pariziană Maryse Choisy s'a deghizat în femee de rând pentru a putea pătrunde ca servitoare în bordeluri, sau s'a transformat ea însăşi în prostituată pentru a sta în cât mai mare contact cu acelea a căror viaţă urma s'o descrie. Timp de o lună cât a stat printre femeile de plăceri, ea a învăţat lucruri extrem de interesante, cari au asigurat cărţii ei un extraordinar succes de librărie. A apărut şi în româneşte în Editura „Cugetarea". De vânzare la toate librăriile. Lei 55.

RUDYARD MULTON

Vampirul din castelul Zapolsky

O aventură a detectivului Gex Trevor

IN SUBTERANELE CASTELULUI BLESTEMAT

Dela Raclav sosiră trupe în ajutorul polonezilor. Se anunţă că din Rowno, au pornit mari forţe militare poloneze. Bolcevicii fură respinşi peste Pripet.

Trevor Gex dispăruse. Eram îngrijorat de soarta lui. L-au prins, oare, ruşii sau a căzut şi el victimă misteriosului Vampir din castelul Ryanei?

Plecai îndată la Lunca Dracului, împins de dorinţa de a-i veni în ajutor, dar şi de a găsi pe Ryana.

In Lunca tragică, simţeam cum mă atrage misterul spre castelul Ryanei Zapolska. Mă atrăgea desigur acel complex de împrejurări nedescifrate, care formau taina vampirului din castelul blestemat, mă chema amintirea nopţilor de vrajă petrecute lângă bizara castelană.

Urcai stânca cu o emoţie crescândă. Totul părea pustiu acum. Castelul şi satul fuseseră evacuate. Pe stâncă, ruina se ridica în asfinţit, sinistră, de un cenuşiu impresionant.

Intrai în parcul cu statuile în cioburi şi mă dusei direct la gura subteranei. Noaptea se lăsase, tainică. O cucuvae se lamentă undeva, pe un turn năruit. Un liliac îşi luă zborul din umiditatea zidurilor dispărând în vale.

Ce apăsătoare era tăcerea din noaptea aceea...

Spărtura fusese acoperită cu bolovani, pe care îi dădui la o parte.

Intrai prin hruba ce ducea în subterană.

In faţa mea, dupăce m'am târît pe brânci, se deschise un coridor larg, negru. Mă afundai în gangul de beznă, pipăind pereţii umezi.

Cotii un colţ, spre stânga. Apoi, cât pe aci să mă prăbuşesc pe o scară. Coborîi prin cel mai negru întuneric, trepte multe, trepte ce nu se mai sfârşiau.

Un alt coridor, îngust, mă înghiţi: prins deodată într'un fel de cearceaf rece de cauciuc, sufocat, fui ridicat ca un balot pe sus, şi dus fără să simt altceva, decât că eram prizonierul fiorosului, misteriosului Vampir din castelul blestemat...

* * *

Complect imobilizat, mă întrebam dacă-l voi vedea... Drumul prin beznă mi se păru că ţine o eternitate.

Când mi se luă pânza cauciucată din cap, văzui că mă aflu într'o sală albă, plină de o lumină electrică crudă, fără alt mobilier, decât patru racle de sticlă, pe lângă păreţii goi şi trei mese de marmoră, strălucitoare, în mijlocul sălii.

Intr'o clipă, fui desbrăcat, întins pe o masă şi fixat de ea cu cătuşe, la mâini şi la picioare.

Pe cealaltă masă de marmoră se afla întins un alt corp omenesc, acoperit cu o pânză albă. Era oare un cadavru?...

In jurul meu se agitară patru tătari, cu câte un singur smoc de păr, pe vârful capului ras; ei stinseră lumina electrică şi dispărură deodată, pe patru uşi, ce se deschideau una în fiecare perete.

Nu ştiu cât am stat aşa, pe întuneric. Gândurile mă munceau, răsvrătite. Trecură, poate, ceasuri... Oboseala mă covârşi. Intins pe masa de marmură, fără să pot mişca nici vârful unui deget, o amorţire dureroasă mă cuprinse. Mai vegheam oare, sau adormisem pe jumătate?

Simţii parcă o mişcare uşoară, uşoară ca o sfoliere de roze învoalte, într'un vis frumos. Nu mai simţeam nici o durere. Se părea că un parfum turburător, îmi da acest ciudat neastâmpăr lăuntric... Citisem undeva, că insula Ceylon, înainte de a se vedea la orizont, trimite vapoarelor ce vin spre ea, adieri încărcate de parfumuri tropicale.

Tot astfel, uşoară, cum alunecă pe o alee însorită umbra unui nor, prin sufletul meu trecu amintirea unei mirezme, care mă făcu să bănuiesc în apropierea mea, prezenţa femeei iubite.

Amintirea îmi reveni brusc, — o revelaţie.....

Ryana!... Revăzui în minte salonaşul alb din castelul ei, cu lampa de culoarea bobului de porumb şi alcovul de umbră albastră, în care o văzusem pentru prima oară, în conacul dela Volonetz.

Imi amintii cum, privind pe fereastră, în ziua aceea, simţisem apropierea ei parfumată, cum întârziasem atunci să mă întorc şi să văd cine a intrat în hol, — ca să prelungesc minunata clipă.

Şi iată că acum, departe, acelaş palid parfum mi-a cuprins, ca într'un suspin, tot sufletul...

Ameţit, ca un om ce se clatină deasupra unui abis, concentrai zadarnic în bezna somnului toată voinţa mea de a vedea.

E Ryana!... Ii simt parfumul, prezenţa...

Deschisei ochii...

In faţa mea, deosebii prin întuneric, o formă nelămurită, un trup ascuns complet sub o pelerină cenuşie, care-l înfăşura ca nişte imense aripe de liliac.

Da, era mersul aerian al Ryanei...

Gemui:

— Ryana !...

Ryana se apropie de mine şi se aplecă deasupra figurii mele. In aceiaş clipă, braţul ei pe care străluci un fugar reflex violet de ametist, întoarse butonul luminii electrice.

Lumină!... urlai înăbuşit: era Vampirul era Hidra cu cap de mort, cu orbite şi nas ca nişte scorburi de beznă, cu dantura ascuţită rânjind ca o hârcă...

Leşinai...

SÂNGE!

M'am trezit în aceiaşi cameră subterană; unul din tătari îmi da să miros eter. Lângă

mine se afla aceiaşi femee care, în afară de figura monstruoasă, era Ryana.

— Cine eşti? şoptii.

Fără să-mi răspundă, femeea cu cap de mort făcu un semn, şi tătarii se retraseră. Ea desveli apoi celălalt trup, ce se afla întins pe masa de marmură, lângă mine. De sub pânza albă se ivi un chip cu barba albă jumulită, care era în acelaş timp şi al lui Westharp şi al lui Trevor Gex.

Mâinile şi picioarele detectivului, erau prinse, ca şi ale mele, în cătuşele fixate în marmura mesii.

— Gex!

— *Bonjour*, Rudy, cum te simţi pe dormeusa asta de piatră? Parcă am fi două cadavre vii, la Morgă...

— Gex, urlai, unde suntem aci?... Cine e hidra aceasta?...

— Rudy, fii politicos cu amfitrioana noastră. E drept că ne-a primit cam brutal, dar sper că în fine va binevoi să ne deslege şi să ne explice purtarea sa. Nu-i aşa, doamnă?...

Vampira păstră figurii ei împietrirea de craniu, cu dinţii rânjind, cu orbitele găunoase. Era înfiorătoare. Nu puteam totuşi să-mi iau ochii dela hidoasa arătare, care mă fascina.

— Nu ne spuneţi nimic, d-nă?... Nu vi se pare de pildă curios că nici sângele meu, nici al lui Rudy, nu e bun de băut?... Nu-i aşa că nu prevedeaţi aceasta, şi că vă gândiţi acum unde să găsiţi altă victimă?

— Da, domnule! şopti Hidra cu o voce cavernoasă.

— Regretăm, d-nă, că nu am avut onoarea să vă servim sângele nostru, dar după cum vedeţi, şi eu şi prietenul meu, purtăm în sânge acelaş virus teribil: dacă vă atingeţi de sângele nostru, veţi lua odată cu el, cel mai groaznic vărsat negru, din câte varietăţi există. Uite bietul Rudy ce ochi a holbat!... Nu înţelege nimic din ce vorbim...

— Explică-i! porunci Vampirul.

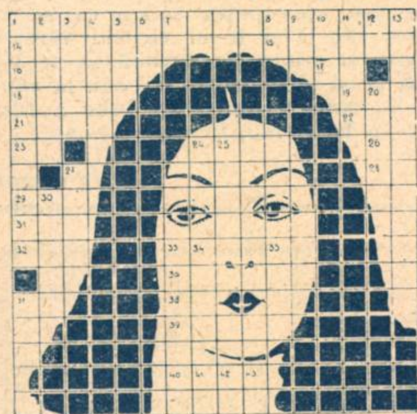
— Dacă doriţi d-voastră, cu plăcere...

Ţi-aduci aminte, Rudy, că ai prins într'o noapte pe doctorul Westharp în camera ta? El venise ca să-ţi facă o injecţie! Ei bine, eu fiind Westharp, m'am gândit la un truc pentruca sângele nostru să nu mai fie potabil, pentru această d-nă Vampir. Şi atunci, bănuind că ne va veni şi nouă rândul ca să cadem victimele ei, te-am imunizat, făcându-ţi injecţii din ce în ce mai mari, strecurându-ţi în sânge virusul unui vărsat negru dintre cele mai periculoase, după ce te cloroformizam. Tu ştii că strecurat în sânge treptat, acest virus e învins de rezistenţa organizmului. D-na Vampir te-a atras în castelul ei, dar în prima noapte a sosirii tale în acest castel, nu ţi-a putut utiliza sângele, fiindcă avusesem grije cu câteva ore înainte, să-ţi fac prima injecţie cu virus de vărsat. Un ac, mi s'a rupt în braţul tău. Cu o altă seringă, pe când tu continuai să fii adormit, d-na Vampir ţi-a scos puţin sânge ca să ţi-l analizeze. Dar găsi în el virusul vărsatului negru, şi atunci fu nevoită să te lase în viaţă şi să plece cu tătarii săi, la vânătoarea de oameni. Curierul Puko a căzut victimă în locul tău, în aceiaş noapte...

(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

CUVINTE INCRUCIŞATE
„Eve Southern"
de **Const. Cojan-Focşani**

ORIZONTAL: 1) Ingrozitoare. 14) Invederate. 15) Foaie tipărită din nou cu schimbări. 16) Indreptaţi. 17) Negaţie. 18) Omenesc. 19) La potcoavă. 21) Prăpastie. 22) Cupolă. 23) Pronume. 24) Aureolă. (fig.) 26) Pronume. 28) Notă muzicală în gama muzicei orientale. 29) A aduce (imperativ). 31) Ţeavă. 32) Balaur. 33) Afirmaţie. 35) Pronume. 36) Prefix. 37) Prepoziţie. 38) Poftim! 39) Aburit. 40) Divinitate egipteană. 44) Fascină.

VERTICAL: 1) Nostalgică (fig.) 2) Firesc. 3) Ghimpe. 4) Farsă. 5) Măsuri. 6) Părţi laterale la pântece. 7) Notă muzicală. 8) Macaz. 9) Porume. 10) Infirm. 11) Se repezia pe neaşteptate. 12) Literă grecească. 13) Totalitatea unei ştiinţe. 20) Condiment. 25) Plantă numită vulgar **stânjenel.** 27) Insulă, cea mai mare dintre Antile. 30) Gingaş (fig.) 33) Numele vechiu daco-roman al Dunării. 34) Strămoşi. 35) Mana neamului omenesc. 37) Nostalgie. 41) Timp. 42) Noroiu. 43) Notă muzicală.

PROBLEMA
de Wolf Rubinstein-Chişinău (10 p.)

Se vor aşeza cifrele de mai jos în aşa fel, încât, orizontal, vertical şi în diagonală să dea suma de **200 (douăsute).**

2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 2, 2,
4, 4, 4, 4, 4, 4, 4, 4, 4,
10, 10, 10, 10, 10, 10, 10, 10, 10,
16, 16, 16, 16, 16, 16, 16, 16, 16,
18, 18, 18, 18, 18, 18, 18, 18, 18,
20, 20, 20, 20, 20, 20, 20, 20, 20,
30, 30, 30, 30, 30, 30, 30, 30, 30,
40, 40, 40, 40, 40, 40, 40, 40, 40,
60, 60, 60, 60, 60, 60, 60, 60, 60,

ANAGRAMA
(5 puncte) **de G. Bender**

Direct de mă priviţi
Un lucru scump găsiţi ;
Insă de mă inversaţi,
Peste-o barieră daţi....

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Decembrie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 45, 46, 47 şi 48, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Decembrie.

Cupon pentru jocuri
No. 45

Numele şi pronumele..................................

....

Adresa..

TRISTAN BERNARD, MAESTRUL CUVINTELOR INCRUCIŞATE

Nu cred să existe cineva care, vorbind de frumuseţea cuvintelor încrucişate, să nu aibă în minte numele renumitului dramaturg francez, Tristan Bernard, acel bărbat bărbos, înzestrat cu cel mai remarcabil spirit satiric.

Un mare scriitor şi, în acelaş timp, un mare autor de cuvinte încrucişate, poate cel mai mare chiar!...

Să nu vă prindă mirarea. E o coincidenţă, pe cât de bizară, pe atât de explicabilă, pentru cine îşi dă seama de valoarea educativă a acestor jocuri intelectuale care cer un deosebit talent literar, în special pentru compunători.

Ba ceva mai mult, însuş marele Tristan Bernard, pune pe socoteala acestor jocuri, o foarte mare parte din progresul său pe tărâmul literar, după cum se vede în prefaţa albumului său de cuvinte încrucişate, apărut în Paris la 1925. Editura Bernard Grasset:

Metoda d-sale este din cele mai ingenioase. Pentru dânsul, un careu de cuvinte încrucişate este o temă de tratat, o schiţă vioaie. Nimic nu este lucrat la voia întâmplării.

Astfel îl vedem intitulând jocurile sale: *Dulcinée, L'Acrobate, Iphigénie, Le Bazar, etc.*

Aci cuvintele sunt strict în nota propusă, zugrăvindu-ţi un peisagiu, sau satirizând anumite persoane ori obiceiuri.

Remarcaţi faptul că operaţia aceasta este extrem de dificilă, din cauză că noţiunile stau izolate, fără să fie legate între ele, ca într'o propoziţiune de pildă, şi cu toate acestea, sub pana maestrului, ele capătă viaţa, dându-ţi aceeaş impresie pe care ţi-ar da-o schiţarea aceluiaş lucru într'o operă literară.

In afară de această operaţie, eforturile cumpărătorului de a da cuvintelor definiţii cât mai variate, sunt de cea mai mare utilitate pentru perfecţionarea stilului, după cum susţine iarăş maestrul Tristan, în aceeaş prefaţă:

„Intr'o operă literară oarecare, nimeni nu vă face reproşuri înverşunate, dacă aţi întrebuinţat termeni improprii. Insă când se ocupă de cuvintele încrucişate, scriitorul devine un sfinx responsabil".

Intr'adevăr, deslegătorii îşi dau osteniala să deslege, însă nu permit ca propunătorul să dea dovadă de ignoranţă, atunci când dă semnificaţiile cuvintelor.

In privinţa aranjamentului pătrăţelelor negre, se observă însă o foarte mare lipsă de simetrie, lucru specific şcoalei franceze, diametral opusă celei americane, care vizează mai mult aspectul estetic al unui careu de cuvinte încrucişate.

In ţările mai civilizate ale Apusului, mulţi dintre intelectualii mai de seamă se ocupă cu deslegarea şi compunerea acestor jocuri, perfecţionându-le într'un mod uimitor!

Noi însă — ca de obiceiu — stăm şi de data aceasta în urma străinilor, însă nu chiar aşa de departe, în cât să nu-i putem ajunge în timpul cel mai scurt...

Nădăjduim însă că, atât vechii, cât mai ales, nouii noştri colaboratori, vor căuta să-şi precizeze o directivă de o aşa manieră pe tărâmul acesta, încât să avem cel puţin iluzia că păşim pe urmele maestrului Tristan Bernard.

N. Gh. Popescu. — R.-Vâlcea

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, Str. Const. Mille 7, Etg. II
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN
TELEFON 306/67 — 324 73
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 400
Pe şase luni	„ 200
Pe trei luni	„ 100
Pentru străinătate	„ 500